

TIGROAICA

CAPITOLUL 1

Avea să moară, și nu putea face absolut nimic să se salveze. Ar fi trebuit să rămână în mașină. Orice idiot ar fi stat în mașină!

Natalie Courtland scoase un oftat de disperare, iar răsuflarea ei se prefăcu într-un abur gri atunci când îi părăsi buzele înghețate. Zăpada se rotea în jurul ei, ca un imens titirez, ca și cum ar fi vrut s-o atragă în ochiul furtunii, iar apoi s-o arunce cât mai departe. Tremurase atât de tare, și de atât de mult timp, încât o dureau oasele și mușchii. Pleoapele, înghețate, i se apropiaseră, mâinile și picioarele îi înțepeniseră. Căzuse de atâtea ori, încercând să-și facă drum printre arbori, încât se obișnuise cu asta. Se rătăcise de șosea și i se părea că se mișcă în cerc. Nu mai știa de cât timp era afară, în furtună. Era sigură de un singur lucru: dorea să moară, să scape.

Preț de-o clipă, lui Natalie i se păru că vede o lumină licărind printre copaci. Îi juca oare vederea feste? Numai dacă nu s-ar fi abătut de la șoseaua interstatală în căutarea unei benzinării. Dacă n-ar fi nimerit într-un șanț... Dacă n-ar fi plecat spre Carolina de Nord ca să ia parte la căsătoria prietenei ei... Dacă s-ar fi întâlnit și ea cu unul din acei câini Saint-Bernard care patrulează prin ținuturile acoperite de zăpadă... Iar îi treceau prin cap gânduri nebunești, își dădu ea seama. Și-ar fi dat haina de vulpe pe o cană de cafea fierbinte băută în fața unui foc. Nu putea ajunge la acea lumină, era prea îndepărtată, ca și cum ar fi vrut să ajungă la o stea. Se auzea tânguindu-se, cerând ajutor, dar nu părea deloc vocea ei.

Își simțea corzile vocale mai slăbite cu fiecare țipăt.

Nick Jordan se sculă brusc de pe scaunul din bucătărie, având un singur motiv: simțea că nu era în regulă ceva. Se uită la cățelușa sa, care-și lingeă puiul abia născut.

— Ești bine, Daisy? întrebă el. Setter-ul își încetă o

clipă îndeletnicirea și își ridică o ureche. Era clar că și ea auzise ceva. Nick se uită pe fereastră. Zăpada cădea din belșug, cu repeziciune. Nu mai văzuse până atunci o furtună de zăpadă, dar nu asta îl intriga. Simțea că nu era în regulă ceva. Iar el era omul care-și urma instinctele. Doar instinctul îi salvase viața, de nenumărate ori.

Nick se îndreptă spre ușa din dos și o deschise pentru a arunca o privire afară.

Cine zice că în Sud nu ninge? se gândi el. Apoi auzi un zgomot. Să fi fost vântul? O voce lăuntrică îl îndemna să cerceteze. Luă din cuier o haină lungă, îmblănită, și o îmbracă. Apoi își înfășură un fular în jurul gâtului și își acoperi mâinile mari cu o pereche de mănuși din piele neagră. Aruncă o privire înapoi, să se asigure că Daisy era bine, înainte de a ieși pe ușa din dos. Nu mersese mai mult de câțiva pași, când și-a dat seama că-și uitase lanterna. Se întoarse s-o ia, dar un sunet venit din apropierea hambarului l-a făcut să se oprească. Un geamăt? Zăpada îi scârția sub pași în timp ce înainta.

Natalie se ridică din zăpadă și încercă să-și elibereze fața de fulgii grei. Nici nu mai vedea bine; lacrimile din ochi îi înghețaseră. Se încorda la auzul unui zgomot. Chiar și în acel urlat al vântului, ea putu auzi ceva. Surprinse chiar o mișcare cu colțul ochiului. Drace, numai de-ar fi putut vedea! Cu vârfurile mănușilor, se frecă la ochi. Dăduse ocol hambarului și stătea acolo, mare, furios și oribil. Un urs? Înghiți în sec. Nu va putea supraviețui atacului unui urs. Cu o mișcare înceată, fința se apropie de ea. O cuprinse frica.

Nick se holba la făptura înghețată din zăpadă. Mai văzuse corpuri omenești zăcând pe câmpuri de luptă, dar, pentru moment, fu copleșit de viziunea din fața ochilor să-i părea atât de fragilă, prea gingașă pentru lupta cu furtuna. Fără să mai piardă o clipă, o ridică în brațe și porni grăbit spre casă.

Odată ajunși înăuntru, Nick deschise ușa unui dormitor apropiat de bucătărie și o așeză ușor pe pat. Își

scoase haina grea și o aruncă pe podea, împreună cu fularul și mănușile. Îi atinse fruntea și obrații și o compară în gând cu o figurină de porțelan. Haina ei de blană avea o crustă de gheață, iar îmbrăcămintea îi era umedă și rece. Suferea fără îndoială de degerături.

Ce-ar fi putut face? La naiba, gândește! își spuse.

Era sigur de un lucru - trebuia s-o dezbrace de hainele acelea. Îi scoase întâi haina voluminoasă. Gheața o îngreunase, dar și așa, numai haina o ajutase să rămână în viață. Dacă mai era în viață. Urmară apoi jacheta și o bluză multicoloră. Parc-ar fi dezbrăcat o marionetă rigidă. Nick nu avea nevoie să se uite la etichete ca să-și dea seama că hainele ei erau din cele mai scumpe. Făcu o scurtă pauză înainte să-i desfacă nasturii bluzei.

Nimic din anii săi de experiență cu femeile nu-l pregătise pentru vederea dessousurilor sale. Sutienu și dresul erau de culoarea șampaniei. Nu mai văzuse un astfel de material. Era de prima clasă și al naibii de sexy. Trupul ei era parcă desenat anume pentru un bărbat, gândi el. Ea tresări deodată, iar Nick ridică capul. Privirea sa întâlni o pereche de ochi albaștri adânci.

— Cine ești? Vocea ei joasă era greu de înțeles.

— Nick. Nick Jordan. Te-am găsit în zăpadă. Natalie era vag conștientă de faptul că nu era îmbrăcată. Cu toate acestea, nu părea prea important, cel puțin pentru moment. Era prea obosită.

— Ai de gând să mă violezi? N-ar fi fost în stare să se apere. Întrebarea îl luă pe nepregătite. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o sperie. Îi zâmbi și o înveli cu o pătură:

— Nu. Nu de la prima întâlnire. Ea nu răspunse. Pleoapele i se închiseră. Nick respiră adânc și, încercând să rămână detașat, îi atinse mâinile și picioarele. Erau delicate, cu unghii de culoarea coralului. Din câte se pricepea el, culoarea pielii era apropiată de cea normală. Părea sănătoasă.

Nick își trase un scaun în apropierea patului și o veghe mult timp, corpul rămânându-i rigid din cauza

tensiunii. Respirația ei era abia perceptibilă. Dacă moare? Gândul îl îngrozea. Văzuse destulă moarte cât să-i ajungă pentru o viață. Încearcă-i pulsul, își spuse. Și, surprinzător, îl găsi imediat. Scoase un oftat de ușurare". S-ar putea să scapi, frumoasă doamnă".

Nick intră în bucătărie și scoase o sticlă de Southern Comfort dintr-unul din dulapuri. Măinile îi tremurau. Nu se mai osteni să pună gheață. Își turnă o porție zdravănă pe care o bău pe nerăsuflăte.

Natalie era conștientă când și când. Auzea zgomote, dar era prea obosită pentru a deschide ochii. Nu mai conta nimic în afara faptului că îi era cald.

Când deschise în sfârșit ochii, privirea îi era încețoșată. Încercă să-și dea seama unde se afla. Era în pat. Soarele pătrundea printr-o pereche de jaluzele venețiene agățate de-o fereastră care părea goală fără perdele. Goală?

Natalie se uită sub pătură, iar gura i se rotunji într-o exclamație de mirare. Toate obiectele de îmbrăcăminte îi fuseseră scoase. Chiar și sutienul și chiloții!

Amintiri din noaptea precedentă îi reveniră treptat, solicitându-i puterea de concentrare. Era ca și cum ar fi încercat să revadă evenimentele printr-un râu învolburat. Ninsese. Își amintea cum rătăcea prin zăpadă. Apoi... ursul. Mare, urât și furios, se îndreptase spre ea. Era ultima imagine pe care o putea reconstitui.

Dar ce căuta într-un dormitor pe care nu-l mai văzuse până atunci? Se uită de jur-împrejurul dormitorului, la patul demodat de fier și la mobilierul învechit.

Ceasul ei cu diamante Lucian Piccard era așezat pe noptiera de lângă pat. Văzu două uși, dintre care una era, spera ea, un dulap cu hainele ei.

Trase cuvertura de pe pat și se înfășură în ea. Se opri să-și tragă sufletul. Nu se mai simțise niciodată atât de slăbită. Aproape că o lăsau picioarele. Sprijinindu-se de bara de metal, așteptă până ce-i trecu senzația de slăbiciune. Camera se balansa ca un vapor pe o mare agitată. Se simțea confuză. Trebuia să se oprească și să

gândească cu mai multă grijă fiecare mișcare pe care urma s-o facă.

Inspirând adânc, Natalie se îndreptă încet spre cele două uși. Când ajunsese la cea mai apropiată și apăsă pe clanță, fu surprinsă să constate că, din exterior, cineva apăsase, la rândul său, încercând să intre. Era cineva acolo.

Ușa se deschise și creatura îmblănită intră încă sub șoc, Natalie își acoperi ochii cu mâinile și țipă atât de tare încât pereții răsunară. Cuvertura aproape că îi alunecă. Nu-i mai păsa nici dacă ar fi rămas absolut goală.

— La naiba, doamnă, încetează cu țipătul acesta infernal. Nick își ridică mâinile. Era mahmur și se simțea de parcă un ciocan îi bătea în creier. Respiră adânc la vederea goliciunii ei. Natalie tresări. Nu era niciun urs. Era un bărbat, îmbrăcat într-o haină mare, de blană – cea mai urâtă haină pe care o văzuse vreodată. Mușchii i se destinseră. Cu stupefăcție, își dădu seama că era pe jumătate goală și își trase pe ea cuvertura. Putea simți privirea bărbatului ațintită asupra ei în timp ce se înfășură ca într-un sarong destul de înalt încât să-i acopere sânii.

— Oh, slavă Domnului că ești un om! exclamă Natalie, în timp ce obrații i se înroșeau de rușine

— La cine te așteptai, la Omul Zăpezilor? o întrebă el. Nick nu-și putea dezlipi ochii de la ea. Privirea lui era atrasă spre ea precum frunzele veștede de foc. Își mai aducea aminte de semnul pe care-l avea deasupra genunchiului.

Natalie începu să râdă cu nervozitate, ținând încă strâns cuvertura în jurul ei.

— Am avut un coșmar groaznic azi-noapte. Se făcea că eram atacată de un urs.

El o asculta, dar ochii îi rămăseseră ațintiți asupra umerilor ei grațioși.

— Știi că sună prostesc, murmură ea. Dintr-odată, ea deveni conștientă de faptul că era complet goală sub cuvertura uzată. Ridică ochii spre el. Ochii lui erau întunecați, ca și părul. Nu-i de mirare că arătase atât de sălbatic cu o noapte înainte. Bărbatul avea aproape doi

metri. Umerii lui se încadrau perfect în deschizătura ușii, iar haina de blană îl făcea să arate și mai masiv. Cuta din bărbie sugera încăpățănare, iar fața aspră avea o tărie înăscută. Putea să nu fie luat drept un bărbat bine, dar cu siguranță putea suci capul unei fete. Gura lui era senzuală, iar obrajii nerași îl făceau să pară imoral.

— Să-ți spun drept, zise Natalie, aruncându-i o privire lungă, nu-mi mai amintesc mare lucru.

— Din cauză că delirai. M-ai speriat de moarte. Cât timp ai rătăcit prin furtună?

Ea ridică din umeri.

— Am pierdut noțiunea timpului.

— Păreai pe moarte.

— Îmi pare rău pentru toate necazurile pe care ți le-am pricinuit, spuse ea. Îi întinse mâna, ezitând. Sunt Natalie Courtland, din Atlanta.

— Nick Jordan. Îi strânse mâna o secundă, apoi îi dădu drumul. Pulsul i se accelerase nebunește când alunecase cuvertura, dezvelind parțial corpul perfect pe care-l acoperea. Nu că nu l-ar mai fi văzut până atunci, dar cu o noapte înainte fusese mai preocupat de viața, decât de chipul ei. E adevărat că prefera femeile minione, cu părul lung, negru. Dar și ea arăta destul de bine, în ciuda părului blond, tuns scurt. Era înaltă și zveltă. Buzele îi erau moi și umede, ca o piersică coaptă în lumina dimineții.

— Ești încă palidă. Treci în pat, ca să-ți pot controla picioarele.

— Picioarele? Privirea lui ațintită asupra ei o făcea să se simtă prost.

Susținuse privirile multor oameni la tribunal, inclusiv ale unor judecători, dar îi venea tare greu să-l privească în ochi pe acest bărbat. Se îndreptă spre pat, iar Natalie făcu ce i se spusese. Nick își dădu jos mănușile, își scoase haina și-și frecă puțin palmele, ca să le încălzească.

— Vreau numai să fiu sigur că nu te-ai ales cu vreo degerătură azi-noapte, în timp ce hoinăreai prin pădure, ca Scufița Roșie.

— Încercam să gălesc ajutor.

— N-ar fi trebuit să-ți lași mașina în centrul furtunii de zăpadă. Îi luă un picior în mâini și i-l scutură ușor. Simți? Încercă să nu se holbeze la lungimea piciorului și la pielea mătăsoasă ce i se dezvăluia. Ea dădu din cap.

— Picioarele și mâinile mele sunt bine, cu excepția faptului că-mi tremură puțin.

Era uluită de mărimea mâinilor lui. Erau acoperite cu păr negru și moi ca pielea de căprioară. Bătăturile din palmă arătau că era obișnuit cu munca grea. Chiar și așa, mâinile sale erau blânde și-i provocau o multitudine de senzații.

— Ești norocoasă că ai rămas în viață.

— Domnule Jordan... zise ea retrăgându-și piciorul.

— Nick.

— Vrei te rog să-mi spui unde mă aflu și De ce sunt... mă rog, goală?

— Ești într-o livadă de piersici din Cowpens, Carolina de Sud, și ești goală pentru că te-am dezbrăcat eu, zise el cu un ton ferm, fără a-i oferi alte explicații.

— Oh? Stomacul lui Natalie se strânse la gândul că aceste mâini îi atinseseră trupul. Bărbatul avea probabil o explicație absolut rezonabilă. Sau era un pervers.

Vrei să-mi spui te rog de ce m-ai dezbrăcat? Avea senzația că el se distra pe seama ei. Lui nu-i scăpa faptul că obrații ei se înroșiseră. Aproape că era tentat s-o lase să creadă ce-i mai rău, dar biata femeie trecuse deja prin destule.

— Când te-am găsit în zăpadă, hainele tale erau ude și înghețate. Cineva trebuia s-o facă, spuse el cu aerul că ar fi făcut un sacrificiu enorm. Dar nu te teme, nu mi-a făcut prea mare plăcere. Erai inconștientă și rece ca un sloi de gheață. Când dezbrac o femeie, îmi place să fie caldă și dornică. Natalie nu luă în seamă comentariul din final. Tipul era evident lipsit de maniere. E adevărat că, trăind în sălbăticie, nu prea avea nevoie de ele. Fața i se luminează cu un zâmbet.

— Mi-ai salvat viața, domnule Jordan. Sper să nu te

simți jignit dacă mă ofer să-ți plătesc pentru osteneală. Remarca ei părea să-l amuze.

— Cam cât crezi că valorezi? Știa că el încerca s-o intimideze, dar era obișnuită cu astfel de tactici. Asemenea lucruri se petreceau în tribunal zi de zi. Zâmbi senină.

— Nu cred că cineva își poate prețui viața, spuse ea, dar n-aș vrea să par nerecunoscătoare. Poate-ți pot mulțumi în alt mod.

— Oh? se încruntă el. „Începe să devină interesant”, se gândi. Ai ceva în minte?

— Da, zise ea frământând cu nervozitate cuvertura, începuse s-o domine și asta o deranja. Probabil din cauza ochilor, presupuse ea, sau a atitudinii pe care o adopta.

Înțeleg că ești fermier. El dădu din cap.

— Atunci probabil ai nevoie de vreo mașină, ceva.

Nick fu mai întâi dezamăgit. Dezamăgirea i se transformă în furie. Dacă avea de gând să-l ia drept un fermier amărât, n-avea decât. Nu-și dăduse aere niciodată, și nu avea de gând să înceapă acum, cu o primadonă din Atlanta. Încercase întotdeauna să se țină departe de femei ca ea, dar să se culce cu ea și să o placă erau două lucruri diferite.

— Mașinile mele îmi sunt suficiente, mulțumesc, răspunse Nick scurt. Și așa fi procedat la fel pentru oricine. Dacă nu poți veni cu o ofertă mai interesantă, nu te mai osteni. Aerele ei de indiferență se văzură clar în privirea pe care i-o aruncă.

Era evident că veneau din lumi diferite. El nu arăta prea rău, dar, dacă i-ar fi plăcut bărbații cu înfățișare aspră, care nu era însă genul ei. Dacă și-ar fi scos haina aceea oribilă, secretara ei i-ar fi sărit de gât imediat.

— Dacă încerci să mă șochezi sau să mă intimidezi cu limbajul sau cu aluziile tale, domnule Jordan, să știi că n-o să-ți meargă. Sunt avocat specializat în divorțuri. Am văzut și auzit destule. El suspină.

— Ei, acum pot să stau liniștit, spuse el sarcastic, dar și amuzat în același timp.

Măcar n-o să trebuiască să respectăm conveniențele

cât timp vom sta împreună.

CAPITOLUL 2

Natalie clipi. Să stea împreună? Oare bărbatul acesta înnebunise?

— Nu rămân aici, zise ea hotărâtă, ca și cum numai gândul acesta era curată nebunie. Trebuie să ajung la o nuntă în Gastonia, Carolina de Nord, mâine seară.

De cum îmi scot mașina din șanț...

— Doamnă, nu pleci nicăieri. În timp ce tu ai dormit aproape toată ziua, zăpada s-a troienit. Tipul de la meteo a zis că e ca în Siberia. Patru sute de automobiliști sunt blocați pe șoseaua 1 - 85, iar guvernatorul a decretat stare de urgență. Vorbea rar, ca ea să-l poată pricepe în caz că nu-și revenise complet. Au chemat și Garda Națională. Întregul sud-est este în impas. Nick chicoti văzând că ea nu-l credea.

Nu știu cum de-ai reușit să ajungi la o asemenea depărtare de civilizație, dar nu ți-ai fi putut găsi un loc mai nepotrivit unde să eșuezi.

Natalie simțea că i se face rău de la stomac.

— Când or să fie curățate drumurile? El dădu din umeri.

— Ținând cont de faptul că se lucrează cu echipament insuficient și că nu sunt destui oameni, o să dureze câteva zile până vor elibera șoseaua interstatală. Dar locul acesta este la câteva mile depărtare de drumurile principale. O să dureze cel puțin o săptămână până să ajungă la noi primul plug.

— O săptămână! exclamă Natalie aproape țipând. Biroul ei era înțesat de dosare pe care trebuia să le susțină în tribunal, și mai avea câțiva clienți care urmau să vină săptămâna viitoare. Oh, Doamne, murmură ea, ce-o să mă fac?

Când îi văzu expresia de șoc și disperare întipărită pe față, el clătină din cap:

— Nu te uiți niciodată la știri? Au tot anunțat furtuna asta de câteva zile.

— N-am timp să mă uit la televizor. Nick nici nu și-o

putea imagina stând picior peste picior pe canapea, uitându-se la Ruletă, de exemplu.

Natalie traversă încăperea și ridică un stor ca să se uite afară, fără să-și dea seama că privirea lui Nick era ațintită asupra ei. Cuvertura îi alunecase de pe spate, abia acoperindu-i șoldurile.

— Să fiu sincer, cred că o să ne simțim foarte bine, spuse el.

Natalie întoarse capul. Nu știa ce anume o făcea să se simtă încurcată: privirea mulțumită care arăta că nu-i păsa de situația ei, accentul senzual care răzbătuse în tonul lui, sau felul în care se uita la ea, ca și cum ar fi putut vedea prin cuvertură.

— Ce vrea asta să însemne exact? întrebă ea. Era destul de stânjenitor faptul că o dezbrăcase cu o noapte înainte. Nu voia să înrăutățească lucrurile flirtând. Și nici nu putea să știe cât timp trecuse de când nu mai avusese de-a face cu o femeie în carne și oase, trăind în sălbăticie. Cum el nu-i răspunse, Natalie continuă:

— Mai locuiește cineva cu tine?

— Numai Daisy. Pe fața ei se putea citi ușurarea. Daisy este setterul meu irlandez, adăugă el.

— Oh, zise Natalie cu vocea pierită.

— Acum cred că ar fi mai bine să te întorci în pat. Nu ești suficient de refăcută ca să te învârti de colo-colo.

— Nu pot să zac aici până se topește zăpada, spuse ea. Am să ajung să mă urc pe pereți. Nick își trecu o mână prin păr și oftă. Ea își împinsese înainte bărbia delicată, ca și cum se pregătea de luptă.

— Uite ce e, doamnă, am și eu problemele mele. Dacă vremea se menține așa, sunt în pericol de a pierde întreaga recoltă de piersici. Așa că dacă par preocupat... și nu mai continuă fraza. Când voi termina de adus lemnele, am să fac focul și vei putea sta pe canapea. Am să-ți fac chiar și o cafea.

— Ar fi drăguț din partea ta, spuse ea, gândind că nu era chiar atât de rău precum părea. Nu era vina lui că afară era ca în Groenlanda. Crezi că ai vreun halat pe care

să mi-l poți împrumuta? Nu-mi place să mă plimb înfășurată în cuvertură, precum Cleopatra. Nick dădu din cap, cu toate că prefera s-o vadă așa.

— Poți folosi halatul meu, dacă vrei. Era plăcut să-și imagineze trupul ei gol ascuns de cutele halatului său.

— Îți mulțumesc, spuse ea în timp ce el ieșea pe ușă. Când se întoarse, îi aduse un halat albastru de catifea.

— Poți să-mi spui unde-mi sunt hainele?

— Ți-am pus la uscat rochia și haina de blană. Restul lucrurilor ți le-am spălat.

Natalie păli.

— Vrei să spui...

— Dresurile, sutienul și slipul. Acum știu și eu ce înseamnă înscrisul „spălare delicată” de pe mașină. M-am gândit că o să ai nevoie de ele când te trezești. Sunt agățate în baie. Cum sunt foarte subțiri, cred că s-au uscat. Îi întinse halatul.

Probabil o să-ți fie mare, apoi ieși.

Natalie rămase holbându-se la ușă. Îi atinsese lenjeria. Un străin o dezbrăcase, și apoi îi spălase lucrurile. Da, dar erau ude și înghețate, își spuse, încă mai roșea în timp ce îmbrăca halatul. Mare nu era cuvântul cel mai potrivit, descoperi Natalie. Mânecele erau mai lungi cu aproape douăzeci de centimetri, iar tivul îi ajungea mult peste genunchi, își suflecă mânecele până la încheieturi și-și legă strâns cordonul. Parfumul lui era impregnat în țesătură, amintindu-i de un boboc de trandafir înrourat. Își putea lesne imagina trupul lui masiv înfășurat în halat. Își îndepărtă această imagine din gând. Trebuia să găsească baia.

Natalie deschise ușa dormitorului și aruncă o privire scurtă în bucătăria mare, de modă veche. Auzi un mârâit și văzu o cutie așezată lângă perete. Setter-ul o privea cu suspiciune, stând lângă pui.

— E în regulă, fetițo, spuse Natalie cu o voce blândă. N-am să le fac rău puilor tăi.

Câinele răspunse cu alt mârâit. Natalie se dădu înapoi, găsi baia și intră grăbită înăuntru. Încercă să încuie

ușa, dar descoperi că închizătoarea era blocată. Avea oare și găuri în pereți? Își găsi lucrurile și le înșfacă furioasă. Tipul avea tupeu, hotărî ea.

Imaginea ei din oglindă o făcu să se încrunte. Doamne, cum arăta! Fardul i se întinsese, iar părul era ciufulit. Avea nevoie de un duș. O s-o facă să se simtă mai bine, își spuse. Natalie găsi un prosop și un burete. Dădu drumul la robinet și-l regla până când apa ajunse la temperatura potrivită, înainte de a da drumul la duș. Se dezbracă și intră în cadă, închizând după ea ușile de sticlă. Apa fierbinte o făcea să se simtă minunat. Își șamponă părul de două ori, apoi se săpuni din cap până în picioare. Când să se limpezească, se auzi un zgomot dinspre țevi, și apa deveni imediat rece ca gheața. În graba ei de a scăpa, aproape că alunecă în cadă. Se apucă de bara pentru prosoape de pe ușa dușului, dar se lovi tare la cot. Geamurile zornăiră cumplit, ca și cum erau gata să se spargă. Dar ușa se blocase. Nick se năpusti pe ușă de cum auzi lovitura. Nu mai așteptă răspuns ca să intre. Geamurile aburite o ascundeau pe Natalie privirii lui.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

— Dă-mi te rog prosopul, spuse Natalie cu vocea scăzută, recunoscătoare geamurilor care o ascundeau. Nu că i-ar fi scăpat lui Nick vreun centimetru din trupul ei. Nick apucă prosopul și încercă să deschidă ușa. Nu se clintea. O zgâlțâi.

— A ieșit din balamale, zise el. Ce i-ai făcut?

— M-am sprijinit ca să nu alunec în cadă, spuse ea, clănțănind din dinți. Îmi făceam un duș, și, dintr-odată, apa s-a răcit.

— Dacă mai așteptai puțin, te-aș fi prevenit eu. Oprește apa.

Cum ea nu răspunse imediat, o strigă:

— M-ai auzit, doamnă?

— Da, la naiba, te-am auzit. Natalie încercă să treacă prin jetul de apă rece ca să ajungă la robinete. Le închise rapid pe amândouă. Nick îi dădu prosopul pe deasupra ușii. Mulțumesc, spuse ea tremurând. Încercă să-și

acopere goliciunea și în același timp să se și încălzească. Avea pielea ca de găină.

Murmurând înjurături în barbă, Nick se chinui cu ușa câteva minute înainte să o poată reășeza. Când în final a reușit, a fost nevoit să-și înăbușe dorința de a râde.

Ea arăta ca un șoricel ud, cu părul prelingându-i-se pe față.

— Întotdeauna ai atâtea necazuri, doamnă, sau te-am prins eu într-un moment nepotrivit? Ea nu răspunse și, pentru moment, el rămase cu privirea ațintită asupra ei. Unul din sâni îi era parțial vizibil, în ciuda eforturilor ei de a-l acoperi. Pelicula de săpun de pe trupul ei făcu să i se usuce gura. Natalie ținea strâns prosopul, dar îi era prea frig ca să mai fie preocupată de goliciunea ei.

— Ai putea să mă ajuți să ies de aici, te rog? întrebă ea, clănțănind din dinți. Ultimul lucru pe care îl mai dorea acum ar fi fost să alunece și să cadă, chiar în fața lui. Întinse mâna.

Nick regretă momentul în care o găsisese zăcând în zăpadă. Putea fi luată drept model pentru coperta unei reviste, stând așa, cu prosopul care nu reușea să ascundă prea multe, cu ochii ei vulnerabili și expresia de stânjeneală care i se putea citi pe față. Ar fi fost greu să surprinzi asta pe film. Îi ignoră mâna întinsă și o ridică cu ușurință din cadă.

— Nu la asta mă gândeam când te-am rugat să mă ajuți, zise ea încurcată.

— Voiam numai să te împiedic să cazi. Îi simțea corpul alunecându-i printre degete. Natalie încercă să-și acopere sânii cu prosopul, dar imaginea lor era deja întipărită în mintea lui. Părul ei scurt se încrețise și îi încadra fața, sporind expresia de inocență ce i se putea citi în ochi.

Inima ei bătea cu putere. Se strânse lângă Nick, căutându-i căldura trupului. Părul de pe brațele lui îi gâdila pulpele, răspândind căldură în corpul ei. Senzația era deopotrivă plăcută și stânjenitoare. Privirea lui pătrunzătoare o întâlnește pe a ei. Tremură din nou.

Nick o strânse lângă el. Oricât de nebunesc ar fi părut gândul, dorea s-o apere, s-o mângâie. Dar nu voia să se oprească aici. O dorea. Dorea s-o atingă, să-i guste fiecare centimetru din pielea pe care-o dezgolise cu o noapte înainte. Dorea să... la naiba! Gura lui o acoperi flămândă pe a ei. O simți cum se încordează și-și blestemă lipsa de autocontrol. Dar era de ajuns numai s-o atingă și știuse asta de la început. O dorise din clipa în care o ținuse în brațe pentru prima dată, când o găsisese în zăpadă. Buzele lui Nick le mângâiau cu tandrețe pe cele ale lui Natalie.

Cu o mână îi mângâia fața, îndemnând-o să-i răspundă.

Natalie îi simți limba încercând să-și facă drum printre buzele ei, și se simți incapabilă s-o împiedice. Avea un gust minunat. Mirosea a aer curat, a fum de la șemineu și a trup bărbătesc. Mirosul acesta era mai pătrunzător decât o colonie scumpă. Nick încetă s-o sărute și amândoi își traseră sufletul. Buzele lui coborau spre gât, plăcut surprinse de dulceața acestuia. Se opriră apoi la lobul unei urechi, cu care se jucară până când Natalie începu din nou să tremure. Minte ei se limpezi brusc. Ce făcea oare?

Simțea respirația fierbinte a lui Nick mângâindu-i urechea. Îi șopti:

— Știi al naibii de bine cum să faci ca sângele unui bărbat să fiarbă, doamnă.

— Domnule Jordan... Vocea ei părea sigură, în ciuda a ceea ce simțea, adânc în suflet.

— Încetează să îmi mai spui „domnule”.

— N-am să-ți mai spun „domnule” când ai să încetezi să-mi mai zici „doamnă”.

Acum dacă vrei să-mi dai drumul... N-o luă în seamă și o duse în brațe până în dormitor, dându-i drumul pe pat.

— Mă întorc imediat cu halatul. Dispăru pentru o clipă și se întoarse cu el și cu lenjeria. Mirosi halatul: Deja miroase a ține. Ce parfum folosești?

— Giorgio.

— Drăguț. Natalie așteptă răbdătoare ca el să plece.

Se simțea vulnerabilă așa, înfășurată în prosop. La fel de bine, însă, putea fi îmbrăcată complet, căci bărbatul acesta era în stare s-o dezbrace din priviri. Ochilor lui iscoditori nu le scăpa nimic.

— Ar fi trebuit să te previn în legătură cu apa, spuse Nick, încercând să caute un pretext pentru a mai rămâne în preajma ei. Nu poți zăbovi prea mult sub duș, altfel o să te trezești din nou cu apă ca gheața. Am tot vrut să-l repar, dar... Privirea lui se fixă pe genunchii și pe coapsele ei, coborând apoi încet spre gleznele subțiri și spre tălpile delicate.

Natalie roșise în ultimele ore mai mult decât în întreaga ei viață. Se comporta așa din cauză că nu-și recăpătase stăpânirea de sine. Altfel, și-ar fi controlat mai bine gândurile și reacțiile. Din cauza sărutului, își spuse. O dăduse peste cap. Probabil că-i dădea prea mare importanță. Fusese un impuls de moment și atât. Era mai bine să se prefacă că nu s-a întâmplat nimic.

— Trebuie să văd ce mai e cu mâncarea, zise Nick, știind că era cazul să plece.

— Vreau să te ajut, spuse Natalie, acoperindu-se în grabă cu halatul. Dându-și seama că el avea de gând să protesteze, insistă:

— Nu sunt invalidă, Nick, și nu-mi place să fiu dădăcită. Și apoi, mă simt mult mai bine. Ai fi surprins să vezi cât de repede îmi revin după o răceală sau după o gripă. Îi spusese Nick, nu „domnule Jordan”. Îi plăcea cum suna numele lui, rostit de buzele ei: dulce, feminin. Se întreba cum ar fi sunat dacă i l-ar fi șoptit la ureche, arzând de pasiune. La naiba!

— Dacă crezi că ești în stare, e în regulă, murmură el și dispăru înainte ca ea să-i mai poată răspunde. Nick intră în bucătărie, unde începu să întoarcă carnea ce se frigea la foc mic. Pregăti cafea proaspătă, apoi începu să curețe cartofii, morcovii și ceapa pentru garnitură. Natalie intră îmbrăcată în halatul lui. Daisy scoase un mârâit înfundat.

— Daisy! o mustră Nick, iar aceasta se reîntoarce la cutia ei. N-o lua în seamă, e nervoasă din cauza puilor. O

să se liniștească într-o zi, două.

— Puii sunt tare drăgălași. Lasă-mă să te ajut, zise Natalie când îl văzu curățând legumele, dar el n-o luă în seamă. Își spală mâinile și începu și ea să curețe cartofi.

— Ai locuit dintotdeauna singur aici? îl întrebă.

— Nu. Natalie se încruntă. Expresia feței sale îi scăpă lui Nick. Evident, tipul nu era prea vorbăreț. Când cafeaua fu gata, ea turnă fiecăruia câte o ceașcă.

— Nu te plictisești singur?

— Găsesc companie când am nevoie de ea. Natalie nu s-ar fi îndoit niciodată de aceasta.

— Ai familie? o întrebă el, așteptându-se ca ea să-i pomenească de soțul sau prietenul ei.

— Numai pe tata.

— Deci ești avocat specializat în divorțuri. Părea impresionat. Ești bună?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— De ce? Ai nevoie de un avocat bun? îl întrebă, sperând să-l atragă astfel într-o conversație. El părea obișnuit cu liniștea, pe când viața ei era plină de zgomote.

Nick deveni deodată foarte serios.

— În niciun caz. Sunt un burlac convins. Femeile sunt drăguțe, dar nu mi-ar plăcea să trăiesc cu vreuna.

— Înțeleg, zise Natalie. Vocea ei era plină de sarcasm. Se concentra asupra unui morcov, curățându-l până când nu mai rămase nicio urmă de coajă. De ce s-o fi frământând atât? se întreba. În câteva zile, zăpada se va topi și totul va ține de domeniul trecutului. Nu-i va fi ușor cu el. Nick era totuși bărbat, chiar atrăgător, admise ea cu greu. Putea fi un avocat echilibrat atunci când se afla în tribunal, dar era totuși femeie. Iar Nick o făcuse să fie conștientă de aceasta din clipa în care îl văzuse. Va trebui să fie foarte atentă.

Nick se întreba de ce tăcuse Natalie așa, deodată. Probabil că spusese ce nu trebuia. Sau poate din cauza sărutului. La acest gând, îl străbătu o senzație plăcută, de căldură, ca și cum ar fi luat o înghițitură de coniac bun. Era o femeie a naibii de sexy. Dacă s-ar fi gândit pentru o

clipă că și ea ar fi simțit la fel, ar fi dus-o în dormitor atât de repede, încât nu i-ar mai fi rămas timp de gândire.

Natalie puse legumele în vasul cu carne și se șterse pe mâini cu un prosop.

— Gata, zise ea, bucuroasă că a terminat. Măcar nu mai trebuia să facă treabă în timp ce Nick stătea în spatele ei, fixând-o cu ochii lui pătrunzători. Se va coace în câteva ore.

— Ce-ai vrea să faci până atunci? Regretă cele spuse din momentul în care le rosti. Intenția fusese inocentă, dar descoperi că cele câteva cuvinte sunau total diferit. Tăcerea umplu încăperea. Privirile li se întâlniră. Să încerce să lămurească lucrurile n-ar fi putut decât să le înrăutățească.

Natalie simți că se topește sub privirile lui. Ce făcea un bărbat ca Nick în timpul său liber? se întrebă, apoi alungă gândul cu repeziciune. Privirea lui îi readucea în minte sărutul lor, puterea brațelor lui, felul în care o strânsese la piept în timp ce o ducea spre dormitor. Îi putea simți căldura trupului. Ce avea oare deosebit acest bărbat? Niciodată nu se simțise atrasă de genul în blugi și tricou. Chiar și pentru întâlnirile neprotocolare, prietenii ei se îmbrăcau în pantaloni lejeri, dar scumpi și cămăși executate de designeri. Și-l imaginează, un moment, pe Nick la Atlanta Club, dar probabil că fermierii nu prea aveau timp de golf. O privea încă întrebător.

— Cred că am să mă odihnesc puțin, zise ea, în timp ce fierbe mâncarea. Sunt mai slăbită decât credeam. O obosise, într-adevăr și pregătitul mâncării, dar, de fapt, avea nevoie să stea departe de Nick Jordan.

— E o idee bună, o aprobă el. Înainte să pleci, ai putea să-mi spui unde îți este mașina? Cred că aveai haine cu tine. Întrebarea lui îi reaminti că avea de dat câteva telefoane. Trebuia s-o sune pe prietena ei, s-o anunțe că nu va putea ajunge la nuntă. Apoi trebuia să-l sune pe tatăl ei. Se întreba dacă era îngrijorat. Îi spusese la plecare:

„Du-te la căsătoria prietenei tale. Biroul tău va fi încă în picioare când te vei întoarce. Și încearcă să prinzi

buchetul miresei, pentru numele lui Dumnezeu! Jumătate din fostele tale colege sunt deja la a doua căsătorie, iar tu nu ai serbat-o nici pe prima". Să se mărite era ultimul lucru de care avea nevoie. După ce văzuse atâtea căsătorii eșuând în toți anii ei de avocatură, ca să n-o mai pună la socoteală pe cea a părinților ei, nu era prea dornică să facă aceeași greșală. Mai mult decât atât, majoritatea clienților ei erau foarte înstăriți, iar cazurile sale îi asigurau un trai îmbelșugat. N-avea de ce să-și complice viața.

— Revino pe pământ, Natalie. Ea clipi.

— Poftim? Nick o studia.

— Păreai pe o altă planetă. Să chem un doctor? întrebă el mai mult din politețe, căci știa că niciunul nu va putea străbate până aici.

— Nu, mulțumesc, mă simt bine. Mă gândeam cui ar trebui să telefonez.

Ar fi pariat pe ultimul dolar că unul din telefoane ar fi fost adresat unui tip numit Bobby. Îl chemase într-una în timp ce delira, cu o noapte în urmă.

— Vorbeam despre mașină, îi reaminti el. Ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Trebuie să fie la câțiva kilometri de aici. Am rătăcit prin zăpadă ore întregi. El clătină din cap.

— Am să mă uit puțin prin jur. Poate o găsesc.

— Ar fi bine. Singurul lucru pe care-l luase cu ea era geanta de umăr. Cred că vrei să-ți recapeti halatul.

— Nu-l folosesc, zise el ridicând din umeri.

— Oh. Mintea ei începu să rătăcească. Probabil că dormea gol și tot așa se plimba și prin casă când era singur. Oh, Doamne, dac-ar fi putut să nu se mai gândească la trupul acestui bărbat!

— Ce mașină este?

— Un Jaguar argintiu, nou-nouț.

— Ar fi trebuit să ghicesc.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea, defensiv.

— Ești genul, asta-i tot. Își îmbracă haina de blană,

își puse fularul în jurul gâtului și mânușile în mâini. Ezită când ajunsese la ușă. Ascultă, poți da câte telefoane dorești, dar te rog nu răspunde la telefon cât lipsesc eu.

— Ai vreun motiv special?

— O fată. O cheamă Irma. E ca o pisică sălbatică. Dacă află că o femeie frumoasă stă la mine, e în stare să-mi scoată ochii. Ieși și închise ușa în urma lui. Natalie rămase cu privirea ațintită spre ușă câteva minute. S-ar putea ca Irma să nu reușească să-i scoată ochii. Pentru că ar lua-o ea la bătaie.

CAPITOLUL 3

Dimineața următoare, Natalie își bea deja cafeaua când Nick coborî, într-o pereche de pantaloni de pijama. Se opri când o văzu pe canapea, mângâind-o pe Daisy.

— Nu te-am auzit când te-ai sculat, zise Nick. Ai dormit bine?

Natalie, care era pe punctul de a înghiți, se înecă. Privirea ei rămăsese ațintită pe trupul tentant, bărbătesc. Pieptul lui era puternic, acoperit de păr închis la culoare care cobora spre stomac și se încolăcea în jurul buricului într-un mod fascinant.

Își dădu seama deodată că se holba la el și-și îndepărtă privirea.

— Am dormit foarte bine, mulțumesc. Părul ei blond îi încadra fața. Capotul de satin de culoarea piersicii părea la fel de moale ca și pielea ei.

Îi găsisese Jaguarul cu o zi în urmă, la aproape un kilometru de casă. Cum de reușise ea să rătăcească atât de mult, nu își putea da seama. Îi fusese foarte rău, desigur. O găsisese înghețată, cu pielea vineție. Acum, că-și recăpătase culoarea normală și părea să se simtă bine, tânjea s-o mai țină o dată în brațe. Era sigur că sânii ei păreau de alabastru.

Nick se întoarse scurt și intră în bucătărie, unde-și turnă o cană de cafea fierbinte.

La naiba! Nu era nici măcar ora șapte și se simțea clocotind de dorință. Înghiți cafeaua fără să gândească și

se opări. Murmură o înjurătură. Femeia asta îl înnebunea. Ar fi trebuit să se gândească la recolta lui de piersici în loc să soarbă din ochi o femeie, pe care, probabil, nu avea s-o mai vadă niciodată, după ce drumul va fi eliberat. Nu părea deloc avocat de divorțuri dintr-un oraș mare, se gândi. Așa lungită pe canapea, cu fața încă îmbujorată din cauza somnului, părea ca și cum ar fi trebuit să se afle în dormitorul unui bărbat. În dormitorul lui.

— Cred că am să fac un duș, zise Natalie, intrând și ea în bucătărie. Îi privi umerii lați și-și înăbuși dorința de a-și trece mâinile peste ei într-o blândă mângâiere.

Arăta de parcă ar fi putut urni un munte. Bicepsii i se umflaseră din cauza muncilor grele. Cunoștea bărbați care exersau zi de zi ca să dobândească ceea ce la Nick părea natural. Apoi îi zări tatuajul de pe braț.

— Ce semnifică tatuajul? întrebă curioasă.

— Ce anume? Nick se întoarse încet, simțind că-și recăpătase controlul asupra corpului său. Privirea lui urmă direcția în care privea ea, întâlnind tatuajul albastru.

— Scrie *Me Lin*, răspunse cu simplitate, dându-și seama că, acum, după atâția ani, numele-i suna ciudat pe buze.

— E un nume neobișnuit.

— Nu și dacă ai fost în sudul Vietnamului. Natalie îi privi fața, lipsită acum de orice expresie.

— Ai luptat în război? Când el aprobă din cap, zise: A fost greu, nu?

— Al naibii de greu. Natalie dădu din cap aprobator, apoi se strădui să zâmbească.

— Și această *Me Lin*. Era prietena ta?

— Ai spus bine. Era. Își bău restul de cafea și apoi își turnă alta.

Natalie înțelese că intrase pe un teren nepermis. Ca să ușureze situația, râse.

— Cum se face că majoritatea soldaților s-au întors acasă cu tatuaje pe tot corpul?

El zâmbi dezarmant.

— Pentru că, primul lucru pe care-l faci când ai

permisie este să te duci în oraș și să te îmbeți, apoi te duci la primul tip care se ocupă cu tatuajele. Când ieși de acolo, te simți cu adevărat bărbat. Amândoi surâseră. Era greu să-ți imaginezi cum arăta el, înainte să i se întipărească pe frunte cutele datorate durerii sau furiei.

— Să nu uiți de apă. Era evident că voia să încheie discuția.

— Am înțeles. N-am să lenevesc. Apropo, am hrănit-o deja pe Daisy. Am găsit-o lângă ușa camării unde îi ții mâncarea. Sunt sigură că i-a crescut pofta de mâncare acum, de când alăptează.

Privirea lui Nick se opri pe sânii lui Natalie și fiecare din mușchii lui se tensiona. Oare de ce doar gândul că setter-ul își alăpta puii îl făcea să se gândească la Natalie, făcând același lucru cu copilul ei? Îi putea vedea sânii grei de lapte, cu ochii minții. Încercase să îngroape adânc aceste gânduri, odată cu camarazii lui, cu mult timp înainte. De ce și le reamintea oare acum?

Natalie se uita la bărbatul din fața ei. Oare ce anume spusese, ce anume îl făcuse pe Nick să afișeze acea privire disperată?

— Nick, te simți bine? Îi atinse brațul gol, iar el tresări, ca și cum ar fi fost supus unui șoc electric. Își trecu o mână prin păr, iar Natalie putea vedea cum i se contractau mușchii pieptului în mișcare.

Nick zări expresia de nedumerire de pe fața ei. Se forță să zâmbească.

— Mă simt bine, spuse el. Cred că încep să sufăr de claustrofobie. Nu știu cât vom fi prinși aici. Gândul acesta îl speria. Erau împreună de o zi, de-abia. Ce se va întâmpla în trei sau patru zile? Va mai putea oare să judece corect?

Natalie se simțea iritată de privirea aspră din ochii lui. Deci, se considera prins.

Ei bine, nu era singurul; și ea avea responsabilitățile ei. Îi era probabil dor de Irma, se gândi ea, strângând din buze, tăfnoasă.

— Crede-mă, nimic nu mi-ar face plăcere mai mare, decât să ies pe ușa aceasta chiar acum. Nu sunt pustnică

ca tine. Prefer civilizația. Se întoarse pe călcâie și intră în baie, trântind ușa.

Nick rămase uitându-se uimit la ușa băii. Oare ce o fi deranjat-o? se întrebă el, încruntându-se. Cântări situația. Probabil îi era dor de prietenul ei, Bobby. Cel pe care-l tot chema în somn. Ultimul lucru cu care ar fi vrut să aibă de-a face era să o vadă tânjind după un bărbat. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai nervos. Îi venea să lovească tot ce întâlnea în cale. Dar, la naiba, nu era treaba lui.

Până la prânz, Natalie reușise să facă curat în living și în sufragerie. Fuseseră pline de praf și de pânze de păianjen. Apoi intră în bucătărie. Prefera să facă orice decât să stea degeaba. Nick dispăruse la puțin timp după micul dejun; ea îl văzuse pe fereastră cum intrase într-una din clădirile alăturate; de atunci nu mai ieșise de acolo. Puțină singurătate era binevenită. Felul în care o urmărea în permanență o călca pe nervi. Nici măcar nu știa dacă o plăcea sau o disprețuia.

Probabil a doua variantă, hotărî ea. Dar oare ce făcuse pentru asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Era un tip ciudat. Natalie era sigură că viața lui era bântuită de fantome și, cu toate că-l compătinea, nu voia să se implice. Într-o zi sau două va pleca, iar Nick Jordan va ieși din vata ei pentru totdeauna.

Natalie spală dulapurile albe din bucătărie până când dispăru și ultima urmă de praf și de murdărie. Era recunoscătoare șorțului vechi pe care-l găsisese atârnat în cămară. O ferise să-și murdărească pantalonii scumpi din lână și bluza din mătase. Stomacul îi reaminti că sărise peste masa de prânz, dar fusese prea ocupată cu curățenia ca să facă o pauză. Lângă chiuvetă era un pachet cu carne pentru hamburgeri, din care avea să prepare chili pentru cină.

Ușa din spate se deschise și Nick intră scuturându-și zăpada de pe cizme.

Prezența lui umplu încăperea. Natalie văzu că purta iar haina urâtă, din blană, și se surprinse zâmbind.

— Vrei un sandviș? îl întrebă. Nick se holbă la ea, în timp ce-și dădea jos haina.

Recunoscuse șorțul vechi care îi aparținuse odată mamei lui.

— Ce faci aici?

— Fac curat. Mă plictisesc stând, îi răspunse Natalie, zâmbind cu satisfacție.

Făcu o pauză. Și apoi, este cel mai mic lucru pe care-l pot face în schimbul ospitalității tale. Nick clătină din cap, privind-o cu neîncredere. S-o vadă pe Natalie Courtland murdărindu-și mâinile era ultimul lucru la care se aștepta. Fără un cuvânt, se îndreptă spre frigider. Deschizându-l, rămase uimit. Strălucea de curățenie.

— Cred că a trecut ceva timp de când n-am mai făcut curat, mărturisi el.

— S-a întâmplat înainte sau după Vietnam? îl tachină ea.

Privirile li se întâlneau și își zâmbiră.

— Nu, pe atunci trăiau părinții mei. Mama păstra totul exemplar. Cred că am lăsat totul în paragină de la moartea ei. Singurul lucru de care îmi mai păsa era livada. Luă o înghițitură de lapte, apoi îl puse înapoi în frigider. Dar nu trebuie să te simți obligată să faci curat. Ești binevenită aici, cât timp vei dori să rămâi.

Natalie izbucni în râs.

— Nu cred că Irma tigroaica va fi prea încântată.

— Pisica sălbatică, o corectă el. E o diferență mare între o tigroaică și o pisică sălbatică.

— Da?

— Sigur. Pisica este sălbatică și gata să răspundă celei mai mici provocări. Pe când tigroaica, și un zâmbet cald îi luminează ochii, este în același timp seducătoare. Te ademenește în cursă și te duci de bunăvoie, în ciuda pericolului. Îi aruncă o privire de cunoscător. Chiar și așa, poate fi împlănită de bărbatul potrivit. Natalie nu avea nici cea mai vagă idee ce anume voia să spună, dar îl asculta cu atenție, hipnotizată de tonul răgușit al vocii lui. Expresia lui rămânea de nepătruns.

Ea își simți palmele umede. Nick reușise s-o dezarmeze de data aceasta, dar i-ar fi făcut bucură un căluș din șorțul vechi, înainte ca el să-și poată da seama.

— De ce nu stai jos până-ți pregătesc un sandwich? Am făcut și cafea proaspătă.

Ți-ar prinde bine după ce ai stat atâta în frig. N-ai înghețat?

Nick clătină din cap. Își trase un scaun aproape de masa de arțar. Se uita la Natalie cum prepara masa. De ani de zile, nimănui nu-i mai păsase de nevoile lui și se simțea stingherit. Sigur, sora lui îi telefona când și când din Dakota de Sud, să vadă ce mai face, dar își avea propria ei familie de care să aibă grijă.

Era evident că o judecase greșit pe Natalie Courtland. Din cauza mașinii de cincizeci de mii de dolari și a garderobei de prințesă, o considerase un copil bogat și răsfățat. Bănuise că un tătic înstărit îi oferea toate acestea. Acum, că-și dădea seama că ea își câștiga existența, nu se putea împiedica s-o admire și s-o respecte. Ar fi fost interesant s-o urmărească la lucru, la tribunal, se gândi el. O văzuse deja aproape moartă, fragilă, și acum părând domestică, cu șorțul înfășurat în jurul taliei, dar ar fi dat orice s-o vadă ca „doamna avocat”. Instinctul îi spunea că-și croise drumul ei într-o profesie dominată de bărbați, în același fel în care îl tratase pe el, pe picior de egalitate. Nu se lăsa ușor intimidată, era prea îndrăzneță. Totuși, nu voia ca ea să-l aștepte făcând curat, cu toate că știa că o făcea din nevoia înăscută de a se dovedi utilă. Adevărul era că nu voia să se bizuie pe ea. Nu voia să se obișnuiască să depindă de cineva.

Natalie îi puse în față un castron cu supă fierbinte și un sandwich cu șuncă și brânză. El mormăi un „mulțumesc” în timp ce ea se întoarce cu o cană cu cafea.

— Este modern? întrebă el, arătând spre șorț.

— Ultimul strigăt al modei din Atlanta, zise ea râzând, prefăcându-se că i-l prezintă. Mișcările îi erau grațioase.

— Te prefer în prosop, zise el, întorcându-se spre

masă.

Natalie își simți pulsul accelerându-i-se la auzul remarcii lui. Își turnă o cafea și-și văzu de treabă, cu toate că nu-i mai stătea mintea la asta. De fapt, se simțea măgulită că Nick Jordan o găsea drăguță. Și el îi atrăsese atenția de dimineață, coborând numai în pantalonii de pijama. Dacă arăta așa bine de la brâu în sus, își putea imagina cum trebuia să arate de la brâu în jos. Obrajii i se îmbujorară. Ce-o făcea oare să gândească astfel? Probabil asta se întâmpla frecvent când doi oameni, străini până atunci, se găseau într-o situație limită. Era recunoscătoare că Nick ieșea din casă câteva ore pe zi.

— Am un frate care locuiește în Atlanta, zise Nick. Este o persoană influentă, conduce o firmă de investiții. Face bani buni. E divorțat. Ți-aș putea da numărul lui de telefon. Natalie sări ca arsă:

— Pot să-mi fac și singură prieteni, mulțumesc.

— Iartă-mă. Mă gândeam numai că voi doi v-ați potrivi. Ar fi vrut să reușească să înăbușe sentimentul surprinzător, posesiv, pe care-l simțea înmugurind. N-ar fi mers. Adânc în suflet, Natalie se simți jignită că Nick încerca să-i prezinte un alt bărbat. Mai ales că deja cunoștea destule persoane importante. Se întâlnise de câteva ori cu un tip care avusese îndrăzneala să-și trimită șoferul s-o ia din apartamentul ei. A treia oară, îl trimisese înapoi cu un bilet pe care scria că este ocupată pentru tot restul vieții. Nu, nu mai avea nevoie de nicio persoană influentă, cu toate că, din nefericire le întâlnea peste tot.

Natalie observă că Nick își terminase cafeaua și se pregăti să-i umple ceașca din nou. Mâinile îi tremurau. În timp ce puneă ceașca pe masă, genunchiul i se lovi de coapsa lui și cafeaua fierbinte i se vărsă pe mână. Scoase un țipăt scurt. În clipa următoare, Nick era în picioare, lângă ea.

— Te-ai ars, zise el, constatând evidența.

— Nu-i nimic, răspunse ea, frecându-și mâna de șorț.

— Lasă-mă să mă uit. Îi luă mâna. Am niște alifie. Miroase înfiorător, dar o să ajute.

— Nu-i nevoie. Sunt bine. Își trase mâna și se îndreptă spre bufet, unde lăsă ibricul.

Nick era în spatele ei.

— Tremuri. Îi cuprinse umerii cu brațele. Probabil avea o recidivă, se gândi el. Se sculase prea devreme din pat.

— Ar fi trebuit să chem un doctor, zise el, vinovat. Știam însă că, din pricina furtunii, n-ai fi reușit să ajungi la spital. Fața lui era marcată de îngrijorare. Se uită la el cu neîncredere.

— De ce să chemi doctorul? Pentru că am vărsat cafeaua pe mine?

Atmosfera era tensionată. Nick părea pregătit să-i răspundă, dar se răzgândi. Ea se simțea ca un vulcan în pragul erupției; se temea să-l privească în ochii negri, adânci. Aproximarea dintre ei o deranja și o excita în același timp.

Nick îi dezlegă șorțul:

— Gata cu treaba pe ziua de zi, Donna Reed. Ai să stai pe canapea, în fața focului.

Natalie, uită-te la mine. Îi ridică bărbia cu un deget. Ea îl privi cu teamă, ca și când ar fi încercat să-și păstreze gândurile numai pentru ea.

Natalie încercă fără succes să-și ferească privirea de a lui. În mai puțin de două zile, bărbatul acesta reușise să-i schimbe viața. Gata cu avocata încrezătoare. Era numai o femeie vulnerabilă, pe care privirile lui o hipnotizau. Trupul lui iradia căldură, umplând-o de dorință.

Nick o strânse ușor de bărbie. Pielea ei era mai moale decât își închipuise el. Nu fusese în stare de nimic toată dimineața. Se gândise la ea. Îi atinse buzele cu degetul. Voia s-o sărute, și nimic nu-l putea împiedica. Îi ținu fața cu ambele mâini. O privea precaut în timp ce-și apropie buzele de ale ei.

Natalie îi simți gura acoperind-o pe a ei într-un sărut surprinzător de blând. O strânse mai aproape de el. Se simțea dezorientată și încurcată, ca în prima zi, când se trezise. Dar, chiar și în această stare, corpul ei îi

răspundea. Brațele i se încolăciră în jurul gâtului lui, iar gura îi deveni mai receptivă. Când el încercă să pătrundă cu limba, își desfăcu dornică buzele. El îi mângâia cu blândețe spatele, iar Natalie gemu încet, simțind cum partea de jos a pântecului e cuprinsă de o căldură plăcută. Nick întrerupse sărutul și amândoi respirară cu nesaț. El o săruta acum pe gât, iar mâinile lui îi acopereau posesiv sânii. Simțea cum palmele lui o ard prin bluză. Degetele lui îi atingeau pielea moale, iar ea simțea cum curenți de dorință îi străbăteau trupul. Se arcui spre el.

Nick ridică capul și o privi în ochi. Buzele ei erau umede și umflate din cauza sărutului. Răsuflarea îi era întretăiată.

— Începem să ne pierdem controlul, zise el cu o voce joasă, de parcă ar fi băut.

Ne oprim acum sau te iau în brațe și te duc în dormitor?

Suna tentant. Natalie știa deja ce însemnau sărutările lui Nick. Cum ar fi fost oare să stea goală în brațele lui, să le simtă forța? Și apoi? Ar fi făcut dragoste și apoi ar fi uitat de existența ei, iar ea s-ar fi întors în Atlanta? Iar Irma și-ar revendica drepturile asupra vieții lui Nick, asupra dormitorului lui?

Nick îi văzu nesiguranța din priviri.

— Nu-ți pot promite nimic, Natalie. Cum nici tu n-o poți face. Viețile noastre sunt mult prea diferite. Știa că el spunea adevărul. La fel de bine, dacă l-ar fi lăsat pe Nick s-o iubească, știa că ar fi vrut mult mai mult decât o simplă aventură. O promisiune, un angajament, care nu erau posibile în situația lor. Cum de-i scăpaseră toate de sub control în numai două zile?

— Cred c-ar trebui să renunțăm, zise ea desprinzându-se de el fizic, dar nu și emoțional. Lui Nick îi trebui toată stăpânirea de sine ca să-i dea drumul. Fusesse tentat s-o mintă, să-i promită orice. Dar n-o putea face, oricât de mult ar fi dorit-o.

— Am s-o scot pe Daisy afară, zise el, simțind nevoia unei guri de aer proaspăt.

— Natalie? O zgâlțâii. Scoală-te, Natalie. Natalie se întoarse și se înveli mai bine.

Nick o scutură din nou, și, ca prin vis, ea sesiză tonul imperios din glasul lui.

Deschise ochii mirată că în cameră era întuneric. Ce căuta Nick în camera ei?

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită că se simțea înghețată.

— Trebuie să te scoli. Coșul nu mai funcționează. Nu-l pot repara acum. Am făcut focul în birou. Vom dormi acolo. Natalie clipi, încercând să se dezmeticească. Îl visase pe Bobby. Fața lui îi era vie în minte.

— Ce s-a întâmplat cu coșul? Nick dădu din umeri, nerăbdător. De data aceasta era îmbrăcat și cu bluza de pijama.

— Nu știu. Va trebui să chem pe cineva să se uite la el. Nu vreau să mă ating. Soba e cu gaz. Dacă greșesc ceva, putem sări în aer. Hai, vino, altfel o să îngheți.

Natalie se dădu jos din pat și ieși din dormitor.

— Se pare că, zilele astea, nu fac altceva decât să caut un loc călduros, murmură.

Cred că am să-mi deschid un birou în Bahamas. Oricum, tatălui ei nu i-ar fi păsat. El plănuise ca Bobby să-i devină asociat la firmă, nu ea. Natalie îi cerșise o slujbă, pur și simplu. Faptul că-și făcuse un nume în breaslă, nu conta pentru el.

Oh, la ce-i folosea dacă se gândea la toate acestea acum, se întrebă. Simplul fapt că-i era frig și era obosită nu-i dădea dreptul să înceapă să se autocompătimizească. Intrară în birou. În șemineu, focul ardea mocnit. Natalie se apropie. Văzu că Nick improvizase un pat din saci de dormit și pături.

— Intră sub pături, îi zise el. Să știi că e foarte confortabil.

Am pus trei saci de dormit pe jos.

— O să dormim împreună? îl întrebă. Tonul ei sugera că el plănuise pe ascuns cine știe ce orgie.

— Dacă vrei să-ți fie cald. Temperatura a mai scăzut

cu zece grade. Nu te mai uita așa la mine. În clipa aceasta, sunt preocupat de soarta recoltei mele de piersici.

N-am chef să mă prostesc, cum n-ai nici tu. Lui Natalie îi era prea frig și era prea somnoroasă ca să se mai certe. Se strecură sub pături, lângă Nick. Spre surprinderea ei, el o cuprinse de talie și o strânse lângă el.

— Ce faci?

— Ai auzit de căldura trupului? Hai, închide ochii și culcă-te la loc.

Să adoarmă? se gândi ea. Cum putea oare o femeie să stea lipită de un bărbat ca Nick Jordan și să adoarmă imediat? Nick gemu, simțindu-i fundul obraznic. Brațul lui o înlănțuia, odihnindu-i-se chiar sub sâni. Cămașa de noapte din satin îi reliefa contururile trupului; parfumul ei îl tulbura. Recolta de piersici fusese dată uitării.

Focul trosnind în șemineu sporea intimitatea, făcând să-i crească dorința. Ar fi dat orice, numai s-o vadă goală în lumina focului.

— Trebuie neapărat să faci asta? zise Natalie, iritată. Mă deranjează". Deranj", nu era chiar cuvântul potrivit, se gândi ea, încercând să-și controleze respirația.

— Te mai sucești mult? Parc-ai avea furnici în pantaloni. El izbucni, incapabil să-și mai înfrâneze dorința.

— Încercam numai să stau cât mai comod.

— Ei bine, ai produs o frecare suficientă pentru a aprinde un foc în pădure.

Natalie se întoarse spre el și se sprijini într-un cot. Nick scoase un geamăt înfundat. Din decolteul halatului lui Natalie se întrezărea un sân delicat.

— Crezi c-o fac intenționat? întrebă ea. Urmări privirea lui Nick și roși dându-și seama unde se uita. Își strânse cămașa de noapte. Nici măcar nu m-ai lăsat să-mi pun halatul. Nick își ridică privirea.

— Știu eu o metodă bună de a pune capăt acestei stări. Ea îl privi uimită.

Zâmbetul lui era în același timp, bărbătesc și imoral.

— Am putea s-o facem chiar aici, în fața șemineului. Natalie pufni nervoasă, dar trupul o trăda, i-au trebuit

câteva secunde bune până să poată vorbi.

— Ăsta-i termenul tău pentru „a face dragoste”, Nick? îl întrebă sarcastică. Vreau să spun că ai făcut o propunere atât de romantică, încât orice fată și-ar pierde capul.

— Spune-i cum vrei, dar tot aia înseamnă, nu-i așa? Amândoi vrem. De ce să ne chinuim? Și apoi, ce-ai avea de pierdut?

— Respectul de sine. N-am să devin intimă cu un bărbat care nu e mai manierat decât un țap și nu are nici măcar bunul simț să-mi spună pe nume. Când mă culc cu un bărbat, o fac în condițiile mele; trebuie să existe neapărat un sentiment, lucru care ție îți este probabil străin. Îi întoarse spatele și-și trase păturile deasupra.

— Iartă-mă că sunt o ființă omenească, prințesă de gheață. Se întoarse și el cu spatele, trăgând cu putere de pături. Rămase așa, în semiîntuneric, timp îndelungat.

— Ai pe altcineva, nu-i așa?

— Nu e treaba ta. Dar Nick n-avea de gând să renunțe.

— Poți să-mi spui cine este Bobby? Natalie îngheță.

— De unde știi de Bobby? îl întrebă cu o voce la fel de rece ca vremea de afară.

Nick își dădu seama că atinsese un punct sensibil.

— L-ai tot chemat în noaptea în care te-am găsit. M-am gândit că este iubitul tău. Și m-am mai gândit că trebuie să fie al naibii de prost să te lase să conduci singură pe o vreme ca asta. Cum Natalie nu i-a răspuns imediat, Nick continuă:

— N-ai încercat să-l suni, din câte știu eu, și el nu te-a căutat, știu cu siguranță. Mă întreb dacă nu cumva te întâlnești cu un bărbat însurat.

Natalie încercă să nu se lase copleșită de emoție.

— Bobby era fratele meu geamăn, spuse ea atât de încet, încât Nick de-abia o auzi. A murit într-un accident de mașină, când avea șaptesprezece ani. Îl mai visez încă, atunci când sunt foarte obosită sau când nu mă simt bine. Nu mă miră că l-am chemat noaptea trecută, când deliram.

Acum, dacă nu te superi, aş vrea să dorm. Nick se ura pentru ceea ce gândise. Voia să-şi ceară scuze, dar nu-şi găsea cuvintele. Ştia ce înseamnă să pierzi pe cineva drag. Tatăl lui murise pe când el lupta în Vietnam. Nu putuse să obţină o permisie pentru înmormântare. Cu toate astea, se purtase ca un bărbat.

Pierderea lui Me Lin şi a copilului fusese însă altceva. Plânsese. Îşi amintea încă privirea din ochii ei când se îmbarcase în avionul ce avea să-l ducă acasă. Fiul lui moştenise părul întunecat al mamei. Mirosea a săpun când Nick l-a sărutat de rămas-bun. Am să încerc să vă aduc cât pot de repede, îi promisese el femeii micuţe, cu ochii plini de lacrimi. Ai să ajungi în America cât de curând. Restul i-l spusese în şoaptă: Ține banii ascunşi şi fă în așa fel încât să-ți ajungă pentru mâncare. Am să-ți mai trimit de îndată ce am să pot.

A aflat la scurt timp după aceasta că satul lui Me Lin fusese distrus când căzuse Saigonul. Me Lin şi fiul lor erau printre cei ucişi. Simţise cum lumea lui se prăbuşea. Nick o auzi pe Natalie gemând în somn. Absorbit de propria durere, uitase că şi alţi oameni sufereau. Măinile îndemânatice ale Irmei îl alinaseră peste ani, dar amândoi ştiau că relaţia dintre ei nu va duce nicăieri. Cine-o alinase însă pe Natalie Courtland? se întrebă. Îl speria faptul că ea îl interesa atât.

Învăţase că a ţine la cineva înseamnă a-ţi asuma un mare risc. Iar el ar fi riscat orice pe lume cu excepţia inimii lui.

CAPITOLUL 4

Când Natalie deschise ochii, în dimineaţa următoare, descoperi că se afla în braţele lui Nick. Un sforăit uşor îi spuse că el încă dormea, şi profită de ocazie să i se desprindă din îmbrăţişare. Nick deschise ochii şi-i dădu drumul din braţe.

Arăta sexy așa, cu părul ciufulit şi cu un zâmbet larg pe faţă.

— Ai fost minunată azi-noapte, draga mea. Ți-a fost

bine și ție?

— N-ai decât să continui să visezi, zise ea morocănoasă, aruncându-i o privire de gheață. Ieși dintre pături. Un tremur îi cuprinse corpul. E groaznic de frig!

— Sub pătură e cald, îi răspunse Nick, cu privirea ațintită pe sfârcurile ei întărite.

Din cauza electricității statice, cămașa i se lipise de trup, șerpuind senzual pe coapse și pe gambe. Persoana care crease cămașa trebuie să fi fost foarte voluptuoasă, se gândi el. La naiba, era deja excitat și nu se trezise nici de cinci minute. Natalie încercă fără succes să-și îndepărteze cămașa de corp. Ar fi trebuit să-și pună halatul.

— Trebuie să beau o cană de cafea de cum mă scol, explică ea, îndreptându-se spre bucătărie, stânjenită de felul în care o privea Nick. Intră în dormitor și-și luă halatul, îl îmbracă și se încălță cu o pereche de papuci asortați.

— Hai, întoarce-te sub pături. Am să fac eu cafeaua, mormăi el când ea intră în bucătărie. Nu m-ai auzit? N-am ce face cu tine înghețată. Hai, du-te!

Natalie făcu ce i se spunea, fără să comenteze. Se strecură în locul unde dormise Nick, care era încă delicios de cald. Își trase păturile până sub bărbie. Din cearșafuri răzbătea mirosul lui bărbătesc. Se abținu din râs: Nick se îmbrăcase cu haina de blană. Era în picioarele goale. Chicoti când îl văzu mergând în vârful picioarelor, ca și cum podeaua bucătăriei era plină de pioneze. Probabil că linoleumul era înghețat bocnă.

— Când termin de făcut cafeaua, am să aprind focul. M-am trezit de două ori în timpul nopții și am mai pus lemne, dar au ars în întregime. Nu avea de gând să-i mărturisească că rămăsese treaz mult timp, uitându-se la ea în lumina flăcărilor.

În foc nu mai rămăseseră decât câțiva tăciuni aprinși, care nu mai dădeau căldură. Natalie se gândi mulțumită că Nick adusese lemne cu o seară înainte.

Așa, nu mai trebuia să înfrunte acum gerul de afară. Daisy și puii ei fuseseră mutați lângă sobă, iar zgomotele

care veneau dinspre cutia lor o anunțară pe Natalie că venise vremea micului dejun. Se afundă mai tare în așternuturi și-și închise ochii, lenevind.

— Trebuie să ți-o beau tot eu? Natalie deschise ochii și-l văzu pe Nick stând în fața ei, cu două cești aburinde. Se ridică imediat.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, îi zise ea, luând una din ele. Nick o puse pe a lui deoparte și aruncă câțiva bușteni în foc. În numai câteva minute, flăcările se întesiră. Dezbrăcându-și haina, el se strecură în pat, în locul unde dormise Natalie.

— Ai fi putut să-mi ții locul cald, mormăi. Cafeaua era tare și fierbinte. Natalie sorbi cu grijă.

— Ce-ai de gând să faci?

— Cu ce?

— Cu soba, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ah, soba! Cred că va trebui să ne îmbrăcăm gros azi. Se cutremură la gândul că va fi nevoită să petreacă întreaga zi într-o cameră înghețată.

— Vrei să spui că nu chemi pe nimeni s-o repare?

— Pe cine? Pe Moș Crăciun? E singurul care are sanie.

— Deci nu poți chema pe nimeni? Întrebă ea neîncrezătoare.

— Oh, pot chema o mulțime de oameni, dar nu văd cum ar putea ajunge aici. Nu ți-am spus că afară e furtună? Am auzit aseară la știri că n-a mai nins atât din 1939. Natalie n-avea chef de statistici.

— Nu putem sta în pat toată ziua.

— Am putea, dac-ai fi mai cooperantă.

— Termină cu glumele. Te-ai gândit că am putea muri? Cum el se uită întrebător, ea continuă. Dacă rămânem fără mâncare? Sau fără lemne? El sorbi din cafea.

— Dacă-mi îngheață recolta de piersici?

— Numai la asta te gândești? La nenorocita aia de recoltă? E vorba de viață și de moarte! Natalie nu-și dădu seama că ridicase vocea. Nick era vrăjit de sâni ei, de

sfârcurile ce se zăreau prin țesătura cămășii de noapte. Gândurile lui o luau razna, în timp ce ea își bea cafeaua, uitându-se fix spre focul din șemineu și încercând să găsească o cale de ieșire.

— N-are să ți se întâmple nimic, Natalie, zise el cu blândețe. Am să am eu grijă. Am trecut prin situații și mai grele. Îmi aduc aminte odată, în Vietnam...

— Nu vreau să aud. Sunt femeie, nu luptător de gherilă. Fața lui se luminează de un surâs.

— Am observat. Dar cred că te subestimezi. Ești mai puternică decât crezi. Am să-ți împrumut câteva pulovere. Or să ne țină cald.

Natalie își termină cafeaua în liniște. De ce tot dădea vina pe Nick? Nu era vina lui că se stricase soba. Și n-ar fi vrut ca el s-o repare, era prea periculos.

— N-am vrut să te jignesc, se scuză ea.

— Uite, hai să încercăm să facem o plimbare, după-amiază. Natalie se uita la el ca și cum și-ar fi pierdut mințile, dar el continuă: E mai frig aici decât afară. Am să-ți dau o pereche de cizme. Până se încălzește puțin aici, o să bem cafea fierbinte. O să închidem câteva camere, ca să menținem căldura în această parte a casei.

Pentru moment, o să stăm în bucătărie și în birou. Iar la baie există un boiler mic. O să ne descurcăm noi. Gândește-te că e temporar.

Asta însemna oare că vor împărți în continuare același pat? se întrebă Natalie.

Dacă vor continua să trăiască așa, să fie atât de apropiați, inevitabilul se va produce. Ar fi dat orice să afle la ce se gândea el. Forța lui îi atrăgea feminitatea, dar bunul simț îi spunea că erau prea diferiți pentru a se gândi numai la o relație. Să-l ia naiba! Știa foarte bine ce-i face, și savura fiecare clipă. N-ar fi mirat-o deloc să afle că oprise intenționat soba, ca s-o aducă în patul lui. Nu avea de loc încredere în Nick Jordan.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Nick se apropie de ea și-i atinse obraji. Contactul cu degetele lui senzuale o făcu să tremure. Păru mirat.

— Ți-e frig?

— Nu, nu. Își trecu nervoasă mâna prin părul scurt, încercând să nu-i privească profilul. Barba care-i crescuse peste noapte îi dădea un aer sexy. Își dădea el oare seama că ea era atrasă de el, în ciuda eforturilor pe care le făcea? Oftă. Nu era momentul să se implice romantic. Avea responsabilități, oameni care o așteptau în Atlanta. Cu cât se întorcea mai curând, cu atât era mai bine.

Nick se întreba la ce se gândea ea. În sufletul ei se dădea o bătălie, o știa.

Instinctul îi spunea că era în legătură cu el. Îi luă ceașca goală din mână și o puse alături. Îi sărută întâi vârful nasului, fără să ia în seamă încercarea ei de a protesta.

Când ea închise ochii, el îi sărută ușor pleoapele, înainte ca buzele lui să coboare spre ale ei. Sărutul lui fierbinte o surprinse la început și fu mirată să constate că-i răspundea. O mângâia ușor pe spate, iar gura lui răspândea în ea curenți de pasiune. Buzele lui Natalie se desfăcură lacome să-i primească limba. Cu una din mâini explora pe sub pături până îi găsi un sân, jucându-se cu sfârcul până ce acesta se întări. Se opri din sărut și-și apăsă buzele pe gâtul ei, alunecând spre decolteul cămășii de noapte.

Când Natalie îi simți buzele pe sâni, se topi de plăcere. Căldura i se răspândea în tot corpul, în pânțele, între coapse. Țesătura cămășii se umezi. Gura lui lacomă se juca cu sfârcurile sânilor. Nick părea să cunoască toate zonele ei erogene, totul era excitant. Brațele ei i se încolăciră în jurul gâtului. Trupul ei se lipi intim de al lui. Oare ce putere stranie avea asupra ei? Natalie parcă plutea. În timp ce Nick îi săruta adâncitura dintre sâni, gândurile ei începură să prindă contur. Ce făcea? Mintea încerca să raționeze ceea ce trupul nu putea. Se săruta cu bărbatul care-i salvase viața. Era o femeie matură și sexul nu-i era străin. Și atunci, mintea ei se răzvrăti. Nu dorea numai sex. Voia mai mult de la Nick Jordan. Mai mult decât ar putea el să-i ofere vreodată. Oricum, o avea pe Irma.

Fără complicații.

Ce-ar mai putea dori un bărbat?

Nick simți cum trupul lui Natalie se încordează. Era caldă și docilă în brațele lui, pentru ca, în minutul următor, să devină rece ca o statuie. Încetă să o mai sărute și se uită în ochii ei albaștri. O privea mirat, dar ea se întoarse, încercând să-și păstreze calmul, acum fragil precum cristalul. După un moment, respirația lor reveni la normal. Nick încerca să-i descifreze expresia feței. Oare nu-i răspunsese la fiecare atingere? Corpul ei era într-un acord perfect cu al lui. Era ca un instrument muzical, un flaut sau o harpă. Știa că putea scoate sunete minunate.

— Am făcut ceva rău? Întrebă el, simțindu-se la fel de neîndemânatic cum se mai simțise numai în liceu.

— N-ai făcut nimic rău. E vina mea. Nick își ridică o sprânceană. O privi intens.

— Vrei să vorbim despre asta? Ea nu avu nevoie să se gândească prea mult ca să-i răspundă.

— Nu. Dezamăgirea lui Nick se prefăcu brusc în furie.

— Bine, zise el sec, ieșind dintre pături. Era evident excitat, iar Natalie se simți vinovată pentru că oprise totul atât de abrupt.

— Fac eu cafeaua de data asta, zise ea.

După-amiază, soarele începu să strălucească. Natalie de-abia se mișca, din cauza hainelor pe care le purta. Nick mergea lângă ea, înfășurat în haina care-i devenise familiară. Făcuse ghem o pereche de șosete și le îndesase în vârful unei perechi de ghete, ca să i se potrivească. Ghetele-i ajungeau până la genunchi.

— Mă legăn ca o rață, zise ea, încercând să se facă auzită din șalul gros care-i acoperea fața. Numai ideea de a se înfășura ca o mumie ca să meargă prin zăpada care-i depășea genunchii, părea absurdă. Dar începuse să sufere de claustrofobie de atâta stat în casă.

— Cam așa ceva, o aprobă Nick. Acum știi și tu cum se simte o femeie însărcinată, în ultimele două luni.

— N-am de gând să am copii, zise ea hotărâtă.

— Oh, nu știi. Ai fi o mamă bine. Oricum, hazul nu e să fii însărcinată, ci să rămâi. I se citea amuzamentul în ochi. Natalie era fericită că el n-o putea vedea roșind.

— N-ai nimic sfânt, Nick Jordan. Se opri brusc și se întoarse spre ea. O atinse ușor pe obraz.

— Unele lucruri sunt. Natalie fusese luată prin surprindere. Se trase înapoi.

— Ce știi tu despre toate astea? îl întrebă.

— Mai multe decât tine, oricum.

— Vrei cumva să-mi spui că jumătate din copiii din împrejurimi sunt ai tăi?

— Nu, draga mea. Sunt un om prevăzător, îi răspunse el zâmbind.

Natalie se opri din mers. Ramurile copacilor se lăsaseră spre pământ din cauza greutateii zăpezii.

— E minunat! zise. În spatele acareturilor, începea livada. Părea să se întindă pe kilometri întregi. Cât pământ ai? îi răspunse evaziv.

— Destul ca să pot obține un profit bun dacă nu-mi îngheață recolta.

— Chiar crezi că o să înghețe?

— Nu știu. S-ar putea, dacă temperatura continuă să scadă. Am plantat un soi bun. Piersicile sunt destul de rezistente. Trebuie să știi o grămadă de lucruri despre creșterea piersicilor: climă, boli, orice. Mergeau în tăcere. Am auzit buletinul meteo azi-dimineață. Se pare că vremea se va încălzi.

— Într-adevăr? Nick nu-i spusese intenționat. Știa că era nerăbdătoare să se întoarcă la societatea aleasă din Atlanta, și asta îl irita.

— Nu se încălzește prea tare, așa că nu te grăbi să împachetezi. Drumurile sunt încă impracticabile. Ce le va spune, oare, prietenilor ei despre el, când se va întoarce?

— E un semn bun, nu-i așa? E vreo șansă ca temperatura să crească într-atât încât să topească zăpada?

— Nu imediat. Nu cred că vei putea pleca de aici până nu sosesc plugurile. Au eliberat mai toată șoseaua interstatală. Urmărise știrile în timp ce ea era sub duș.

Văzând că Natalie începuse să tremure, Nick hotărî că era vremea să se întoarcă în casă. Cu toate că ar fi vrut să mai rămână afară, să admire împrejurimile, bunul-simț îi spunea că e timpul să intre la căldură. Însă după câteva ore se plictisise.

— N-am chiar nimic de făcut? Să spăl podeaua sau tocăria?

Lui Nick îi veni o idee. Ar fi putut să se dezbrace și... s-o spună cu voce tare nu părea însă o idee bună. Și-o putea închipui însemnându-l cu vătraiul încins, terminând astfel definitiv cu viața sexuală. Oftă adânc. Nu-și amintea să mai fi trăit o asemenea experiență frustrantă.

— Nu, Hazel, îi răspunse. Podelele mele sunt bine așa cum sunt. După cum probabil ai observat, nu pretind ca aceasta casă să fie lună. De ce nu stai liniștită? În câteva zile te vei întoarce la lucru și-ți vei dori puțin timp liber. Știu câteva jocuri pe care le păstrez special pentru asemenea situații.

— Pun pariu că știi, zise ea disprețuitoare.

— Vorbesc serios. Vrei să jucăm? Se uită la el neîncrezătoare.

— Ai Monopoly?

— De ce? Te pricepi?

— Mă descurc. Nick se ridică de pe canapea și intră într-o altă cameră. Pe un raft erau așezate mai multe jocuri. Luă jocul și șterse capacul de praf. Probabil nu mai fusese atins de la moartea părinților lui. O găsi pe Natalie în bucătărie.

— Aranjează tu jocul, îi zise ea. În timpul ăsta, eu pregătesc câte o cacao fierbinte.

Nick începu să așeze jocul pe podea, în fața șemineului. Păturile fuseseră strânse de pe jos și îngrămădite într-un colț. În cameră era cald, confortabil. Natalie îi adusese această căldură în noaptea furtunii, numai că el fusese prea îngrijorat să bage de seamă. Sentimentul acesta îl speria. Nu voia să se obișnuiască cu asemenea seri, pentru ca apoi totul să se sfârșească.

— Ce vrei să fii? o strigă.

— Poftim?

— Ce piesă îți alegi? Câine, mașină, fier de călcat sau dansatoare din buric? o întrebă el.

— Știi bine că nu există o asemenea piesă. O să iau câinele. La auzul cuvântului.

Nick se uită la Daisy, care-și alinta puii. O scosese pe Daisy afară de două ori, iar Natalie profitase de prilej ca să se joace cu puii. Când se întorsese în casă, îl anunțase că-i ia cu ea, la întoarcere. Dar Nick se îndoia că ar fi reușit să ajungă mai departe de ușă. Natalie intră în cameră cu două cești aburinde. Le puse pe podea, apoi se așează și ea în fața lui Nick, cu picioarele încrucișate sub ea.

— Cine începe?

— Știi, nu mi te-aș fi închipuit niciodată stând pe podea și jucând Monopoly. Și nici mâncând friptură cu chili. Pentru un motiv oarecare, părerea lui însemna foarte mult pentru ea.

— Dar ce gen sunt?

— La început, am crezut că ești o puștoaică răsfățată, care o să se plângă mereu.

Ea roși.

— Trebuie să recunosc că m-am mai plâns.

— Oricine în locul tău ar fi făcut-o. Dar n-ai luat lucrurile în tragic. Te-ai comportat bine, adăugă el.

— Îți mulțumesc. Iar tu ai fost o gazdă desăvârșită.

— Asta înseamnă că diseară te culci cu mine? o întrebă, plin de speranță, bucurându-se ca un copil mare.

— Nu. Își simțea fața arzând. Știa că el nu se referea numai la împărțitul aceluiași sac de dormit. Mai jucăm Monopoly sau nu?

— De ce n-am avut și eu parte să mă înzăpezesc alături de o femeie ușoară? oftă el.

Două ore mai târziu se recunoscu învins. Dar Natalie nu-i dădu atenție.

— Ai ajuns la Boardwalk, iar eu am trei hoteluri. Deci, îmi datorezi...

— Mi-ai luat toți banii. Cum să-ți mai plătesc?

— Abandonezi?

— Nu prea am încotro, nu-i așa?

— Nu, n-ai.

— Cred că ești dată naibii la tribunal. O adevărată tigroaică. Ce te-a determinat să devii avocat? Ea dădu din umeri, iar apoi începu să strângă piesele jocului.

— Tata este avocat. Bobby și cu mine ne doream de mici să-l urmăm. Bobby însă voia să devină criminalist. Ne tot gândeam cât de palpitant va fi.

Nick îi putea citi durerea în privire. Se întreba dacă pierderea lui Bobby nu i-a afectat relațiile cu ceilalți oameni, cu bărbații în special. Era aproape sigur că așa s-a întâmplat. Dar tatăl ei? Mai mult ca sigur că el i-a oferit sprijinul de care a avut nevoie.

— Știu că sună prostesc, dar cred că am ales divorțurile ca să mă răzbun pe mama.

— Dar ce-a făcut?

— Ne-a părăsit. Natalie încerca să pară indiferentă. Eu și Bobby nu aveam decât opt ani pe atunci. După asta, tata și-a chemat sora care era nemăritată, să aibă grijă de noi. O poreclisem „față de prună”, pentru că întotdeauna își țuguia buzele dezaprobat. Oricum, cred că acesta a fost unul din motivele pentru care noi doi am fost foarte apropiați.

— Îți urăști mama? Natalie se gândi înainte să răspundă.

— Am urât-o. Dar apoi mi-am dat seama că nici eu n-aș fi rezistat dacă aș fi fost măritată cu tata. Ca din senin, Nick o trase spre el și o așează în poală. Nu-i luă în seamă încercările de a protesta.

— Stai liniștită. Nu vreau decât să te țin în brațe. Ea încetă să se mai zbată. După câteva momente, își lăsă capul pe umărul lui. Mirosea bine, iar puloverul moale îi mângâia obrazul. Niciunul din ei nu scoase vreun cuvânt. Rămaseră așa, privind focul din șemineu.

— La ce te gândești, Natalie? Vocea lui răsună în liniștea camerei.

— Mă gândeam ce bărbat drăguț ești. Știu că suntem diferiți, dar aceste trei zile mi-au dezvăluit o latură a vieții

pe care nu mi-aș fi imaginat-o.

Nick o mângâie ușor pe obraz.

— Cum se desfășoară viața ta?

— Bine, cred. Locuiesc într-un apartament mare. Și destul de șic, ar zice decoratorul meu. Dar nu prea stau pe acasă.

— Și întâlnirile?

— Lucrez până seara târziu. Ridic receptorul din furcă, și nu mă mai deranjează nimeni. Apoi mă duc acasă, îmi încălzesc ceva de mâncare, după care mă culc. O viață palpitantă, nu? îl întreabă zâmbind.

— Aș vrea să te sărut.

— Și ceva înăuntrul tău îți spune că n-o să mă opun. Parcă aștepta de-o eternitate s-o sărute și să facă dragoste cu ea. Dar era mai important să o cunoască mai întâi. În trei zile, aflate multe despre ea. Toate făceau ca sărutul să i se pară și mai dulce. O strânse în brațe. Natalie se lipi de el, dornică să-i simtă puterea brațelor.

Buzele lui nu aveau astâmpăr. Cu mâna îi mângâia unul din sâni, jucându-se cu sfârcul prin cupa de dantelă. Natalie tresări de plăcere. De jos, din pânțele, o senzație delicioasă, caldă, o copleși. Nick îi luă mâna și i-o conduse spre blugi, unde umflătura era mai mult decât evidentă. Natalie își ținu respirația. Era un gest atât de intim.

— Vezi ce-mi faci? Ochii îi străluceau de pasiune. Te doresc, Natalie.

— Nick.

— Nu suntem copii. Știi foarte bine că, diseară, vom dormi din nou în același pat, în fața focului. Din ce crezi că sunt făcut? Din piatră?

— E prea curând.

— Cine spune asta?

— Ai spus-o chiar tu. Nu ne cunoaștem decât de trei zile.

— Știu totul despre tine. Când ea încercă să protesteze, o opri, punându-i un deget pe buze. De ce ți-e teamă? Natalie respiră adânc.

— Vrei să știi adevărul? Mi-e teamă că, dacă vom

face dragoste, am să mă îndrăgostesc de tine, mărturisi ea. Lui Nick nu-i venea să creadă. Avu nevoie de câteva momente până să poată vorbi.

— Și ar fi chiar atât de rău?

— Pentru mine, da. Numai dacă n-ai de gând să-ți muți plantația de piersici la Atlanta.

— Ai putea să te muți tu aici, zise el cu simplitate.

— La Cowpens? Natalie îi sări din brațe. Nici nu se discută. De-abia ne-am cunoscut. Cred că nu ești sănătos la cap.

— Există un mod să afli.

— Cum?

— Te dezbraci și vii încoace. Natalie simți c-o podidesc lacrimile.

— Nu ești amuzant deloc, să știi. Nick încercă s-o prindă, dar ea îi scăpă.

— Plângi? Uită ce-am spus, da? întinse mâna spre obrazul ei și-i atinse cu degetul o lacrimă. Fără vreun cuvânt, o luă în brațe și o ținu strâns. N-am vrut să te fac să plângi, îi zise el cu blândețe. Însă ești atât de frumoasă, încât nu m-am mai putut gândi la altceva. Natalie oftă.

— Nick, sunt o proastă că plâng, știu. Și totuși...

— Ce? El se trase înapoi și o privi în ochi. Ea își șterse o lacrimă.

— I-am pierdut pe toți cei pe care i-am iubit. Și nu cred că am să mai pot suporta încă o lovitură. Nick se uită lung la ea, înainte de a-i da drumul. Îi spuse cu asprime:

— În privința inimilor frânte, să știi că n-ai prea nimerit-o.

CAPITOLUL 5

— Ce înseamnă asta? întrebă Natalie temându-se că el va insista să facă lumină în problema ei.

— Înseamnă că nu trebuie să-ți petreci restul zilelor lingându-ți rănila și compătimentu-te singură. Natalie simți că obrații îi iau foc de furie. Vorbi rar, controlându-se.

— Despre mine vorbești, Nick?

Nick se ridică în picioare și-și puse mâinile în buzunare. Ceea ce-i spusese ei i se aplică și lui, o știa.

Chiar și după atâția ani, încă mai rememora rănilile care-l făcuseră să-și piardă întreg curajul. Și da, din timp în timp se compătimea singur.

Devenise acru. Se blama pentru că nu fusese mai puternic. Iar acum dădea vina pe Natalie, numai pentru că fusese în stare să-l citească cu atâtea ușurință.

— Nick?

— Da? Ridică privirea și o văzu pe Natalie uitându-se la el, puțin ciudat.

— Îmi pare rău. Se pare că ne certăm tot timpul. Știu că vei fi mulțumit să mă vezi plecând. Gândul îl înmărmuri. Să plece Natalie? La început, mintea lui păru să refuze ideea.

— Nu. Chiar mi-a făcut plăcere compania ta. N-ar fi avut farmec dac-aș fi rămas singur; să nu fi avut cu cine schimba o vorbă. Poate mai vorbim la telefon, când te vei întoarce în Atlanta. Numai ca să văd ce mai faci, adăugă el repede, știind că, pentru el, era mai bine dacă n-ar fi făcut-o.

— Ar fi frumos, zise ea, sigură că n-ar suna-o.

— Atlanta nu e prea departe de aici. Aș putea ajunge, cu mașina, cam în două ore.

Inima lui Natalie tresări de bucurie. Nick dorea s-o revadă. Zâmbetul îi dispăru însă. Probabil el încerca numai să fie politicos. Odată plecată, era sigură că n-avea să-l mai revadă vreodată. Irma se va întoarce, își va revendica locul din viața lui, iar Natalie va deveni o simplă amintire. Ciudat, dar nu-i purta pică lui Irma.

Nick îi povestise probabil despre viața lui în Vietnam.

Iar dacă Irma fusese în stare să-i șteargă din minte amintirile urâte, Natalie era recunoscătoare.

— Poate că nu dorești să te vizitez, zise el, luând tăcerea ei drept un refuz.

— Bineînțeles, că vreau. Încerca să pară entuziasmată, dar totul îi aducea aminte de vacanțele ei - prietenele apropiate îi promiteau că o vor vizita, dar n-o făceau niciodată. Natalie învățase să nu se mai bazeze pe ele". Obişnuiește-te cu gândul - își zise Natalie - n-ai să-l

mai vezi niciodată”.

— Ți-e foame? o întrebă Nick uitându-se la ceas.

— Puțin. Nu se gândea la mâncare, dar știa că Nick ar fi observat imediat. Și ar fi întrebat-o pe loc ce s-a întâmplat. El nu putea fi mințit. Probabil că în Vietnam se ocupase cu interogarea prizonierilor.

— Mă gândeam să mâncăm friptură făcută la focul din șemineu. E plăcerea mea, iarna. Cu cine o pregătești, se gândi ea să-l întrebe, dar n-o făcu.

— Pun niște cartofi la fiert, zise ea, ridicându-se. Fac și o salată. Într-o jumătate de oră, Natalie făcuse deja puire-ul și pregătise salata. Nick deschise o sticlă de vin.

— Văd că luăm masa în oraș, zise Natalie, amuzată. El zâmbi, lucru care i se întâmplă destul de rar.

— Mi-am pus în gând să te seduc. Am văzut în filme.

— Dar aici nu-i Hollywood, iar eu nu beau decât foarte rar. Iar când o fac, îmi cunosc limitele. El îi întinse un pahar și își turnă și lui unul.

— E bun, îi spuse ea, după ce luă câteva înghițituri.

— Și cum te distrezi tu, Natalie Courtland?

— Îmi place să citesc și să dezleg cuvinte încrucișate. Câteodată, mai ies la cinema, cu un prieten. Tocmai am început să iau lecții de golf.

Mi-ar plăcea să fac o grămadă de lucruri. Îmi lipsește însă timpul.

Nick izbucni în râs, vinul țâșnindu-i din gură.

— Iartă-mă, îi zise, văzând că ea se uita, surprinsă, la el. Speram și eu să-ți descopăr o latură sălbatică, rebelă, și când colo, văd că mica noastră aventură riscă să se transforme într-o croazieră pe un vas de plăcere. Îi aruncă o privire indignată.

— Am o viață plină, Nick Jordan. Dacă credeai că-mi petrec timpul în baruri, căutând „prospături”, să știi că te-ai înșelat. Așa că, dacă te plictisești, asta este.

Natalie sorbi din pahar, conștientă că era privită. Câteva picături de vin îi rămaseră pe buza de sus. Le șterse cu limba. Ea nu-l putea plictisi niciodată, gândi el.

— Pun pariu că la școală aveai numai zece.

Premiantă, nu?

— Da, așa e. Am absolvit colegiul a două, cu diplomă de merit. Ești mulțumit? Știam exact ce vreau să fac în viață. Ridică paharul de vin, cu mâini tremurânde. De ce oare simțea nevoia ca Nick s-o aprobe? În fond, ea ajunsese mai departe decât el, care locuia într-o casă prăfuită, la kilometri întregi de civilizație.

Nick își sorbi vinul în liniște.

— Nu pot să cred că nu-ți dorești copii, zise el, schimbând subiectul. Cum ți-am spus și mai devreme, cred că ai fi o mamă minunată. De ce-ți refuzi această plăcere?

— Credeam că e evident, îi răspunse ea, zâmbind. Întâi, pentru că nu sunt măritată și nici n-am de gând să mă mărit. Apoi, pentru că aş fi o exagerată, întotdeauna îngrozită să nu i se întâmple ceva copilului.

— Cum i s-a întâmplat lui Bobby? Era foarte ager. Ea coborî privirea.

— Da. Și atunci ar trebui să învăț din nou să trăiesc singură. Își termină paharul, dar îl refuză pe al doilea. Unul singur era suficient ca s-o facă să-și reamintească lucrurile neplăcute din viața ei, ca să spună ceea ce altfel n-ar fi spus.

— Și tatăl tău?

— Între noi nu există mai nimic. În niciun caz o relație strânsă. S-a schimbat mult după plecarea mamei. Într-un fel, se răzbuna pe noi doi. Cred că de-asta, eu și Bobby am crescut atât de apropiați. Când eram în liceu, profesorii aveau grijă să fim în clase diferite.

— Spuneai că avea șaptesprezece ani când a fost omorât? o întrebă Nick cu blândețe, încercând să afle cât mai multe de la ea. Erau atâtea lucruri pe care le ținea ferecate în ea. În ochii lui Natalie se putea citi durerea.

— Da, eu și cu Bobby făceam totul împreună. Aveam aceleași preferințe, aceiași prieteni". Față de prună", adică mătușa noastră Meg care stătea cu noi și pe care mai târziu am poreclit-o „Attila", nu credea că între noi există o relație sănătoasă. Nu știu dacă femeia era perversă sau pur și simplu nu putea suporta să ne vadă fericiți. Trebuia

să mergem eu, Bobby și prietenii noștri, la film. Dar eu aveam gripă, și nu m-am mai dus cu ei în seara aceea. Tata nu mi-a spus până a doua zi dimineață. Cred că asta m-a determinat să urmez Dreptul. Cu toate că eu și Bobby așa plănuisem de mult, eu mă simțeam întotdeauna intimidată. Pe atunci nu existau atâtea femei avocat. Mai târziu însă, am simțit că, dacă supraviețuisem morții fratelui meu, era capabilă de orice. Zâmbi, arătând spre paharul gol: Vezi ce-mi face un pahar de vin? Spun tot. Nick râse.

— Ei, eu care speram la o altă reacție... Cu toate acestea, era mulțumit că Natalie avea încredere în el. Acum, cel puțin, știa câteva din gândurile ei.

Ea își dădu seama că el glumea. Nu credea că Nick era genul de bărbat care să îmbete o femeie și apoi să profite de ea. Bineînțeles, însă, că aparențele uneori înșală. Dădu paharul deoparte. Nick se duse la frigider, de unde scoase două fripturi. Aduse un grătar. După ce aranja cu grijă lemnele în șemineu, se întoarse în bucătărie după fripturi.

— Cum vrei friptura?

— În sânge, te rog. În timp ce el pregătea, ea puse masa. O aranja corect și cu mult gust. Când Nick se întoarse, spuse:

— Iată un lucru pe care nu-l fac niciodată.

— Ce anume?

— Nu mă obosesc să aranjez masa. Mănânc în fața televizorului, cu Daisy la picioare. Simți un ușor regret la gândul că se va întoarce negreșit la vechile lui obiceiuri, după plecarea ei. Își mai turnă un pahar cu vin. Mai vrei?

— Nu, mulțumesc.

— Ți-e teamă să nu te transformi într-o femeie sălbatică? o întrebă, amuzat. Cred că ești foarte pasională, numai să știe omul cum să te ia.

— Nu-i treaba ta.

— Haide, Natalie. Locuim de trei zile sub același acoperiș, Sunt sigur că și tu ții puțin la mine. Dacă ar fi știut. Simțea mult mai mult decât atât, și asta o speria. Și era sigură că Nick ar fi știut cum s-o ia. Nick o luă prin

surprindere. Veni în spatele ei și o cuprinse în brațe. Își apăsă buzele pe gâtul ei.

— Te doresc, Natalie, îi zise el, simplu.

— Ai băut prea mult vin; încercă să se tragă înapoi, dar fără succes.

— Pentru că încerc să-mi temperez dorințele. Ce-ai vrea să fac? Te învârti pe aici îmbrăcată prea tentant, chiar și pentru un bărbat care e hotărât să rămână celibatar. Ea râse.

— Nici tu nu crezi asta.

— Iar parfumul tău mă înnebunește.

— Nick... O luă în brațe.

— Te doresc, Natalie Courtland. Și te voi avea. Te previn, pentru că niciunul din noi nu se va mai putea împotrivi. Gura lui se apropie, posesivă, de a ei. Brațele lui o mângâiau, trăgând-o tot mai aproape. Nu avea scăpare. Sărutul era din ce în ce mai adânc, mai intim, îi ștergea orice gând, încă o dată, trupul ei îi răspunse cu o grabă care venea din plăcere. Nick își prelungi sărutul pe fruntea ei, pe pleoape și pe tâmpile, făcând ca pielea să-i ardă de dorință, în așteptare.

Își îngropă fruntea între sâni ei, respirându-i parfumul. Mirosul ei îi era întipărit în minte; îi apărea chiar și în vise, uneori. Natalie încerca să i se împotrivească, dar se simțea neajutorată în brațele lui. Acum, el avea puterea de a face ce voia cu ea. Ar fi putut s-o aibă chiar acolo, pe podea, în bucătărie. Ar fi încercat măcar să-l oprească? se gândi ea. Spre surprinderea ei, Nick se dădu înapoi.

— Am băut prea mult, îi mărturisi. Cred că din cauză că nu sunt obișnuit cu inactivitatea. Scuză-mă că nu m-am purtat ca un gentleman. Când am să fac dragoste cu tine, vreau ca a doua zi de dimineață, să-mi pot reaminti totul, fiecare amănunt în parte. E adevărat că, dacă zăpada asta blestemată nu se mai topește odată, nu mai răspund de mine. Mai ales dacă ai să mai porți cămăși de noapte din care să ți se vadă sfârcurile, adăugă el.

— Cred că e timpul să mâncăm, zise Natalie

deschizând cuptorul. În cinci minute, totul era gata. Dădu sticla la o parte și turnă fiecăruia câte o ceașcă de cafea.

Luară masa în liniște. Natalie însă îl urmărea pe Nick cu atenție. Când el își termină cafeaua, ea îi mai turnă o ceașcă. Mormăi un „mulțumesc” fără s-o privească. După masă, Natalie îi sugeră să facă un duș, în timp ce ea va strânge. El nu comentă. Părea o idee bună. Pe când Nick ieșea din baie, curat și proaspăt, îmbrăcat în pijama, Natalie făcuse deja curat în bucătărie și făcuse patul.

— Obosit? Dădu din cap.

— Trebuie să fac focul. Natalie intră în baie ca să-și șteargă machiajul. Știa că Nick consumase probabil toată apa caldă, așa că o baie fierbinte ieșea din discuție. Se îmbracă în cămașa de noapte, având grijă să-și pună halatul lui Nick pe deasupra. El adormise deja când ea se întoarse. Stinse lumina și se lungi lângă el. Automat, trupul lui îl căută pe al ei; o trase lângă el.

Natalie nu era nici pe departe șocată. Îi făcea chiar plăcere.

Zgomotul nu voia să înceteze. Un sunet monoton îi ajunse la urechi, ca prin vis. Deschise ochii. Se strecură din pat, pășind cu grijă ca să nu-l trezească pe Nick. Se uită pe geam. Pluguri! Erau două. Natalie se întoarse și-l trezi pe Nick.

— Au venit!

— Vietnamezii? întrebă el, ridicându-se imediat, pregătit de luptă. Visase că, împreună cu alți doi camarazi, stătea la pândă, în tranșee. Cine-a venit?

— Plugurile! îi răspunse ea, agitată. Au ajuns, în sfârșit.

— De-aia m-ai trezit? își înfundă capul în pernă și adormi la loc. Dar Natalie nu pierdu timpul. Făcu cafeaua și căută cartea de telefon. Găsi ce căuta.

— Service Ned Towing?

— Așa scrie-n carte, nu? îi răspunse o voce la celălalt capăt al liniei. Ce trebuie remorcat?

— Mașina mea. E într-un șanț, cam la un kilometru de casa lui Nick Jordan. Am derapat în timpul furtunii.

— De atunci dormi în mașină? o întrebă bărbatul cu neîncredere.

— Nu... Domnul Jordan a fost amabil și m-a invitat să stau la el.

— A-ha.

— Efectiv nu aveam unde să mă duc.

— Da, da...

— Poți să-mi scoți mașina din șanț sau nu? îl întrebă, iritată că trebuia să se justifice în fața unui străin.

— Aș putea în după-amiaza asta, dacă plugurile ajung până acolo. Mai sunt însă șase mașini înainte.

— Bine. Sună-mă când ești gata. Îi dădu numărul lui Nick. Chiar în timp ce închidea se auzi un ciocănit în ușă. Pe Natalie o izbi faptul că era foarte strident machiată.

Era evident surprinsă de prezența lui Natalie acolo.

— Cu ce vă pot fi de folos? o întrebă politicoș, crezând că e vorba de un accident.

Era cam devreme pentru musafiri.

— Vreau să-l văd pe Nick.

— Îmi pare rău, doarme.

— Atunci scoală-l. N-am bățut atâta drum degeaba.

— Îmi puteți spune cum vă numiți?

— Da' ce, faci recensământul? Femeia zâmbi și intra, fără să mai aștepte o invitație.

Mă cheamă Irma. Știe Nick.

CAPITOLUL 6

Natalie îngheță. Un moment mai târziu, zâmbea.

— Ah, Irma! păru ea încântată, aducându-și aminte că Nick îi povestise despre temperamentul ei. Sunt bucuroasă să te cunosc, continuă ea, strângându-i mâna, ca din inimă. Nick mi-a povestit atâtea despre tine. Femeia se holba la halatul lui.

— În schimb, eu nu știu nimic despre tine. Când Nick îi auzi vocea, se cuibări mai adânc între pături și-și puse o pernă pe cap.

— Dă-mi te rog haina, zise Natalie, conștientă că Irma se uita la felul în care era îmbrăcată. Slavă Domnului că nu ieșise numai în cămașa de satin. Hai în bucătărie. Îți

fac o cafea. Femeia zări patul improvizat în fața semineului, și conturul corpului lui Nick.

— Nick e acolo, sub pături?

— Ah, nu ți-a spus? S-a stricat soba. Am închis majoritatea camerelor, ca să menținem căldura, dar a trebuit să ne îmbrăcăm cu o grămadă de haine, ca să nu înghețăm de tot, adăugă ea, accentuând cuvântul „grămadă”. Nick hotărî că era „cazul să facă față situației, așa că se ridică din pat, frecându-se la ochi.

— Irma! Ce bine-mi pare că te văd! Înțeleg că drumurile sunt libere acum, dacă ai condus până aici.

— Am venit în urma plugurilor. Vrei să-mi spui te rog cine-i femeia aceasta, îmbrăcară în halatul tău? îl întrebă ea direct, ca și cum Natalie nici n-ar fi fost în cameră. Nick și Natalie se uitară unul la altul. Ea vorbi prima.

— Îmi pare rău. Credeam că ți-a spus Nick că sunt aici. Se uită spre Nick. Nu i-ai spus lui Irma că stau la tine?

— Nu... N-am avut când. Natalie îi zâmbi Irmei.

— Sunt Natalie Courtland, sora lui Nick din Dakota de Sud. Își ținu respirația. Nick îi povestise foarte puțin despre sora lui. Știa doar că e măritată și că are trei copii. Dar nu-i spusese niciodată dacă ele două se cunosc.

Irma păru mulțumită de explicație. Nick însă se uita neîncrezător la Natalie.

— Vrei să-mi aduci o cafea, soră dragă? Se așeză la masă, lângă Irma, părând că nu observă privirea pe care i-o arunca Natalie. În timp ce turna cafeaua, Irma îi povesti lui Nick ultimele noutăți.

— Dar unde ți-e familia? o întrebă Irma. Parcă Nick îmi spusese că ai copii.

— Trei, zise Natalie, uitându-se repede la Nick, sperând să fi nimerit. El dădu ușor din cap, gest care-i scăpă lui Irma. Natalie își trase un scaun și se așeză între ei.

— Vrei să știi adevărul, Irma? Nick aproape că se înecă cu cafeaua. Irma păru însă foarte interesată.

— Mi-am părăsit soțul. M-am plictisit să tot fac pe dădaca și pe menajera în timp ce el se duce numai la

serviciu. Nu mă duce nicăieri, niciodată. Poate să-ți confirme și Nick. Spune-i, Nick!

— N-o duce nicăieri, spuse Nick, docil.

— Așa că i-am spus să aibă el grijă de toate, pentru că eu plec în vacanță. Primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o sune pe maică-sa. Bineînțeles, habar n-aveam că am să nimeresc în mijlocul unei furtuni. Se ridică. Mă duc să-mi fac un duș. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Irma.

— Și mie. Niciuna nu observă expresia de ușurare de pe fața lui Nick. Natalie dispăru în baie și aprinse focul. Așteptând ca apa să se încălzească, se gândea dacă Irma „înghițise” povestea.

— Dacă ea e sora ta, eu înghit roțile mașinii, zise Irma, odată rămași singuri.

Nick nu-și ridică privirea de la ceașca de cafea.

— Știam eu că n-o să te putem păcăli. S-a rătăcit în timpul furtunii, iar eu am găsit-o. Era înghețată. Putea să moară. Se întreba de ce-i dădea atâtea explicații. Irma nu avea niciun drept asupra lui și nici asupra lui Natalie.

— Când pleacă?

— Probabil că în clipa când va reuși să-și scoată mașina din șanț. Urăște locul ăsta.

— De unde e?

— Ce-i asta? „O sută de întrebări și răspunsuri?”

— Mă gândeam numai la fericirea ta. Știi asta. Îi luă mâna. E foarte drăguță. Ai avut noroc de o femeie clasa-ntâia. Era surprins de cele spuse.

— Lasă, Irma. E avocat. N-avem nimic în comun și nu ne-am înțeles deloc.

Irma zâmbi.

— Uneori, astea sunt cele mai reușite relații. Se ridică. Trebuie să plec. Îl bătu ușor pe obraz.

— Stai puțin. Data trecută când ai fost aici ți-ai uitat niște cărți. Le-am citit pe toate. Să ți le aduc. Urcă scara spre dormitor. Natalie ieși din baie, îmbrăcată în halatul lui Nick, cu părul acoperit de un prosop. Roși, văzând că Irma era încă acolo.

— Unde e Nick?

— S-a dus până sus să-mi aducă niște cărți. Îl puteau auzi deja coborând. Îmi plac.

Natalie. Numai să nu-i faci rău, te rog. Natalie n-a mai avut când să răspundă. Nick intră pe ușă cu brațele pline de cărți.

— Am mai găsit câteva, pe care mi le-ai dat mai demult, zise el.

— Nick și cu mine citim în special romane de groază, îi explică Irma. Cu cât sunt mai înspăimântătoare, cu atât mai bine, nu-i așa, Nick? Ai grijă de tine, Nick. Și sper să-ți rezolvi problemele de familie, Natalie. Natalie nu mai știa ce să creadă despre Irma. Înțelesese un singur lucru. Faptul că Nick era încă întreg și nu i se scosese ochii, însemna, că femeia crezuse într-adevăr că Natalie va pleca în curând acasă, iar acum își făcea planuri pentru ea și Nick. Dar atunci de ce-i spusese să nu-i facă rău lui Nick? Oftă. Lumea asta e atât de complicată.

Era trecut bine de ora cinci, când Jaguarul lui Natalie fu scos în sfârșit din șanț. Se simțea deja mai bine știind că mașina era parcată în fața casei lui Nick.

Din cauza zăpezii, nu fusese deloc avariata.

— E prea târziu ca să mai pleci, zise Nick. Drumurile sunt înșelătoare. Zâmbi. Și nici măcar nu mai trebuie să dormi în același pat cu mine, acum că soba funcționează. După plecarea Irmei, Nick începuse să dea telefoane. Era dispus să plătească oricât, numai să i se repare soba în aceeași zi.

— Sunt destul de mare ca să mă descurc și singură, zise Natalie, cu răceală, convinsă fiind că Nick și Irma aveau deja un program pentru seara aceea. De ce oare nu-i îngrămădea Nick în mașină toate lucrurile, dacă tot plănuise o noapte fierbinte cu prietena lui? Iar avertismentul dat de Irma îi rămăsese în minte întreaga zi. Dacă voiseră s-o alunge, provocând confuzie, ei bine, reușiseră. Natalie începu să-și strângă lucrurile din baie.

— De ce nu vrei să mă ascuți? Drumul e foarte alunecos.

Zăpada ar fi fost mai puțin periculoasă. Așteaptă

până mâine după-amiază. Până atunci se mai topește. Natalie s-ar fi lăsat îmbunată, chiar și numai ca întâlnirea secretă între Irma și Nick, de care era ferm convinsă, să nu mai aibă loc. S-ar fi putut duce, însă, la ea acasă. Când l-a văzut intrând, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni noi, de catifea reiată, și un pulover, tot nou, ea înțelese că el aștepta cu nerăbdare venirea serii. Natalie pregătise o cină deosebită. Nick nu-și putea crede ochilor.

— Când ți-ai găsit timp să înveți să gătești și să mergi și la facultate?

Natalie refuză să-l privească. Îi simțea însă mirosul pătrunzător al after-shave-ului.

— Am învățat să gătesc de mică, când mama ne-a părăsit. Ieși undeva diseară? îl întreabă, direct.

— Și să ratez masa delicioasă pe care mi-ai pregătit-o?

— Deci nu mănânci întâi și apoi pleci?

— N-am nici cea mai mică intenție să ies din casă pe o vreme ca asta. Sperai să scapi de mine?

— Nu, mă gândeam doar... Făcu o pauză. N-are importanță. Începu să așeze masa, gândindu-se de ce oare se simțea atât de ușurată că Nick rămâne acasă.

În timpul mesei, Nick o complimentă de atâtea ori, încât o făcu pe Natalie să roșească. Se așezară apoi pe canapea cu câte o ceașcă de cafea. Nick părea amuzat.

— Bănuiesc că așa fac cuplurile căsătorite. Natalie dădu din cap.

— Nu și acelea cu care lucrez eu. Țipă și se bat. Nu pot să încheie nicio dispută fără luptă. Ai fi surprins să vezi câte căsnicii se destramă în fiecare zi.

— Deci, asta te-a determinat să fii împotriva?

— Faptul că mă ocup de divorțuri a avut probabil un efect asupra felului în care eu privesc o căsnicie. Ca să nu mai vorbesc de divorțul propriilor mei părinți. Nu-i o imagine prea îmbietoare, nu? Amândoi izbucniră în râs.

— Incredibil.

— Incredibil este faptul că unii oameni ajung să se placă atât de mult, încât ajung la căsătorie. Nick își puse

ceașca de cafea pe măsuta din fața canapelei.

— Nu, eu mă refeream la tenul tău. E perfect. Nicio pată, niciun defect cât de mic.

Natalie roși.

— Acneea mi-a dispărut din clasa a șaptea.

— Ești frumoasă.

— Nu spune asta, Nick. Natalie se depărtă de el. Plec mâine. Ne-am simțit bine împreună... majoritatea timpului. Hai să nu ne stricăm prietenia.

— Prietenie? râse. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să fiu prietenul tău. Cred că „iubit” e un cuvânt mai potrivit.

— Plec mâine, repetă ea, mai hotărâtă. N-ar trebui să-mi spui toate astea.

— Să ignor faptul că te doresc? Expresia feței lui era foarte serioasă. Natalie se întreba câte nopți de aici încolo va adormi cu acest chip în minte. Nu va uita niciodată săruturile lui. El veni lângă ea.

— Întotdeauna obțin ce vreau, până la urmă. Cuvintele lui o înfurieră. Îi aruncă o privire rece.

— De ce ești atât de sigur că am să ajung în patul tău, Nick Jordan? Numai pentru că vrei tu asta? Ai să fi dezamăgit. Încercă să se ridice din canapea, dar Nick o opri.

— Atunci de ce? Înseamnă că mai există cineva.

— Cum ți-am mai spus, nu e treaba ta.

— Dar a existat vreodată cineva?

— Viața mea personală nu te privește. Deodată, o apucă de braț și o zgâlțâi.

— Ba mă privește, pentru că m-am îndrăgostit de tine. Natalie rămase fără glas.

Nick Jordan îndrăgostit? După patru zile? Se eliberă din brațele lui.

— E cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit vreodată. Confunzi patima cu dragostea.

— N-aș putea numai să mă culc cu tine, și atât, Natalie, zise el, timbrul vocii coborându-i, seducător. Dar ești făcută pentru dragoste. Chiar din noaptea în care te-

am găsit în zăpadă și a trebuit să te dezbrac, mi-am spus că n-am mai văzut ceva atât de perfect ca trupul tău.

— Și eu care credeam că încercai să-mi salvezi viața, murmură ea.

— Încercam într-adevăr să te salvez. Sunt totuși bărbat. Doream să-ți sărut semnul de pe coapsă. Natalie tresări, surprinsă.

— Mi-ai văzut semnul din naștere?

— Am văzut tot, zise el, savurând roșeața delicioasă din obraji ei.

— Ești bolnav, Nick Jordan. Râzând, o apucă de braț și o atrase în brațele lui, în ciuda încercărilor ei de a se elibera.

— Nu, sunt doar un bărbat fermecat de o femeie blondă, cu ochi albaștri, care m-a scos din minți.

— Nu cred un cuvânt. N-or să treacă nici cinci minute după plecarea mea și tu o să te întorci alergând la Irma.

— Nici tu nu crezi asta.

— Dă-mi drumul, Nick. E ultima oară când îți mai spun, așa că ascultă-mă cu atenție. Nick o urmărea cu privirea.

— Te ascult, însă gândurile îi rățăceau. Blugii ei erau comozi și lăsau să i se vadă gleznele fine. Bluza pe care o purta abia dacă-i acoperea talia; de fiecare dată când ridica brațul, lăsa să i se vadă o porțiune de piele delicată. Dar ce-l atrăgea mai mult era felul în care blugii ei urmăreau liniile senzuale ale pulpelor, modelându-se perfect pe fundul rotund.

— Mai întâi ți-am spus deja cât de diferite sunt viețile noastre. Am muncit din greu să devin avocat, și am practicat șapte ani înainte să-mi fac loc în tribunal. Am făcut mai mult decât să-mi dovedesc mie însămi. Mi-am făcut un nume. Clienții mei au bani, și sunt bine plătiți pentru serviciile mele. Am un apartament luxos, mănânc la cele mai bune restaurante și...

— Ai vorbit destul, Natalie, spuse el cu voce coborâtă. Nu mai e nevoie să continui.

Ești o femeie ambițioasă.

— Nu trebuie să mă urăști pentru asta, Nick. Cred că acesta a fost modul de a-mi clădi o viață sigură. Când îți pierzi pe cei dragi, simți nevoia să umpli golul lăsat cu altceva.

— Nu te urăsc. Îmi pare rău pentru tine. Natalie se ridică.

— Mila este ultimul lucru pe care l-aș fi așteptat din partea ta. Tu retrăiești războiul. Nu mă îndoiesc că ai suferit, dar nu încerci deloc să uiți. De aceea îți convine relația cu Irma. Este ca un recipient gol, pe care-l umpli cu frustrările tale.

— Ajunge, Natalie.

— Da? Își puse mâinile în șolduri. Durerea care i se citea în priviri o copleșea. Nu crezi că a venit timpul să încetezi să dai vina pe rasa umană pentru problemele tale? E posibil ca eu să fi găsit un alt gen de remediu pentru singurătate, dar sunt mulțumită cu viața mea. Se întoarse pe călcâie și intra în dormitor, trântind ușa.

Nick era prea supărat ca să mai poată gândi. Mintea i se roteea în jurul spuselor lui Natalie. Era deci materialistă și ambițioasă, nu? Se înconjurase de mobile și lucruri frumoase, și, probabil, numai faptul că putea vedea ce realizase singură o făcea să se simtă mai bine. Îi ștergea din mintea amintirile urâte. Dar dacă fusese destul de puternică ca să-și clădească o carieră strălucită, era în mod sigur destul de puternică să facă față durerilor și dezamăgirilor pe care viața i le scosese în cale. La naiba! Muncise din greu ca să-și făurească o viață plină de succes, și fusele mulțumită... până când Nick Jordan îi pusese câteva întrebări. Dar ce știa el, care trăia îngropat într-o fermă de piersici, într-un loc uitat de lume? I-o fi salvat el viața, dar nu o să-i spună acum și cum să și-o trăiască.

Va pleca mâine dimineață, devreme. Cinci nopți petrecute sub același acoperiș cu

Nick Jordan erau mai mult decât putea ea să suporte.

CAPITOLUL 7

— Domnule judecător, spuse Natalie hotărâtă,

clientului meu nu i s-a permis să-și vadă copiii timp de șase luni; cu toate acestea, el continuă să plătească o sumă generoasă, în fiecare lună, fostei sale soții. Am aici cecurile care dovedesc că n-a întârziat niciodată cu plata. Actele din urma divorțului arată că domnul Davis își poate vizita copiii în fiecare weekend, și-i poate ține la el o zi pe săptămână.

Natalie se ridică de la masa lungă, la care stătea împreună cu clientul ei, un bărbat de aproape patruzeci de ani, care încerca să rămână indiferent la privirile dușmănoase pe care i le arunca fosta lui soție. Îți faci o grămadă de dușmani în Meseria asta, se gândi ea. Guy Ressler se ridică.

— Domnule judecător, pot veni la bară? Judecătorul aprobă.

— Aș dori să mă consult cu apărarea și acuzarea. Dacă vreți să vă apropiați.

Natalie și Guy înaintară. Judecătorul nu părea prea bine dispus. Natalie îl înțelegea. Nici ea nu fusese într-o dispoziție prea grozavă în ultimele săptămâni.

De când Nick Jordan îi încărcase valizele în mașină și rămăsese pe loc, privind-o cum se îndepărta. Judecătorul Morgan se uită fioros la cei doi avocați.

— Ce se petrece aici? suieră el printre dinți. Am văzut perechea asta la judecată de cel puțin șase ori. Iroșiți timpul meu și banii contribuabililor. Chiar nu mai aveți alți clienți? Natalie vorbi prima.

— Înălțimea Voastră, clientul meu și-a pierdut toate drepturile parentale după divorț. Chiar dumneavoastră ați garantat custodie dublă până la majorat, însă clientului meu nu i s-a permis să-i vadă. Soția lui refuză cu încăpățănare să respecte hotărârea judecătorească.

— Îmi place teribil când te înflăcărezi, Natalie, șopti Guy Pressman. Ochii îi scapără scânteii. Judecătorul Morgan părea că ar fi vrut să-și folosească ciocănelul pe capul tânărului avocat. Natalie se uita la el.

— Las-o baltă, Pressman, murmură ea, știind că el făcea asta pe de-o parte din distracție, pe de altă parte ca

să vadă unde poate ajunge cu Morgan, care, absolut întâmplător, îi era unchi. Nu suntem la cinema, suntem în tribunal, adăugă ea.

Judecătorul se uită la ceas și oftă ușurat.

— Slavă Domnului că s-a făcut cinci. Nu mai suport. Bătu cu ciocănelul de câteva ori până când în sală se făcu liniște.

— Din cauza orei târzii, procesul se amână pe luni dimineața la ora nouă. În acest răstimp, aș vrea să constat puțină cooperare între părți. Altfel, voi trimite un anchetator în ambele case, ca să văd care din dumneavoastră e capabil să-și crească copiii. Toată această tevatură nu poate fi sănătoasă pentru ei. Aș putea hotărî să fie duși într-o casă de copii până când veți pune capăt neînțelegerilor.

Ambii clienți pălră instantaneu. Judecătorul se ridică și intră în biroul lui, trântind ușa.

— Ce l-a apucat? o întrebă Guy pe Natalie.

— Probabil îl supără din nou fierea. Se duse la masă, unde o aștepta clientul, și începu să-și strângă hârtiile într-un dosar.

— L-ai auzit pe judecător. Să fii aici la ora nouă fix, luni.

— Dar, domnișoară Courtland...

— Ai încredere în mine, domnule Davis. Găsim noi ceva. Amenințarea cu casa de copii e doar un bluff. Instinctul îmi spune că judecătorul Morgan de fapt încerca să-ți sperie nevasta. Ai s-o vezi că o să-ți dea voie să-ți vizitezi copil weekend-ul acesta. Bărbatul o privea încrezător. Acum du-te acasă și liniștește-te. Natalie știa că acest lucru era imposibil bărbatului care părăsea acum încăperea, cu umerii lăsați.

— Mergi cu mine să bem ceva? o întrebă Guy, venind spre Natalie, cu servieta în mână. Rămase așezată, numai ca să nu fie nevoită să-l privească.

— Astă-seară, nu. Mă duc acasă. Apropo, ce-ai zice să încetezi cu glumele în fața judecătorului? Dă și tu dovadă de puțin profesionalism, Pressman.

— Femeie fără inimă. Într-una din aceste zile am să mă satur să te tot invit în oraș.

— Ce pierdere, îl ironiza ea, închizând servieta, își scoase ochelarii și-i puse într-un suport, în geantă. Ne vedem luni, îi zise ea lui Guy, în timp ce se pregătea să iasă din sală. Se opri un moment, să vorbească cu stenodactilografa. Liniștea de acum era o adevărată ușurare, după o zi agitată. Câteodată își petrecea întreaga zi în tribunal, cu dosarele îngrămădite în servietă, alergând din sală în sală. Încercă să-și alunge tensiunea, făcând mișcări lente cu capul, înainte înapoi și masându-și gâtul. Fusesse foarte încordată în ultimele zile, iar faptul că avea de-a face cu familia Davis nu era în niciun caz o ușurare.

Natalie se întreba de unde-i vine nervozitatea. Să fi fost deprimată? Faptul că nu mai știa nimic de Nick o întrista pe zi ce trece. Tatăl ei îi spusese că e anemică.

Oftă din greu, își luă servieta și se îndreptă spre ușa batantă care-i despărțea pe avocați și pe clienți de asistență.

Și ce dacă Guy o considera o păpușică bună numai de petreceri, se gândi ea. N-o fi având viață socială, dar în schimb muncea din greu. Nu-și ametea jumătate din cazuri cum făcea el după un weekend „aglomerat”. Muncise din greu, până noaptea târziu, dacă nu la birou, atunci acasă. Nu voia să recunoască că nu dorea să se gândească la Nick Jordan. Cu toate că nu fusese în stare să și-l scoată din minte, indiferent cât de tare se străduise. Natalie se îndreptă spre ieșire.

Cu colțul ochiului, surprinse o mișcare în dreptul ultimului rând de scaune.

Nick Jordan părea la el acasă rezemat de mașină și mâncând floricele.

Natalie se opri brusc, uitându-se spre el, neîncrezătoare. Clipi de câteva ori, vrând parcă să se asigure că era el. N-ar fi putut însă să confunde acei ochi adânci, negri, fața aceea frumoasă.

— Nick! făcu o pauză, pentru că nu mai știa ce să

spună. El arboră un zâmbet mulțumit, semn că se distra pe seama reacției ei de mirare. Ce cauți aici?

— Am nevoie de un avocat. Râse, nervoasă.

— Cred că n-ai prea nimerit. Cowpens, Carolina de Sud, nu intră în perimetrul meu de activitate.

— Atunci să-ți spun altfel. Nu doresc să-ți solicit... calitățile profesionale. Ochii lui rătăceau pe trupul ei. Vrei floricele? Ea clătină din cap. Nu uitase cât era de înalt, cât de largi îi erau umerii. Haina de catifea reiată stătea întinsă pe mușchii puternici, iar blugii îi stăteau ficși, mulându-i-se pe coapse.

— Ce-ți face recolta de piersici? întrebă ea, încercând să-și mute gândurile de la trupul lui.

— Mă crezi sau nu, mare parte din ea va rezista. Bineînțeles, n-o să fie chiar cel mai grozav an al meu în privința piersicilor, adăugă el. Recolta lui trecuse pe planul al doilea în gândurile sale, după Natalie. Își amintea încă ziua în care îi încărcase bagajele în mașină și o privise plecând. Nu schimbase cearșafurile din patul în care dormise ea și căpătase obiceiul să intre din când în când în cameră, să-și lipească fața de perna ei, inhalându-i parfumul. Natalie încerca din greu să rămână pe loc, când de fapt, tot ce-și dorea era să se arunce în brațele lui Nick.

— Deci, ce te aduce la Atlanta? Vorbea cu ușurință, ca și cum sosirea lui nu avea o importanță prea mare. N-ar fi vrut ca el să ghicească cât de fericită era, cât de mult îi dusesese dorul. Din câte bănuia ea, el și Irma își continuaseră relația, așa cum se desfășurase ea, înainte de furtună. Se gândea la ei în fiecare seară, când se pregătea de culcare; în ultimul timp suferise groaznic de insomnie. Spera ca el să nu-i vadă cearcănele.

— Am venit pentru niște afaceri ale fratelui meu.

— Investitorul? încercă să nu-și arate dezamăgirea. Deci nu venise special pentru ea. Inima ei se frânse. Cu toate acestea, arăta și mirosea minunat. Își tunsese părul, nu mai arăta ciufulit, ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din patul unei femei.

— Da, de fiecare dată când strâng un ban, vrea să

investesc în ceva. Ultima oară era vorba de niște pește. Izbucniră amândoi în râs. Dar Nick era conștient de tensiunea dintre ei și se întreba deja dacă făcuse bine că venise. Ții minte că ți-am spus că mi-ar plăcea să te văd pledând, în tribunal?

— Da, cu toate că nu-mi pot imagina de ce.

— Voiam să te văd așa cum ești. Te-am căutat la birou, dar mi s-a spus că vei fi aici întreaga după-amiază, așa că am venit. A fost groaznic să încerc să te urmăresc din sală în sală, fără ca tu să mă vezi. Natalie izbucni în râs.

— Nu pot să cred că ți-ai pierdut o după-amiază întreagă într-un tribunal, ascultând argumentele meschine ale cuplurilor care se despart.

— Te-am privit pe tine. Felul în care o spuse, precum și strălucirea din ochii lui, îi tăiară respirația.

— Oh?

— Voiam să văd cum ești îmbrăcată, cum te porți. Am avut dreptate în legătură cu un lucru.

— Da?

— Ești tot o tigroaică și la tribunal. Își coborî vocea și-i șopti: Dacă ești numai pe jumătate la fel de dată naibii și în pat, ești o femeie pe cinste.

— Nick... Se uită în jur, nervoasă, mulțumită că nu era nimeni prin preajmă.

— Ești un avocat bun, Natalie Courtland. După ce te-am văzut la lucru, nici nu mi te pot imagina făcând altceva. Râse. Nu știu de ce, dar nu prea puteam să mi te imaginez într-un tribunal când erai la mine, îmbrăcată în halatul meu. Acum, cu costumul ăsta de trei sute de dolari, cu ochelari, arăți altfel. Era surprinsă că încă n-o abordase vreun client mai îndrăzneț. Probabil din cauza atitudinii ei detașate, strict profesionale. Ea zâmbi. Dintr-un motiv oarecare, părerea lui Nick conta foarte mult pentru ea.

— Vei să bem o cafea, sau o bere? îl întrebă Nathalie.

— Mi-era teamă că n-o să-mi propui niciodată, îi adresă același zâmbet care făcea că pulsul să i se accelereze. Când era în preajma lui Nick, avea niște

simptome care pe alții i-ar fi făcut să dea buzna la doctor. Uitase cum i se strângea stomacul ori de câte ori el îi zâmbea, sau cum îi bătea inima când el era aproape. Dar de ce n-o căutase? Verificase iar și iar robotul, sperând să-i audă vocea.

— E un local aici aproape, zise ea. Și nu e pretențios deloc.

— Bine. Nu-mi plac localurile pretențioase, Nick îi luă servieta, și o invită s-o ia înainte. După dumneavoastră, doamnă avocat. Îndesă punga goală de floricele într-un coș. Zece minute mai târziu, erau așezați la o masă mică a barului aglomerat. Natalie își șterse palmele umezite de fustă, pe sub masă. Inima-i bătea la fel de nebunește ca în clipa în care-l văzuse acolo, așezat pe ultimul rând în sală. Și deodată totul îi reveni în minte: săruturile, căldura trupului lui, atunci când o ținuse în brațe, în noaptea când se stricase soba.

— La ce te gândești? Natalie ridică privirea.

— La nimic. Cred că sunt numai mirată de sosirea ta.

— Am făcut vreo greșală venind?

— Nu, bineînțeles că nu. Când chelnerița ajunsese și la masa lor, Natalie nu comandă vin, așa cum făcea de obicei. Comandă o băutură mai tare, sperând că astfel se va relaxa.

— Deci, aici ies avocații? întrebă Nick când plecă chelnerița. Se uită în jur, la bărbații îmbrăcați în costume din trei piese. Nu-i de mirare că se uitau pieziș la el, care făcea notă discordantă cu blugii și haina de catifea uzată. Făcuse o greșală venind după ea. Dar dorise foarte mult s-o vadă. Dacă s-ar fi gândit vreun moment c-o va face să se simtă încurcată...

— E ieftin și e aproape de tribunal. Iar mâncarea e destul de bună. Îi sesizase imediat neliniștea și încercă să susțină o conversație. Cine are grijă de Daisy și de puii ei?

— O cunoștință, răspunse el evaziv. Ar trebui să-i vezi. Au crescut.

Natalie se întreba dacă nu cumva era vorba de Irma, dar nu întrebă. Chelnerița veni cu băuturile, iar ei îi venea

s-o strângă de gât pentru că le stricase momentul de intimitate. Sorbi lung din pahar, apoi își dădu deodată seama că Nick îi vorbea.

— ... și mă gândeam dacă n-ai vrea să iei masa cu noi.

— Îmi pare rău. N-am auzit tot ce mi-ai spus.

— Te simți bine, Natalie? Ce întrebare prostească, se gândi el. Probabil că aici ea se întâlnea cu colegii ei, avocații, iar acum era văzută cu omul pădurilor.

Era oare atât de evident? se întrebă ea. Îi fusese atât de dor de el, încât abia se stăpânea să nu-l mângâie, să nu-i ia mâna într-a ei. Dar el nu făcuse nicio mișcare de apropiere, așa că ea nu prea știa ce să facă.

— Am avut o săptămână grea. Vreau să mă relaxez.

— Știu eu o metodă garantată.

— Da, parc-am auzit ceva. M-ai invitat la cină, nu?

— Da. Vine și fratele meu, Arthur. Sper că nu te deranjează.

— Bineînțeles că nu, zise ea, puțin dezamăgită. Sperase să petreacă seara singuri.

Mai stătura puțin de vorbă. După ce trecuseră două săptămâni în care nu primise nicio veste de la el, ea se împăcase cu gândul că el ieșise din viața ei pentru totdeauna.

— Revino pe pământ, Natalie. Ea clipi.

— Ai spus ceva?

— Ți-am cerut adresa. Aici nu suntem în Cowpens. Nu pot rătăci pe străzi căutând locul unde ți-ai parcat mașina. Natlaie îi spuse adresa pe care el și-o notă pe un șervețel, cu litere mari, apăsate. Mâinile lui, Doamne, n-o să uite niciodată mărimea lor, felul în care o atingeau. Nick se uită spre ea și-i surprinse privirea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, mă gândeam. Știa că și el se gândea la tipul petrecut împreună. În ciuda tuturor neajunsurilor, cele cinci zile și nopți pe care le trăiseră împreună fuseseră cele mai frumoase din viața ei, izbucni în râs. Ți-aduci aminte de dimineața în care am rămas blocată la duș, cu

apa rece și roind pe mine?

Nick zâmbi aducându-și aminte; prefera însă să-și amintească momentul în care o scosese din cadă și o sărutase. Era mai dulce ca nectarul. Un sân i se zărise din prosop. Voise să-l cuprindă cu mâna, să-i sărute sfârcul de coral până ce s-ar fi întărit. Da, își amintea. Ce bărbat ar putea uita?

Nick era dus pe gânduri, iar Natalie știa că se gândea la sărutul lor. Se vedea în ochii lui. Se sărutaseră de câteva ori - fusese o senzație delicioasă, care-o făcuse să se înfierbânte mai tare decât dac-ar fi băut un coniac bun.

— Cred că ar trebui să plec, zise Natalie, ezitând, temându-se că Nick i-ar putea citi emoțiile. Poate era mai bine că venea și fratele lui la masă.

— Vrei să ne întâlnim la restaurant?

— Să ratezi o plimbare cu „Gâsca albastră”? Ea clătină ușor din cap, râzând.

— Cu ce?

— Cu camioneta mea cea albastră.

— Oh! Vine și Arthur cu noi?

— Glumești? El e om de Mercedes. Nu s-ar urca nici mort în altceva. Îmi place teribil să-mi parchez camioneta în fața apartamentului său cu grădină și să claxonez. Ies. Toți vecinii. Numai Arthur nu apare. Stă în prag și-mi face semne desperate să intru. Bineînțeles, nu înainte de a-mi găsi un loc de parcare mai ferit, lângă gunoi.

— Nu-mi spune că e snob.

— Te las să descoperi singură. Natalie râse cu atâta poftă, încât avea lacrimi în ochi.

— Parcă-l descrii pe tata. Poate ar trebui să le facem cunoștință. Joacă golf?

— De câte ori are ocazia. Este membru al clubului Atlanta Athletic. Și tatăl tău? De fapt lui Arthur nici nu-i place jocul, dar zice că e o modalitate de a întâlni potențiali investitori.

— Cum de n-ai devenit și tu un snob? Privirea lui Nick era ațintită pe buzele ei, în timp ce vorbea. Își aducea aminte cu ușurință cât de moi erau, cum se contopeau cu

ale lui. Încercă să se concentreze asupra conversației.

— Părinții mei au fost fermieri, și nu erau cât de puțin snobi. La fel și sora mea.

Banii și hainele scumpe n-o impresionează. Cred că, atunci când știi că nu le poți avea, nici nu ți te mai dorești. Arthur a fost totdeauna altfel. Mama mea a ipotecat ferma ca să-l poată trimite la colegiu.

— De ce s-a mutat sora ta?

— S-a căsătorit, iar soțul ei a fost transferat. De altfel, nici ei, nici lui Arthur, nu le-a prea păsat de fermă. Arthur chiar voia s-o vândă și să împartă banii. Așa că le-am cumpărat eu și partea lor. Natalie aruncă o privire fugară spre ceas.

— Uite ce târziu s-a făcut! Trebuie neapărat să merg acasă să-mi fac un duș.

— Vrei să te ajut? Din câte-mi aduc aminte, în ceea ce privește dușul, cam ai probleme.

— Dușul meu nu-mi toarnă apă rece în cap, dacă vrei să știi.

— Nici al meu n-ar fi făcut-o, dacă nu ți-ai fi pierdut timpul sub el.

— Nu mi-am... pierdut timpul niciodată. Se simțea roșind. Cum putea el oare să transforme un simplu cuvânt în ceva atât de senzual? Pentru că, în minte, i se înfățișa deja imaginea lor, făcând duș împreună. Pieptul lui Nick este probabil lat și puternic, acoperit de păr, stomacul plat, cu buricul înconjurat de păr închis la culoare, care se încrețește în jurul sexului... Oprește-te! își impuse ea.

Natalie se ridică atât de repede de la masă, încât simți cum scaunul era gata-gata să cadă. Nick îl prinse însă la timp.

— Trebuie să plec.

— Da, văd. Când ești gata de plecare, nu te încurci deloc, nu? Luă hârtia de pe masă pe care avea notată adresa ei.

— Crezi că o să nimerești?

— Găsesc eu. Nick plăti și o conduse până la mașină. Așteaptă până o descuie și intră. Ea cobora geamul.

— La ce oră să fiu gata?

— E bine la opt? Încuie bine ușa și ridică geamul. Natalie spuse.

— Sunt fată mare, Nick. El zâmbi și părul dintr-odată mai tânăr; ridurile din jurul gurii nu mai erau atât de aspre.

— Cred că tocmai asta-mi place cel mai mult la tine.

CAPITOLUL 8

Natalie se simțea euforică în timp ce se uita în oglindă. Se îmbrăcase cu o rochie neagră, din crep, care avea o curea lată ce-i marca talia subțire. Singurele bijuterii erau un șirag de perle. Se uită în jurul ei. Apartamentul era visul oricărui decorator. Mobilierul elegant ar fi putut fi prezentat pe coperta unei reviste.

Colecția de cutii muzicale vechi era răspândită prin cameră.

O sticlă de vin alb se răcea într-o frapieră. Tresări. Nick ar fi preferat, probabil, o bere. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Când auzi soneria, la câteva minute după ora opt, Natalie sări de pe fotoliu. Își puse mâna dreaptă în dreptul inimii, ca și când aceasta ar fi încercat să-i sară din piept. Respiră adânc și, după ce-și trecu o mână grăbită prin păr se uită pe vizor. Văzu fața frumoasă a lui Nick.

Natalie deschise ușa. Nu era însă deloc pregătită pentru ce vedea. Gata cu blugii și haina de catifea reiată. În locul lor, Nick avea acum o pereche de pantaloni cafenii, o cămașă bleu cu dungi fine, maronii, și o haină sport, tot maronie. Se uitară unul la altul un lung moment, până ce Natalie reuși să se adune și să-l invite înăuntru.

— Arăți foarte bine, zise ea.

— Tu ești frumoasă; dar, de fapt, întotdeauna ești așa.

În clipa în care trecu pragul, el îi întinse lui Natalie o cutie. Se uită surprinsă.

— Bomboane? Ce drăguț. Și romantic. Îi zâmbi. Vrei să mă îngraș?

— E în regulă, zise el. Am mâncat eu deja jumătate

din ele, pe drum. E prima masă pe care am luat-o pe ziua de azi, cu excepția floricelelor. Natalie râse.

— Nu sunt sigură atunci dacă ar trebui să-ți ofer un pahar cu vin alb.

— Fă-o. Sunt băiat mare. Natalie era recunoscătoare faptului că nu-i ceruse bere.

— Am observat. Și îi întinse tirbușonul.

Arthur Jordan era cu siguranță unul din cei mai plicticoși și îngâmfaiți bărbați din câți cunoscuse Natalie. Bărbia dublă și burta proeminentă îi spuneau că-i place băutura. Pe de altă parte, dacă ar fi fost nevoită să-și petreacă prea mult timp cu el, probabil că și ea ar fi devenit o mare băutoare. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani și era expert în orice domeniu. Nu-i de mirare că e divorțat, se gândi ea.

N-avea nevoie de o nevastă, avea nevoie numai de un auditoriu permanent.

— Sper că n-ai venit cu „Gâsca albastră”, își întrebă Arthur fratele ca și cum ar fi fost vorba de un scandal inimaginabil. Aici este restaurantul „Anthonys” din Atlanta, nu cine știe ce speluncă din Cowpens. Nick și Natalie schimbă zâmbete.

— De fapt, a fost chiar nostim, zise ea. Nick i-a spus valetului că este o relicvă care va fi expusă la viitoarea Expoziție mondială. Cred că bietului puști i s-a făcut frică s-o mai conducă.

— De ce nu-ți cumperi o mașină decentă, Nick? zise Arthur, sorbind din cel de-al treilea Martini. Nu se pune problema că nu ți-ai putea permite.

— Între a-ți permite și a-ți dori este o mare diferență, zise Nick cu simplitate. Se uită în jur. Ai putea să-mi spui unde este toaleta? Arthur îi arătă, iar Nick se scuză, adresându-i un zâmbet lui Natalie. Arthur își mai comandă o băutură.

— Deci, Natalie, ești avocat specializat în divorțuri.

— Așa este.

— Îmi amintesc că am citit un articol despre tine.

Erai printre cele mai realizate femei din Atlanta. Înțeleg că ești foarte afurisită la tribunal.

— Dacă e nevoie.

— Aș fi vrut să te cunosc pe vremea când aveam nevoie de un avocat bun. Soția mea a obținut totul, cu excepția hainelor de pe mine. I-a convins pe copii să se ducă la *Harvard*, după terminarea liceului. Cred că a făcut-o numai în necazul meu. Am făcut și ulcer. Cumpăr cutii întregi de Maalox. Puse o mână pe genunchiul lui Natalie. Sunt femei care-ți sug și sângele. Înțelegi ce vreau să spun? Îi adresează un zâmbet dulce.

— Din fericire nu cunosc prea multe. Arthur, știi ce-i aia Mace?

Era evident confuz din cauza schimbării bruște a firului conversației.

— E o substanță chimică care arde ca naiba atunci când e pulverizată spre fața cuiva, zise el, pe un ton dezinteresat. Natalie dădu din cap aprobator.

— Așa e. Și dacă nu-ți iei mâna de pe genunchiul meu imediat, îți dau cu ea în ochi.

Îi dădu drumul imediat.

— Îmi pare rău, Natalie. Încercam numai să fiu prietenos. I se adusese băutura, așa că luă o înghițitură. Văd că-ți plac băieții de la țară, așa ca Nick. Joci tare, văd.

— Ce vrei să spui? Natalie se întreba dacă Arthur știa măcar despre ce era vorba. Era sigură însă că el băuse prea mult.

— Nick e bogat. Și, cu toată modestia, unele din investițiile lui eu le-am făcut.

Probabil are cam jumătate din pământul de la Cowpens, ca să nu mai vorbim de fabrica de conserve.

— Ce fabrică de conserve? Întrebă ea, dorindu-și ca Nick să se întoarcă mai repede.

— Fabrica. Cea mai mare din sud-est. Jumătate din cei ce locuiesc la Cowpens lucrează aici. Se fac conserve din cele mai bune piersici din Sud, zise Arthur, ținând paharul ridicat. Îl duse la gură și-l bău pe tot. Nick se întoarse la masă și îi zâmbi lui Natalie.

— Îmi pare rău, dar era coadă. Chelnerul le aduse meniul și dădu să se îndepărteze.

— Mai adu-mi o băutură te rog, îi zise Arthur, dându-i paharul gol.

— Nu crezi că ai băut destul? îl întrebă Nick. Arthur îl ignoră.

— Nick n-a fost întotdeauna așa, Natalie. Răsturnam casa cu fundul în sus, când eram mici. Se uită spre Nick. Nu-i așa?

— Mda, așa e, aprobă Nick.

— Apoi bătrânul Nick a plecat în Vietnam, eu la colegiu, și s-a sfârșit. Nici nu a apucat să stea acolo șase luni, c-a făcut o pasiune pentru o fată - la naiba nici nu-mi mai amintesc cum o chema!

— Sunt sigur că pe Natalie n-o interesează toate astea, zise Nick, stânjenit.

Arthur continuă, imperturbabil.

— Și ai avut și un fiu, nu? Natalie parcă înghețase pe scaun. Nu știa ce să spună. Fața lui Nick părea cioplită în marmură. Respiră ușurată când chelnerul aduse salatele.

Cina a durat mult. Arthur, care pretindea că mânca la Anthony se în fiecare săptămână, insistă să comande el. Pe Natalie o durea capul. Nu voia decât să plece acasă, iar Nick n-o mai privise deloc de când Arthur vorbise de trecut.

— Nu-ți place mâncarea, Natalie? întrebă Arthur. Se forță să zâmbască.

— Nu mi-e foame. Arthur se întoarse spre Nick.

— Am încercat și eu să-ți impresionez prietena, invitându-vă în cel mai șic local din oraș. Dacă știam că nu-i e foame, vă duceam să mâncați câte un hamburger, zise el, iar sunetul reverberă în sală, atrăgând priviri.

— Arthur, nu-ți mai comanda de băut, zise Nick, aspru. Restul mesei decurse la fel.

Natalie nu se mai simțise niciodată atât de prost. În primul rând, din cauza lui Arthur, care se străduia să se facă de râs. Apoi, datorită faptului că descoperise în același timp că Nick avusese un copil și că era un om

bogat. Nu prea părea. Dar de ce nu-i spusese? Minteaa îi era asaltată de o mulțime de întrebări.

Odată farfuriile luate, Natalie și Nick și-au comandat câte o cafea, iar Arthur un whisky irlandez.

— Vrea cineva desert? îi întrebă el.

— Nu, mulțumesc, răspunse Natalie. Aș vrea să merg acasă. Se uită rugător la Nick.

Am avut o zi grea. Ca să nu amintesc de seară, se gândi ea. Când i se aduse nota lui Arthur, Nick i-o smulse din mână. El păru surprins.

— Păstrează banii pentru taxi, îi zise Nick întinzându-i ospătarului cartea lui de credit. Vrei te rog să-i chemi un taxi fratelui meu? Când ospătarul se întoarse cu cartea de credit, Nick se ridică.

— Ai grijă să ia un taxi. Căută o hârtie și notă ceva. Ai aici adresa, în caz că nu-și mai amintește. Și, încă ceva... Ai aici bani pentru mașină și pentru bacșiș. Spune-i șoferului să-l ducă până sus, dacă e nevoie. Chelnerul clătină din cap, în semn de înțelegere.

— Voi face cum mi-ați spus, domnule. Natalie și Nick așteptară să le fie adusă camioneta. Nick râsuflă ușurat văzând că taxiul sosise deja. Merseră în liniște.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, se scuză el. Nu știam că Arthur a început să bea în asemenea hal. Vreau să zic că de băut a băut întotdeauna, dar nu atât de mult.

— Eu m-am bucurat că am putut petrece o seară cu tine, Nick, zise Natalie cu simplitate. Se uită la ea, surprins. Fusesse sigur că după scena cu Arthur, n-o să mai vrea să-l vadă vreodată. Ajunși acasă la Natalie, ea îl invită la o cafea. În timp ce o pregătea, Nick studie puțin apartamentul. Deschise ușile de sticlă ce dădeau pe terasă și ieși să privească luminile orașului. El și Natalie aparțineau unor lumi diferite, se gândi. O bănuise de mult, iar acum, văzând lucrurile care o înconjurau, era tot mai sigur. Dar asta nu-l împiedica să o dorească.

— Ah, aici ești! Natalie i se alătură. Nu-i așa că e frumos? întrebă ea, arătând spre lumini. Câteodată, când nu pot dormi sau când mă gândesc la câte un caz, vin aici.

— Chestie de gust.

— Cum adică?

— Unii preferă să privească stelele, alții luminile orașului.

— Iar tu? Chiar și în întuneric, îl putu vedea zâmbind.

— Cred că știi deja răspunsul. Natalie îi întinse o ceașcă. Cu toate că pe balcon exista o măsuță într-un colț, au preferat să stea sprijiniți de balustradă, sorbind din cafea.

— Cu toate că e o schimbare plăcută față de singurătatea de la țară, zise Nick, încercând să-și mai îndulcească răspunsul anterior. Se gândea că o jignise și era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

— Ce s-a întâmplat în Vietnam, Nick? izbucni ea, după ce-și formulase de zeci de ori în minte întrebarea. Se uită la ea, surprins.

— A fost un război între sudul și nordul Vietnamului. Am încercat să-i împiedicăm pe comuniști să preia puterea. Vorbea fără emoție, ca și cum ar fi repetat aceste cuvinte de nenumărate ori.

— Știu pentru ce s-a dus războiul. Pe mine mă interesează războiul lui Nick Jordan. Și ce ți s-a întâmplat acolo.

— Vrei să spui, în afară de a vedea oameni uciși sau schilodiți? Ea nu-i răspunse.

Aștepta să afle adevărul și nu avea de gând să renunțe prea ușor.

— Eram doar un copil, continuă el. Te-ai întrebat vreodată de ce sunt trimiși pe front puști de optsprezece ani? Cum nu-i răspunse imediat, urmă: Când ai optsprezece ani, ești atât de prost, încât nu-ți dai seama de riscurile de a fi împușcat în orice moment. Încearcă să trimiți o echipă de oameni de treizeci de ani și ei îți vor spune că-i trimiți la o moarte sigură. N-or să stea ore întregi în cine știe ce vizuini sau să-și croiască drum printre ierburi în căutarea inamicului, atunci când, de fapt, nu au nici cea mai mică idee cine este dușmanul. La naiba! Treaba asta s-o facă niște copii.

Nick puse ceașca pe măsuta de lângă el și strânse cu putere balustrada, în timp ce se uita, fără să vadă cu adevărat, la panorama ce i se întindea în fața ochilor. Simți cum Natalie îi pune o mână pe umăr și, surprinzător, frustrarea și furia pe care le simțea clocotind în el, se domoliră. Se întoarse spre ea și o prinse de mijloc.

— Ești frumoasă, îi șopti el, punând deoparte ceașca ei cu cafea. Frumoasă, dulce și neatinsă de amărăciune. Ea izbucni într-un râs nervos.

— Am și eu fantomele mele, Nick. Dar de ce ești cuprins de amărăciune? De ce ai ales să te izolezi de restul lumii?

— S-a întâmplat de mult, Natalie.

— Dar mai suferi încă. De ce? El nu-i răspunse imediat. Își întoarse fața de la ea și, pentru o clipă, Natalie se temu că nu-i va răspunde.

— Povestea mea nu e diferită de a multora, sunt sigur. M-am îndrăgostit de o tânără sud vietnameză.

— Me Lin? șopti ea. El dădu din cap.

— Am avut un fiu. Un băiețel frumos, robust, de care orice tată ar fi fost mândru. Cu toate că nu prea știam ce înseamnă să fi tată. Eram doar un copil. Ziua în care am fost anunțați că plecăm acasă a fost una din cele mai fericite din viața mea.

Făceam planuri împreună cu Me Lin, cum să ajungă, ea și copilul, în America.

Voiam să ne căsătorim în bisericuța din Cowpens. Se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Natalie cu blândețe.

— Satul lui Me Lin a fost atacat imediat după căderea Saigonului. Au fost uciși amândoi. Natalie simțea cum i se strângea stomacul de durere și de milă. Pentru moment, nu putu face altceva decât să se uite la silueta înaltă a bărbatului de lângă ea. Deodată simți cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Plângea pentru bărbatul a cărui durere dura de atâția ani.

— Îmi pare atât de rău, Nick, zise ea.

— Îți promisesem lui Me Lin că o să o iau de acolo. Și

pe ea, și pe copil, l-am promis. Și a avut încredere în mine. Iar eu am abandonat-o.

— Nick, nu puteai ști ce se va întâmpla.

— Dar am dezamăgit-o.

— Cum, pentru numele lui Dumnezeu? întoarse capul spre ea.

— Îndrăgostindu-mă de tine șocul pe care îl resimți acum nu se putea compara cu niciunul avut vreodată.

— Nu știu ce să spun, admise ea într-un târziu. El se întoarse spre ea.

— Puteai măcar să spui că sentimentul e reciproc. Ar fi putut. Ar fi vrut chiar. Dar la ce ar fi servit?

— Nick...

— N-o spune decât dacă e adevărat, Natalie. N-am nevoie de vreo minciună drăgălașă, spusă de buzele tale dulci. Ea încerca să-și înfrâneze lacrimile.

— Nu înțelegi nimic. Îi ridică bărbia cu un deget, până ce privirile li se întâlneau.

— Cred că înțeleg, doamnă avocat. Te-ai înconjurat de lucruri frumoase.

Apartamentul, hainele pe care le porți, mașina pe care o conduci. De ce ai mai avea oare nevoie? Semeni puțin cu Arthur. Cu toate că nu credea asta, dorea s-o rănească, așa cum și ea îl rănise, nerăspunzându-i. Natalie schiță gestul de a-l lovi peste obraz. Mâna i se opri însă în dreptul bărbiei.

— Nu mă cunoști deloc, murmură ea.

— Știu doar că nici nu-mi vine să mă așez în casa ta. Arată mai degrabă a sală de expoziții decât a casă. Știu că vreau să te sărut, dar mi-e teamă să nu-ți stric coafura perfectă sau machiajul impecabil. Sorbi din ceașca de cafea, apoi o puse la loc. Cred că e timpul să plec, zise el, îndreptându-se spre ușă.

— Dar nu e drept! strigă Natalie. Ochii îi ardeau din cauza durerii, dar și a furiei.

Ascultă-mă, Nick. Poate m-am înconjurat de lucruri frumoase. Dar am muncit din greu. Le merit. Merit să mă îmbrac cu haine create special pentru mine, să mănânc la

cele mai bune restaurante. Este tot ce am, Nick, nu înțelegi? Nici nu-și dădea seama dacă el o mai asculta. Bineînțeles că am în jurul meu numai lucruri drăguțe, l-am pierdut pe toți cei pe care i-am iubit. Măcar lucrurile pot fi înlocuite. Deodată, Natalie simți cum el o lua în brațe, cum îi săruta părul, liniștind-o cu o voce blândă, izbucni în lacrimi și se lipi de el, ca și când întreaga ei viață depindea de această îmbrățișare. Nick îi sorbi lacrimile, iar când gura lui o găsi pe a ei, o sărută cu blândețe.

— Nu mă un pentru felul meu de a fi, Nick, zise ea.

— Nu te urăsc. Te iubesc. Ești frumoasă. Și am de gând să-ți stric coafura. De data aceasta, gura lui era fierbinte și dornică. Limba își căuta drum printre buzele ei; gemu de plăcere când gustă dulceața dinăuntru.

— Dă-l încolo de păr, reuși ea să spună. Ține-mă în brațe și sărută-mă. Natalie era parcă amețită de plăcere. Gura lui Nick era peste tot. Mâinile lui îi alunecau prin păr. Stomacul îi era cuprins de flăcări, ce răspândeau căldură în tot corpul. Nick se lipi de ea, iar dorința o invadează, fiindcă simți cât de tare o dorea Nick. El îi desfăcu cureaua care căzu cu zgomot. Degetele ei îi desfăceau nasturii cămășii, în timp ce el îi cobora ușor fermoarul rochiei. Nick îi trase cu blândețe rochia de pe umeri, sărutând fiecare porțiune de piele dulce. Își scoase haina și o aruncă deoparte. Când rochia alunecă pe podea, lângă haina lui, Nick se uită la Natalie, plin de dorință. Sutienul negru și slipul acționau ca un afrodisiac asupra simțurilor lui. O ridică în brațe și se îndreptă spre una din uși, cu buzele lipite de ale ei.

— Debara, murmură ea, apoi îi arată direcția spre dormitor. Când ajunseră acolo, Nick aruncă o privire fugară la patul acoperit cu o cuvertură albă în ton cu perdelele. Pe pat erau pernute din dantelă, ovale sau în formă de inimioare, pe care le mătură jos cu o mână, în timp ce o așeza ușor pe Natalie.

Încă o dată, buzele lui le atraseră pe ale ei într-un sărut adânc, cercetător. Mâinile lui nerăbdătoare se chinuiau cu sutienul și îi blestemă printre dinți pe

fabricanții de lenjerie. Natalie izbucni în râs și-l desfăcu cu ușurință. Nick își ținu respirația la vederea sânilor ei albi, perfecți. Îi cuprinse în palme și se jucă puțin cu sfârcurile înainte de a-i săruta. Natalie își trecu mâinile prin părul lui, trăgându-l mai aproape. Inima ei era plină de dragoste. Atingerile, sărutul, toate fuseseră parcă create anume pentru ea. Nick își scoase nerăbdător cămașa. Natalie se juca cu părul cârlionțat care-i acoperea pieptul, degetele ei mângâindu-l ușor. Era un gest pe care-l dorise din momentul în care îl văzuse pentru prima dată în bluza de pijama la el acasă. Nick îi sărută sfârcurile sânilor, până ce aceștia se întăriră; coborî apoi, încet, pe abdomen. Ochii îi erau plini de dorință. Aproape că-i rupse slipul de dantelă neagră. Limba lui era atât de ațățătoare, de chinuitor de dulce, încât Natalie se gândi că-și va pierde mințile. Scoase un țipăt când o senzație delicioasă o cuprinse. Nick continua încă să o facă să treacă prin valuri de pasiune. Începu să-i caute cureaua, dar Nick se ridică și-și desfăcu pantalonii cu o încetineală voită, în timp ce ea îl privea cu ochi plini de dorință. Când fu complet dezbrăcat i se alătură. Salteaua pufoasă se lăsă sub greutatea lui, iar Natalie alunecă spre el. Îi săruta pieptul, umerii puternici, gâtul. Ezitând, îi atinse sexul. Gemu la atingerea ei.

— Te iubesc, Nick. Cuvintele îi scăpaseră fără voia ei.

Un licăr de emoție i se putea citi pe față când îi desfăcu pulpele și o pătrunse. În dulcea agonie a pasiunii, închise ochi. Nick o săruta; limba lui îi înflăcăra trupul.

Mâinile îi mângâiau sânii. Natalie scoase un țipăt de plăcere când ajunse la apogeu, îl auzi pe Nick gemând în timp ce-o strângea mai tare spre el, umplând-o de o căldură delicioasă.

După câteva minute, când bătaile nebunești ale inimilor li se potoliseră, iar respirația le revenise la normal, Nick o cuprinse pe Natalie în brațe.

— Aș putea să mă obișnuiesc foarte mult cu toate astea.

— Și eu, îi zâmbi Natalie, pe jumătate adormită.

— Îți mulțumesc. O sărută tandru. Păru surprinsă.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai învățat că a face dragoste poate fi minunat, indiferent de vârstă.

— Dar nu ești chiar atât de bătrân!

— Suficient încât să-mi dau seama că am descoperit dragostea adevărată.

CAPITOLUL 9

În dimineața următoare, Natalie îl privea pe Nick pe deasupra ceștii de cafea. Era în pat, proptită între perne.

— Sper că ești măcar tot atât de obosit ca mine, zise ea.

— Deloc. Și nici n-am putut dormi deloc azi-noapte.

— Am observat. Am nevoie de o baie fierbinte, lungă, de cel puțin o oră.

— Ți-am făcut vreun rău? Ea se ridică și-l bătu ușor pe obraz; își dădea seama că-i iubea din ce în ce mai mult, cu fiecare minut care trecea.

— Mi-e bine. Numai că...

— Ce?

— Lasă.

— Nu-mi place să mi se spună așa. Ea se depărta ușor de el.

— A trecut mult timp.

— Cât de mult? Natalie simți cum fața îi ia foc.

— Nick!

— Spune-mi.

— Din facultate.

— Erai îndrăgostită de el?

— Așa credeam. Acum nu mai cred.

— Și noi? Despre noi ce crezi?

— E cu totul altceva. Altfel n-aș fi făcut toate năzdrăvăniile acelea azi-noapte. Tu m-ai învățat.

— Știi ceva?

— Hmm? îi luă ceașca din mână și o puse deoparte.

— A fost numai începutul. O strânse aproape. Gura lui o întâlni pe a ei, iar barba care-i crescuse peste noapte avea un efect minunat, sexy, asupra obrazului ei.

O pătrunse încet.

— Te doare? Natalie își încolăci mâinile în jurul gâtului lui și-i zâmbi.

— Acum nu. Iar Nick o iubi cu blândețe. Căzură apoi amândoi într-un somn adânc.

Când Natalie deschise ochii, văzu că era trecut de amiază. Se uită lângă ea. Locul era gol. Îngrijorată, se ridică, ținând cearșaful în dreptul sânilor.

— Nick? El ieși din baie. Avea numai un prosop înfășurat în talie.

— Te-ai hotărât să te trezești, în sfârșit? îi surprinse privirea speriată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, minți ea. Numai că n-aș fi vrut să dorm atât. N-avea de gând să recunoască că-i fusese teamă că el plecase.

— Mor de foame. N-ai nimic de mâncare în frigider.

— Nu-i adevărat. Am iaurt, lapte degresat și fulgi de cereale.

— Cum îți spuneam: nimic de mâncat. Hai intră repede sub duș și îmbracă-te, înainte să mor de inaniție.

— Poți să-mi dai halatul? E pe scaun. El își încrucișa mâinile peste piept.

— Nu.

— Nick!

— Bine. Dar numai de data asta. I-l întinse. Ai douăzeci de minute să fii gata. Și nu mai încuia ușa de la baie. Dacă vreau să intru, nimic nu mă poate opri.

— Și intimitatea mea?

— Ai pierdut-o azi-noapte.

— Ești indecent.

— Mulțumesc. Mai ai optsprezece minute. Dacă ai nevoie de ajutor...

— Nu, nu. Deja se îmbrăcase cu halatul.

— Recomand oricui cu căldură acest restaurant, zise Natalie, conducându-l pe Nick prin localul modern, plin de plante agățătoare. Nick privi meniul în treacăt.

— Au fripturi la grătar?

— Nu, însă au ouă Benedict și piept de pui marinat.

Privirile li se întâlneau; Nick își coborî apoi privirea pe sânii ei, vrând parcă să spună „știu cum arăți dezbrăcată”. Simți cum se îmbujorează.

— Nu știam că femeile mai roșesc încă.

— Numai când sunt în compania unor bărbați decadenți, cu gânduri murdare.

— Cred că înțeleg exact. Ce-mi recomanzi?

— Tratament.

— De mâncare.

— Supa și salata sunt foarte bune.

— Și dacă îmi este foarte foame?

— Sandvișul restaurantului. Chelnerul apăru.

— Doriți câte un cocktail? Natalie negă.

— Două „Bloody Mary”, zise Nick. Se uită la Natalie. Haide, fă-mi pe plac. De câte ori vin la Atlanta? se întrebase și ea același lucru, toată dimineața.

Natalie își sorbi încet băutura. Chelnerul servi salatele și dispăru.

— Ce-i asta? Întrebă Nick, arătând spre salată.

— Ce este ce? Natalie se uită în castronul lui.

— Chestia asta. Arată ca și cum cineva și-ar fi plivit grădina și mi le-ar fi aruncat în salată.

— E făcut din păstăi de fasole. N-ai mai mâncat până acum.

— Atâta timp cât am fost treaz, nu. Altfel sunt sigur că mi-aș fi amintit. E numai de decor, sau trebuie s-o mănânc?

— N-ar fi trebuit să te aduc aici. Trebuia să mergem la o terasă, undeva. Data viitoare mergem acolo?

— Data viitoare? Natalie nu-și mai găsea cuvintele.

— Mă gândeam că ai să mai vii să-ți vizitezi fratele, cândva. Spera ca el să nu se întoarcă pur și simplu la Cowpens, uitând tot ce se petrecuse între ei. Cum rămânea cu declarația de dragoste pe care i-o făcuse? Natalie simți cum i se umezeau palmele. Gândul că va pleca, îi producea o durere surdă.

— La ce te gândești de pari atât de serioasă?

— Mă întrebam cât de curând trebuie să pleci înapoi.

Am fost invitată la o petrecere. Unul din judecători iese la pensie. Un grup de avocați s-au gândit să-l trimită pe el și pe nevasta lui într-o croazieră de șapte zile în insulele Caraibe.

— Drăguț cadou de pensionare.

— Trebuie să iau parte la petrecere. Am ajutat și eu la organizarea ei. Mi-ar plăcea să mergi cu mine... dacă vrei, bineînțeles. N-o să trebuiască să stăm foarte mult. Îți pot spăla eu cămașa, la mine acasă. Luă o înghițitură de salată. Nu se mai simțise atât de încurcată de când îl invitasese la un bal pe Don Banks, în clasa a zecea.

Nick zâmbi.

— Merg. Îmi place ideea că o să-mi speli cămașa și o să-mi calci hainele.

Natalie îi întoarse zâmbetul.

— Dacă ar fi fost timp, ți-aș fi trimis hainele la curățătorie.

— Și eu care credeam că ai devenit dintr-odată foarte domestică.

— Fii serios. Plătesc o femeie pentru astfel de îndeletniciri.

Își petrecură după-amiaza hoinărind și hotărâră să bea ceva exotic la Peachtree Plaza. Nick alese liftul de sticlă care urca de-a lungul exteriorului clădirii, cu o viteză amețitoare, spre spaima lui Natalie.

— Acolo ce e? Noul magazin Marriot? Ce faci acolo, Natalie?

— Mă rog, murmură ea, cu fața spre ușa metalică, sperând cu disperare ca aceasta să se deschidă și să poată ieși.

— Nu te uiți la priveriște? o întrebă Nick, bătând-o ușurel pe umăr.

Era mulțumită că în lift nu se mai afla decât o singură pereche.

— Nu. Și dacă scap cu viață de aici, am să-ți sucesc gâtul. Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă aduci aici. Am ajuns?

— Mai avem numai vreo patruzeci de metri.
— Doamne, cum mai ajung eu jos?
— Cred că mai au un lift interior, pentru cei mai fricoși, ca tine. Dacă nu, am să mă asigur că ești beată turtă, înainte de a te urca din nou în acesta.

— Nici moartă nu mă mai urc în așa ceva, Nick Jordan. Natalie oftă ușurată când liftul se opri și ușile se deschiseră cu un zgomot abia perceptibil. A fost prima care a ieșit. Apucă o bară de metal de care se sprijini.

— Sunt amețită. Nick văzu că-i apăruseră broboane de sudoare deasupra buzei superioare. Un chelner se îndreptă rapid spre ei și-i invită să ia loc.

— Nu ținem morțiș să stăm lângă fereastră, zise Nick. E bine aici? o întreabă el pe Natalie, arătând spre o masă așezată în colț, lângă perete.

— E perfect.

— Ce vrei să bei?

— Ceva tare. Ce-mi sugerezi?

— Credeam că am venit să bem ceva exotic, îi reaminti el.

— Așteaptă numai să mi se oprească genunchii din tremurat.

— Două piña coladas, comandă Nick. Cu două felii mari de ananas. Ca să putem zice că suntem în Bahamas. Chelnerul zâmbi în timp ce-și nota comanda.

— Și atunci de ce sunteți îmbrăcați? Nick răspunse fără ezitare.

— Ne-au pierdut bagajele la aeroport. Chelnerul îi aruncă o privire compătimitoare în timp ce se îndepărta.

— Ești cam verde la față, îi spuse Nick lui Natalie.

— Nu-i adevărat. Natalie își deschise geanta din care scoase, pudriera. Poate așa, puțin, admise ea, uitându-se în oglindă.

— Mi s-a spus că etajul este rotativ, astfel încât să poți admira întreaga panoramă a orașului Atlanta. Uite, se vede stadionul.

— Ce interesant!

— Natalie, dacă reușești să te relaxezi, ai putea să te

bucuri de ceea ce vezi.

— Data viitoare să vii cu un vultur.

— De fapt, începe să-mi placă. Tocmai eram pe punctul de a crede că lui Natalie Courtland nu-i e frică de nimic.

— Nu-mi place zăpada mare, îți amintești?

— Sau dușurile reci. Privirile li se întâlneau. Era evident că se gândeau amândoi la primul lor sărut. Natalie își bău paharul dintr-o singură înghițitură, în final, reuși să se destindă.

— Deci, spuse ea după un moment, când se simți mai relaxată, nu cred că aveți prea mulți zgârie-nori în Cowpens. Cum Nick dădu din cap, ea continuă.

Oare de ce s-o fi numind Cowpens?

— Pentru că existau multe țarcuri de animale, îi răspunse el, zâmbind. Dar Atlanta de ce se numește așa?

— Pentru că Margaret Mitchell s-a gândit că ar suna bine în „Pe aripile vântului”. Începuse să se simtă mai bine, atâta timp cât nu se uita pe geam.

Continua să-l privească numai pe Nick.

— Ia-o mai încet cu băutura aia, o preveni el. Pare destul de slabă, dar te asigur că are mult alcool.

— De ce crezi c-o beau? Încerc să-mi fac curaj pentru drumul de înapoiere. Cred că după vreo trei-patru...

— Mai este un lift, vizavi de bar. Lăasă paharul pe masă.

— Slavă Domnului! Mergem?

După ce Nick a plătit nota s-au îndreptat spre liftul interior. Când au ajuns jos, ea oftă ușurată.

— Data viitoare, când vei mai vrea să stai între stele, ia avionul. Nick râse și-o trase lângă el.

— Stelele-mi joacă în ochi ori de câte ori ești cu mine. Au ajuns repede la apartamentul lui Natalie, iar ea-i luă imediat cămașa și i-o băgă în mașina de spălat. O porni în căutarea lui și îl găsi întins pe pat. Se lungi alături și-i îndepărtă o şuviță de păr de pe frunte.

— Ești obosit?

— Hmm.

— Asta înseamnă da sau nu? O trase spre el. Unul câte unul, îi desfăcu nasturii bluzei albe, zâmbind. Ea simțea cum pulsul i se accelerează. Nick îi scoase sutienul dantelat cu o încetineală voită.

— Nu sunt chiar atât de obosit. Nick o dezbracă încet, atingând cu buzele lui fierbinți fiecare porțiune de piele dezgolită. Când fu goală, lângă el, privirea din ochii lui aproape că-i tăie respirația.

— Dezbracă-mă tu. Natalie ezita. Nu mai dezbrăcase în viața ei vreun bărbat și era ziua în amiaza-mare. Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, Nick îi ridică bărbia cu un deget, făcând-o să-l privească în ochi.

— Nu avem nimic de ascuns. Și n-am să te las să te acoperi cu pătura. Te iubesc toată, chiar și semnul pe care-l ai din naștere pe coapsă. Natalie roși.

— E urât. Chiar mă gândeam cum să-l fac să dispară.

— E foarte sexy. Numai gândul la el mă face să te doresc. Și, ca să-i dovedească, îi luă mâna și i-o apăsă de fermoarul pantalonilor, iar zâmbetul pe care-l arbora era plin de promisiuni. Înțelegi? Degetele lui Natalie tremurară ușor în timp ce-i descheia cămașa, dar fu răsplătită la vederea pieptului lui puternic. Își lipi fața de pieptul lui inhalându-i parfumul. Nick o ajută, dezbrăcându-și cămașa fără s-o piardă din ochi. Urmară cureaua și fermoarul. Neîndemânatică, Natalie pufni în râs. Când a reușit în sfârșit să le desfacă, Nick se ridică, ca ea să-i poată trage pantalonii. Natalie îi așează pe un scaun, îi scoase ciorapii și rămase uitându-se la el.

— Ești frumos, Nick, îi zise ea, fără ezitare. N-am crezut niciodată că un bărbat poate fi atât de frumos. Încet, îi îndepărtă și ultimul obiect de îmbrăcăminte; îl atinse ușor, tentant, și-l auzi gemând de plăcere. Nick își ținu răsuflarea când Natalie începu să-l sărute. Când n-a mai putut răbda, a împins-o ușor, începând s-o mângâie, să-i provoace tot atâta plăcere. Au făcut dragoste cu tandrețe, fiecare conturând cu degetele corpul celuilalt, găsind punctele erogene. Când o pătrunse, Natalie simți că va muri de atâta plăcere. El începu apoi să-și miște senzual

coapsele, ajungând până în centrul dorinței ei. Natalie tremură în brațele lui și-i strigă numele. El o urmă imediat.

— Știam eu că ești ca o tigroaică în pat. Poate le dai altora senzația de inaccesibilitate, însă eu am știut că voi descoperi și o altă față a ta.

Natalie îi zâmbi leneș.

— Sper că e un compliment.

— Sigur că e. Nick rămase pe gânduri. Nu-i venea să creadă că avusese norocul să găsească pe cineva atât de frumos, de adevărat. Se încruntă întrebându-se ce va fi mai departe. Natalie nu va renunța niciodată la o carieră construită cu greutate, mulțumindu-se să fie nevastă de fermier. Iar el nu-i putea cere asta. Pe de altă parte, nu se vedea ca partener al lui Arthur. Viața lui era ferma, la fel cum Natalie trăia pentru „bătăliile” ei din tribunal.

Oftă adânc, din suflet. Mai suferise din dragoste, dar a o pierde pe Natalie era mai mult decât ar fi putut suporta. Nu și-o putea imagina în brațele altui bărbat. Ceva primitiv dinlăuntrul lui îi spunea că ea era femeia lui. Dorea să-și împartă cu ea zilele însorite și nopțile reci. Dorea să fie tatăl copiilor ei. Știa însă că o astfel de viață ar plictisi-o, iar ea va sfârși prin a-l un Natalie se răsuci în brațele lui.

— Ești obosit? îl întrebă ea.

— Nu. Vreau să stau așa și să te țin în brațe. Ea îl sărută ușor.

— Te iubesc, Nick Jordan. Nu numai pentru că mi-ai salvat viața, ci și pentru că mi-ai oferit alta.

— Cum adică? Ea își puse capul pe umărul lui și-i zise, mângâindu-i pieptul.

— Nu credeam că voi mai putea să fiu atât de apropiată de cineva. Și, cu siguranță, nu credeam să mă mai îndrăgostesc. Era curios.

— De ce? Trebuia să-l facă să înțeleagă cum îi schimbare viața într-un timp atât de scurt.

— Ei bine, când mama ne-a părăsit, am crezut că e din vina mea. Apoi, când a murit Bobby... Nu mai continuă fraza.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, zise Nick cu blândețe.

— La început, am fost furioasă. Simțeam că ar fi trebuit să mor odată cu Bobby.

Simțeam că nu mai am dreptul să trăiesc.

— Se mai întâmplă. Când eram în Vietnam, trebuia să-mi car camarazii morți în spate, până la unitate, pentru ca aceștia să fie trimiși acasă. După un timp, am început să mă întreb de ce eu eram în viață. Și mă simțeam teribil de vinovat.

— Câteodată îl uram pe Bobby pentru ce mi-a făcut. El nu mai suferea, iar eu nu mai puteam suporta atâta durere. Și am început să mă întreb ce era mai rău.

Se priviră în ochi. El se uita la ea cu tandrețe, înțelegea.

— Ei, acum că ne-am eliberat de poveri e timpul să ne pregătim de petrecere.

Izbucniră în râs. Natalie simțea din nou bucuria de a trăi. Începea să vadă lucrurile cu alți ochi, datorită lui Nick. Știa cât trebuie să fi suferit Nick după Me Lin, dar nu voia să-l întrebe. Când va dori să-i povestească, ea îl va asculta. Îi venea greu să știe că Nick iubise o altă femeie și avusese un copil cu ea, dar trebuia să se obișnuiască cu gândul acesta. Au făcut duș împreună, fiecare bucurându-se de trupul celuilalt. Natalie se întreba dacă se va plictisi vreodată să-i privească corpul lui Nick. El îi șamponă părul, iar Natalie simți că i se taie picioarele. Închise ochii.

— Cred că am reușit, în sfârșit, să-mi îmblânzesc mica tigroaică. În curând ai să torci ca o pisică, la cea mai mică atingere.

— Și ce se întâmplă dacă te ating eu? îl întrebă ea, zâmbind. O sărută.

— Depinde unde mă atingi.

Au hotărât să meargă cu Jaguarul lui Natalie la petrecere. Ea îi întinse cheile.

— Te și testezi cu ocazia asta. Într-o bună zi", Gâsca Albastră" o să dea în primire, iar tu vei fi nevoit să-ți cumperi o mașină din acest secol.

Mașina avea clasă. Aluneca de parcă nici n-ar fi atins pământul. Poate că era timpul să-și cumpere o mașină nouă, se gândi el. Oricum, dădea mai mult pe reparații decât ar fi dat pe rate. Cu toate că n-ar fi optat pentru un Mercedes sau un Jaguar. Poate și-ar lua un Blazer sau un Jeep.

Când Nick zări vila de pe deal se felicită că nu veniseră cu „Gâasca”. N-ar fi vrut pentru nimic în lume să o facă pe Natalie să se simtă prost în fața colegilor ei.

Nick scoase un fluierat admirativ în timp ce se apropiau de casa albă, cu coloane înalte de marmură.

— Nu știam că judecătorii câștigă atâta. Lua mită? Natalie râse.

— Nu, soția lui are bani. E dintr-o familie foarte veche. Nick căută un loc de parcare. Oprind motorul o întrebă pe Natalie.

— Trebuie să stăm mult? Ea păru surprinsă.

— Nu, dacă nu vrei. De ce?

— Pentru că arăți atât de bine astă-seară, încât nu vreau să te împart cu nimeni. Și nu vreau ca bărbatii să se uite la tine îmbrăcată în chestia asta pe care tu o numești rochie.

— Dar e foarte modernă. Era albastră, scurtă și foarte strâmtă. O cumpărase într-o doară și o pusese în dulap, sigură de faptul că n-o va îmbrăca niciodată. Dar Nick îi oferise șansa de a o purta.

Nick o luă de mână pe Natalie și urcară împreună treptele spre casa luminată feeric. Din când în când, o boare de parfum ajungea la el, înnebunindu-l. Și dacă n-ar fi făcut-o parfumul, sigur ar fi făcut-o rochia. Când se îmbrăcase cu ea, lui aproape că-i ieșiseră ochii din orbite. Materialul se mula pe corp ca o a doua piele. Părul ei era ușor în neorânduială ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din patul unui bărbat, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Culoare rochiei se potrivea cu cea a ochilor ei. Îi plăcea. Îl făcea aproape să zică „La naiba cu petrecerea!”, să găsească un loc intim și să-i dea veșmintele jos. Încercă să și-o imagineze purtând o asemenea rochie la una din

petrecerile din Cowpens. Natalie se opri în fața casei elegante și-și duse mâna la gură, ca și când se întâmplase ceva groaznic.

— Ce e? întrebă Nick.

— Oh, Nick, să ai grijă să nu mă aplec prea tare, șopti ea, încurcată.

— De ce? Natalie se uită în jurul ei ca să fie singură că nimeni altcineva n-o mai aude.

— M-am grăbit atât de tare, încât am uitat să-mi pun chiloții!

— Nu-i ai? înghiți Nick cu greutate. Dar n-ai dresul?

— Ba da, dar este de mătase. E transparent. El păli, iar Natalie trebui să se abțină să nu râdă. Reușise să-l păcălească. Nick Jordan n-avea să se mai gândească la nimic altceva toată seara.

— Vrei să plecăm? Natalie dădu din cap.

— E prea târziu. Trebuie numai să fiu foarte atentă.

Nick mormăi. Atentă, pe naiba! Rochia era oricum prea scurtă. Și-o putea imagina pe Natalie aplecându-se. Nici nu mai era în stare să judece ca lumea. Îi urmărea mișcărilor unduitoare ale coapselor în timp ce ea urca scările în fața lui. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și deasupra buzei superioare.

Vă fi o noapte lungă. Petrecerea era în toi când au intrat în hol. Natalie se opri de câteva ori pentru a-i face cunoștință lui Nick cu diferite persoane, dar nu se puteau face înțeleși din pricina zgomotului. Nick, care nu-și putea lua gândul de la Natalie, se îndreptă direct spre bar.

— Un *Southern Comfort*, te rog. Dublu. Natalie stătea lângă el, atât de aproape, încât sânii îi atingeau cămașa.

— Eu vreau numai apă minerală, zise ea, observând abia acum expresia de panică de pe chipul lui. Se simțea puțin vinovată pentru festa pe care i-o jucase.

După ce au fost serviți, Natalie l-a condus pe Nick spre piscină, unde se cânta jazz. Îl prezentă pe Nick tuturor cunoscuților ei, încercând astfel să-l facă să se simtă cât mai bine.

— Uite-l pe tata, zise ea. Nick aproape că se înecă cu

băutura.

— Tatăl tău?

— Da. Hai să-l cunoști. Își strecură mâna pe sub brațul lui și-l duse spre un bărbat înalt, îmbrăcat într-un sacou „sare și piper”, de cel puțin șase sute de dolari.

— Tată! Natalie îl bătu ușor pe umăr. El se întoarse.

— Nat! Nu te-am văzut intrând.

— Tocmai am sosit, tată. El este Nick Jordan, din Cowpens, Carolina de Sud. Nick, el este tatăl meu, Lamar Courtland.

— Nick Jordan? zise tatăl ei, strângându-i mâna. Tu ești cel care mi-a salvat fiica din nămeți?

— Da, el e, zise Natalie, mândră.

— Îmi face plăcere să te cunosc. Nu știu cum ți-aș putea mulțumi pentru că mi-ai salvat fata. Firma mea nu s-ar descurca fără ea. Cred că ai aflat deja că e cea mai bună în materie de divorțuri, din Atlanta. Se uită la Natalie. Ce bine arăți astă-seară! Îmi place când te îmbraci mai extravagant. Hainele pe care le porți la tribunal, ca și ochelarii, n-or să te ajute prea mult să-ți găsești un soț. Nici nu observa că Natalie roșise.

Mă scuzați, vă rog. Tocmai am zărit un prieten vechi. Se îndepărtă în grabă.

— Ei, ăsta e tatăl meu, zise Natalie, încă stânjenită de remarca pe care o făcuse acesta. Nick îl privea încă. Deci el era tatăl ei. Nu-i de mirare că fusese atât de apropiată de fratele ei.

— ... iar ei sunt Rick și Julie Robbins, zise Natalie, prezentându-i un cuplu care tocmai trecea. Nick dădu mâna cu amândoi. Fusese prezentat atâtor oameni cărora nu le mai reținea numele.

— Îmi pare bine de cunoștință, repetă el pentru a suta oară. Deja se plictisise; ar fi vrut să plece.

— Rick și Julie au propria lor firmă de avocați, zise Natalie. Nick se strădui să pară interesat.

— Într-adevăr?

— Ai procese la Atlanta, Nick? îl întrebă Rick.

— Nick nu e avocat.

— Cultiv piersici, declară Nick, mândru.

— Ce interesant, zise Julie pe un ton ce sugera tocmai contrariul. Nu cred că am mai întâlnit vreodată vreun fermier.

— De fapt, Nick e puțin cam prea modest, i-o tăie Natalie. Nu numai că posedă jumătate din terenul orașului Cowpens, dar are și sute de angajați la fabrica lui de conserve. Julie părea impresionată.

— Ai fabrica ta?

— Vreți să mă scuzați? zise Nick plecând brusc de lângă ei, fără să-i pese de privirile șocate ale celor doi. Își făcu drum spre ușa din față și coborî treptele. Se așeză pe ultima și-și bău, încet, băutura din pahar. Câteva minute mai târziu, auzi zgomotul unor tocuri înalte în spatele lui.

— Nick, ce s-a întâmplat? întrebă Natalie. Nu te distrezi?

— De unde știi atâtea despre fermă și despre fabrica de conserve, o întrebă el furios. Întrebarea o surprinse.

— Mi-a spus fratele tău. De ce?

— Eram curios, zise el, întrebându-se în același timp de ce îl deranja faptul că ea îi cunoștea situația materială. Când stăteai la mine, erai atât de rigidă de fiecare dată când te atingeam. Iar acum totul s-a schimbat. Se ridică spre ea. Banii mei ți-au modificat oare purtarea în pat? Natalie rămase înmărmurită. Nu-și putea aduna gândurile. Când reuși, era furioasă.

— Mă acuzi că aș fi interesată de banii tăi? Nu uita, Nick Jordan, că mă descurc destul de bine și singură. N-am nevoie de banii tăi. De fapt, n-am nevoie de nimic de la tine. Sunt în stare să-mi port singură de grijă.

— Am observat. Dacă mai continui mult în ritmul ăsta, vei fi copia fidelă a tatălui tău. De-abia aștepți, nu? Mânioasă, Natalie ridică mâna spre fața lui. O apucă însă de încheietură și i-o strânse cu putere.

— Nici să nu te gândești. Nu sunt la fel de gentleman ca prietenii tăi de sus. S-ar putea să te pălmuiesc și eu.

— Cred și eu. N-ai deloc maniere. Se uită la ea un moment, înainte de a-i elibera mâna.

— Ai dreptate. În timp ce ticăloșii ăștia luau lecții de bună-purtare la Harvard, eu eram la război. Crezi că sunt al naibii de deștepți. Du-te înapoi și întreabă-i dacă știu ce s-a petrecut în Vietnam. Dădeau petreceri în timp ce noi ne târam prin mlaștinile alea împruțite. Se întoarse pe călcâie și porni pe alee.

— Unde te duci? întreabă Natalie.

— Te aștept în mașină.

Natalie rămase la petrecere până când judecătorului și soției lui îi se înmână darul. Se simțea mizerabil. Ca să fie și mai groaznic, câțiva bărbați au încercat să flirteze cu ea. Și-ar fi dat foc la rochie. Judecătorul a ținut o cuvântare scurtă; toată lumea l-a aplaudat. Natalie se strecură pe ușă și căută din ochi mașina. Nick o aștepta, așa cum promisese.

Au parcurs drumul de întoarcere în liniște. Nick era tensionat; privirea lui nu părăsea șoseaua. După ce a parcat mașina, a ajutat-o pe Natalie să iasă, apoi s-au îndreptat tăcuți spre clădire. Odată ajunși sus, el s-a îndreptat direct spre dormitor.

Natalie l-a urmat și l-a găsit îndesându-și hainele în mica valiză pe care o adusese cu el.

— Ce faci? N-o privi.

— Credeam că e evident. Plec.

— Nick, am încercat numai să te ridic în ochii snoabei ăleia de Julie Robbins.

Ochii lui erau reci și distanți.

— De ce să-mi iei apărarea în fața oricui? Nu datorez nimănui nicio explicație, cu atât mai mult unei femei pe care n-am mai văzut-o în viața mea.

— De ce te porți ca un biet băiat de la țară? Ce este atât de rău în a recunoaște că ești un om de afaceri prosper?

— Pentru că așa eram când m-am întors din Vietnam. Sărac lipit. Părinții mei erau înglodați în datorii. Am încercat să vând pământul ca să pot plăti datoriile, dar nimeni n-avea ce face cu o fermă de piersici. Nici măcar fratele sau sora mea.

Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi reamintit. M-am spetit alergând, luptând cu boli ale recoltei de care nici măcar nu auzisem vreodată. Munca mea și un dram de noroc au făcut să am succes. Dar nu s-a întâmplat peste noapte. Singurul motiv pentru care am construit fabrica de conserve a fost că am vrut să dau de lucru oamenilor care aveau nevoie disperată de o slujbă. N-am știut atunci că va deveni atât de profitabilă.

— Și nu-ți pasă, nu-i așa?

— Nu, de fapt nu. Chestie de priorități. Sunt norocos că sunt în viață. Sunt sănătos și am ce mânca. Asta contează. Lumea mă place așa cum sunt. Nu mă laud, să știi.

— Nici eu nu mă laud. Dar refuz să-mi fac cumpărăturile la „Armata Salvării” după ce muncesc mai puțin douăsprezece ore pe zi. Nick se uită la ea, încercând să-și întipărească pentru totdeauna în minte imaginea ei.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Schimbarea sensului discuției o descumpăni. Pleci, îi zise ea, cu amărăciune. Ochii îi erau înlăcrimați.

— Trebuie. Nu putem schimba multe lucruri în ceea ce ne privește, Natalie. Eu nu pot duce o asemenea viață. O singură lacrimă îi alunecă lui Natalie pe obraz, iar el simți cum i se frânge inima. Voia s-o ia în brațe și să-i alunge cu un sărut toată durerea pe care i-o pricinuisese.

— Nu-i vina ta, Natalie, ci a mea. Când eram în Vietnam, am învățat să fim singuri în fața dușmanului. Dacă mergeam în grupuri, eram ușor de reperat, dar dacă mergeam singuri, aveam mai multe șanse de supraviețuire.

— Și ce legătură are asta cu noi? întrebă ea, printre suspine.

— Când m-am întors acasă, nu puteam nici măcar să intru într-o băcănie sau să văd o piesă de teatru. Mulțimea mă speria. Singurul loc unde mă simțeam în siguranță era livada mea de piersici.

— Dar astă-seară ai fost într-un loc foarte aglomerat, iar aseară la restaurant.

— Mi-am depășit multe din spaime. Dar n-aș putea trăi niciodată într-un oraș atât de mare. Traficul și aglomerația m-ar sufoca. Și uită-te la noi. N-am nimic în comun cu prietenii tăi. Nu știu nimic despre avocatură sau despre artă, iar politica mă plictisește. Nu conduc nici vreun *Mercedes* și nu mă îmbrac cu costume de cinci sute de dolari.

— Dar îți poți permite.

— Aici e problema. Nu vreau. Și văd că nu înțelegi asta.

— Ești laș, Nick Jordan, zise Natalie punându-și mâinile în șolduri. Nu-mi pasă că nu te pricepi la legi sau la artă, fiindcă nici eu nu știu absolut nimic despre piersici, și, sinceră să fiu, mi-aș putea petrece tot restul vieții în aceeași ignoranță.

Nu mă părăsești pentru că suntem diferiți. Pleci pentru că ți-e frică.

— Frică de ce?

— Încă mai ții doliu după Me Lin și după copil, nu-i așa? Chiar și după atâția ani, încă te mai simți răspunzător pentru moartea lor. Ei bine, nu ți-ai găsit omul. Și eu i-am pierdut pe cei dragi. Dar zilele pe care le-am petrecut împreună mi-au arătat că pot fi din nou fericită. Și știu că e nemaipomenit de bine să fii îndrăgostit.

Nick se simțea cumplit de trist, pentru amândoi, în timp ce-și închidea valiza și se pregătea să iasă din dormitor. Se mai uită încă o dată la Natalie și văzu cum durerea i se întipărise pe chip. Nu mai putea suporta.

— Te iubesc, Natalie. Fii fericită. Deschise ușa și ieși. Natalie rămase împietrită, privind ușa, sperând și rugându-se ca Nick să se întoarcă. Bineînțeles că aveau vieți diferite, dar totul se putea rezolva. De câte ori nu le pusese ea clienților ei aceleași întrebări? Și, cu toate acestea, nici ea, nici Nick, nu voiau să cedeze. Întotdeauna îi pierzi pe cei pe care îi iubești. Se mișca ca în transă, stingând luminile și închizând ușile. Ajunsă în dormitor, își scoase rochia pe care o lăsa să alunece pe jos. Dădu pătura deoparte și se așeză pe pat.

N-a izbucnit în plâns până când nu și-a înfundat capul în pernă și i-a simțit parfumul. A plâns pentru toți: pentru mama ei, pentru Bobby, pentru dragostea tatălui ei de care nu a avut niciodată parte. Nick Jordan n-o făcuse numai să se îndrăgostească de el, o făcuse să se privească foarte atent. Și nu-i plăcea deloc ceea ce vedea.

CAPITOLUL 10

Natalie își bău prima ceașcă de cafea a dimineții pe terasă, privind în jos, la forfota mulțimii. Un măturător cu perii circulare îndepărta murdăria lăsată în timpul nopții. Când sună telefonul, Natalie tresări. Nu era încă pregătită să vorbească cu cineva, după o noapte de nesomn. Avea să fie iritată și obosită tot restul zilei. Ultimul lucru de care avea nevoie era un apel de la un client isteric, la ora șase și jumătate dimineța. Aproape că-i scăpă ceașca din mână, auzind vocea lui Nick.

— Voiam doar să văd ce faci, îi zise el grăbit, temându-se că ea îi va închide telefonul în nas. Și să-mi cer scuze pentru aseară. Am fost un ticălos.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse ea. Tot ce mi-ai spus este adevărat. Asta o durea cel mai tare. Nu numai faptul că Nick o părăsise, dar o forțase să se analizeze. Cel mai aprig avocat în divorțuri era de fapt o femeie singură, nesigură, care-și cumpăra haine scumpe și mașini luxoase.

— N-aveam niciun drept să-ți spun toate acele lucruri, Natalie. Numai Dumnezeu știe câte probleme am deja. N-am vrut să te rănesc. Făcu o pauză. Vreau să-ți fiu prieten. Vreau să-ți fiu aproape când vei avea nevoie de mine.

— Prieten? întrebă ea. Aproape că izbucni în râs. Cum putea fi prietenă cu un bărbat cu care făcuse dragoste, abandonându-i-se total? Nu-și va putea alunga niciodată din minte acest lucru. Intimitatea dintre ei n-o va mai cunoaște niciodată, cu niciun alt bărbat. Iar el se aștepta să fie prieteni?

— A fost minunat totul între noi, Natalie. N-am să mai întâlnesc o femeie ca tine niciodată.

— Dar nu e suficient, îi zise ea. Simți că i se pune un

nod în gât. De ce-o sunase? De ce o forța să-și amintească lucruri pe care încerca să le uite, chiar dacă toate îi reveneau în minte în fiecare seară, înainte de a adormi?

— Voi fi prietena, la, Nick, spuse ea, cu tristețe. Oricum, mi-ai salvat viața, nu?

— N-am nevoie de recunoștință, îi replică el, aspru.

— Atunci ce vrei? Ridicase tonul, dar nu-i mai păsa. La capătul celălalt al firului se lăsase liniștea. Ochii ei erau înlăcrimați. Trebuie să închid Nick.

— Așteaptă! făcu o pauză, neștiind ce să spună, dar dorind s-o mai audă. Îi lipseau vocea ei, râsul, șoaptele de dragoste. Dacă ai nevoie de ceva, orice...

Simțea cum îi alunecă lacrimile pe obraji.

— Știi că sunt rezistentă. Nu o să mi se întâmple nimic. Când a închis, a izbucnit în plâns. Să-l ia naiba! De ce o făcuse să se îndrăgostească de el?

În săptămânile următoare, Natalie a înțeles de ce Pinocchio tânjise atât de mult să fie un băiețel adevărat și nu o biată păpușă din lemn. Așa se simțea ea: din lemn, fără viață. Și, la fel ca o păpușă, se mișca ca și când cineva ar fi tras sforile.

Mergea la lucru în fiecare zi, răspundea la telefon, se întâlnea cu clienți, pleda, încerca să-și dea tot interesul față de cei care îi solicitau ajutorul, dar era evident că inima îi era împietrită. Dacă lumea o considera rece și distantă, nu era prea departe de adevăr. Când ajungea seara acasă, după ce lucra până târziu, rămânea în prag, privind camera de zi, încercând s-o vadă cu ochii lui Nick. Nu-i de mirare că nu voise să se așeze pe canapea – mirosea efectiv a bani. Ea și decoratorul munciseră ore întregi ca să facă încăperea să arate cum trebuie. Din nefericire, semăna mai mult cu holul unui hotel decât cu o cameră de zi.

Robotul îi indica că a primit apeluri, dar nimeni nu-i lăsase mesaje. Sunase oare Nick? Și ce voia, pentru numele lui Dumnezeu? Se simțea vinovat, credea că ea e în stare să se arunce de la balcon după despărțirea lor? Încetează, își spuse. Nu te mai gândi la el. Eforturile îi

erau însă zadarnice: imaginea lui îi bântuia visele în fiecare noapte.

Într-una din zile, Guy Pressman intră neanunțat în biroul ei.

— Bună dimineăta, frumoaso. Natalie nu-și ridică privirea.

— Pleacă, murmură ea. N-am chef de glume.

— Sunt profund mâhnit, Nat. Tocmai mă hotărâsem să te conduc până la tribunal, să te vrăjesc cu farmecul meu irezistibil și... Natalie îl privi plictisită.

— De ce să merg la tribunal? Guy păru surprins.

— Numele Evelyn St. James contra Melvin St. James îți spune ceva?

Natalie îngheță.

— E azi? Guy se uită la ceas.

— În mai puțin de o jumătate de oră, ca să fiu mai exact. Natalie se uită la computer unde-și listase programul din ziua respectivă. Divorțul soților St. James era programat la ora nouă.

— Oh, nu! Se repezi la unul din cele trei sertare unde-și ținea dosarele. Nu m-am uitat pe dosarul lor de săptămâni! Se lovi la un genunchi și-și făcu o gaură în ciorap.

— La naiba, Carla, vino încoace! Secretara ei, șocată de tonul lui Natalie, veni într-un suflet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, speriată, inspectând cu ochii camera, ca și când s-ar fi așteptat să o găsească în flăcări.

— Nu găsesc dosarul St. James. Natalie era disperată. Trebuie să ajung la tribunal în douăzeci de minute, și nu știu dacă am toate hârtiile.

— Sunt sigură că sunt toate aici. Nu-mi amintesc să se fi întâmplat una ca asta până acum. „Până acum nu fusesem îndrăgostită”, se gândi Natalie.

— Uite-l aici, zise Carla, întinzându-i dosarul.

— Unde era?

— Nu a fost pus la locul lui. Fata nou angajată le pune mereu unde nu trebuie.

Noroc că i-am „prins” sistemul.

— Vreau să fie concediată imediat! strigă Natalie. Își dădea seama că începuse să tremure. Nu mi pot permite ca cineva să-mi încurce dosarele. Sună la agenție și spune-le să-mi găsească o persoană calificată.

— Dar, Nat...

— N-am timp de discuții, zise Natalie. Trebuie să mă uit pe dosar. Guy, du-te te rog în hol și fă ceva, indiferent ce, până voi fi gata. Guy o privi lung.

— M-am gândit mai bine. Cred că am să te las să te duci singură la tribunal. Se ridică de la birou și ieși. Natalie rămase perplexă.

— Ce-i cu el? o întrebă pe Carla.

— De unde să știu eu? Eu mă tot întreb ce e cu tine. Dacă ai nevoie de mine, țipă, cum faci de câtva timp încoace. Închise ușa în urma ei.

Natalie rămase holbându-se la ușa închisă. Era oare atât de greu să se lucreze cu ea în ultimele săptămâni? Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să-i rănească pe oamenii pe care îi inspecta și la care ținea. Îl cunoștea pe Guy de cinci ani, iar Carla îi fusese secretară încă de la început.

— La naiba! murmură ea. Trebuia să le ceară scuze la amândoi. Acum însă nu avea timp. Deschise dosarul St. James și începu să-i întoarcă paginile.

Cinci minute mai târziu, se sprijini de speteaza scaunului, răsuflând ușurată. Totul era în ordine. Totul, cu excepția vieții ei.

Nick se plimba printre rândurile de piersici. Daisy era alături. El se trezise din zori. Ca de obicei, gândurile din timpul nopții se îndreptaseră spre Natalie. Se gândea la ea, culcată în patul ei, în Atlanta, și nu se putea abține să n-o dorească.

Se opri să examineze frunzele unui copac. Nu vor înflori până la mijlocul lui martie, dar se părea că va avea, totuși, ceva recoltă.

Ca și cum i-ar mai fi păsat. Livada, ca și fabrica de conserve, se puteau duce naibii. Fără s-o aibă pe Natalie

alături, cu care să poată împărți totul, nimic nu mai avea sens. Se întoarse spre casă, plictisit de livadă, de viață în general.

Odată ajuns înăuntru, bău o altă cafea și se gândi dacă să o sune pe Natalie înainte ca ea să plece la birou. La ce bun? Nu va reuși decât să redeschidă vechile răni. Va aștepta să plece la serviciu, după care va suna, numai ca să-i audă vocea dulce, răspunzând la robot. Apoi, ca de obicei, va închide. Nick se gândise foarte mult în cursul ultimelor două săptămâni. După Vietnam, nu-și imaginase că va mai putea fi vreodată fericit. Se mulțumise să trăiască singur, angajând temporar oameni care să-i strângă recolta. Până s-o cunoască pe Natalie. De când o părăsise, nu se mai dusese la fabrică, nu-și mai ocupase timpul cu vechile lui îndeletniciri. O parte din el voia să plece la Atlanta, s-o ia cu el. Dar știa că nu-i va merge cu tactica omului primitiv. Probabil că ea ar fi pus să fie arestat pentru răpire. Dar știa că și ea îl iubește. Iar el o adora. Trebuia să existe o soluție.

Într-una din zile, Natalie termină mai devreme ca de obicei. Se pregătea de plecare când zări o femeie cu doi copii, așteptând în hol. Cu toate că părea foarte fragilă, ea îi ținea pe amândoi în poală.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Natalie, văzându-i privirea de om obosit.

— Mi s-a spus să aștept. Sunt aici de la prânz, însă nu cred că voi fi primită de cineva astăzi. Am auzit că aici sunt avocați buni, așa că am luat autobuzul, și iată-mă. Natalie remarcă pantofii uzați ai femeii și ai copiilor. Probabil că femeia nu-și putea permite o masă decentă, cu atât mai puțin serviciile firmei Lamar Courtland.

— Cum vă numiți? o întrebă Natalie, cu blândețe.

— Naomi. Naomi Patterson. Iar ei sunt copiii mei, Barton și Cindy.

— Doamnă Patterson, vreți să intrați în biroul meu? Zări privirea nedumerită a secretarei, când au trecut împreună pe hol.

— Carla, dânsa este doamna Patterson. Vrem să

discutăm ceva în birou. Vrei să fii bună să te ocupi puțin de copii? Vezi ce avem prin frigider.

— Bineînțeles, zise Carla, privind-o pe Natalie, transmițându-i din ochi că a înțeles despre ce e vorba.

— James bea, zise Naomi, de îndată ce rămăseseră singure în birou. Bea de ani de zile. Apoi devine violent.

— Poți dovedi? Doamna Patterson își desfăcu rochia până la mijloc: era plină de vânătăi.

— Sunt plină, pe tot corpul.

— Va trebui să fac fotografii, dacă vrei ca eu să-ți preiau cazul, zise Natalie, simțind cum o cuprinde mila pentru biata femeie.

— Nu am decât cincizeci de dolari, zise aceasta. Am economisit câte un dolar, doi, din banii de mâncare.

— Ai unde să te duci?

— Femeia dădu din cap.

— Familia mea m-ar primi, dar nu ar fi de niciun folos dacă nu divorțez. M-ar târî înapoi cu forța. Natalie îi întinse o foaie.

— Completează partea de sus ca să putem începe imediat. Am o prietenă care se ocupă de un fel de adăpost pentru femeile cu necazuri, așa, ca tine. Poți sta acolo până vine familia să te ia. După ce Naomi a completat formularul, Natalie o chemă pe secretară.

— Carla, vreau să-mi dactilografiezi o petiție de divorț. Cauza: cruzime fizică și mentală, beție. Vom cere un divorț rapid pe această bază. Și fă-mi rost de un ordin de interdicție. Nu vreau ca acest bărbat să-și mai poată atinge vreodată soția. Să cerem judecătorului să-i refuze dreptul de vizitare al copiilor, până când va termina cu băutura. Și voi recomanda un control psihic amănunțit. Naomi, hârtiile vor fi gata mâine dimineață. Formă numărul prietenei ei, apoi o informă pe Naomi că va veni cineva s-o ia într-o jumătate de oră. Naomi avea lacrimi în ochi în timp ce căuta în geantă. Scoase un teanc de bani, legați cu un elastic.

— Am numai atât, pentru moment, dar de îndată ce-mi voi găsi o slujbă...

— Păstrează-i pentru copii, zise Natalie. Am destui clienți bogați.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, domnișoară Courtland.

Natalie o trată cu o cafea. Văzu că secretara le aduse copiilor să mănânce. Asta îi va înviora puțin. Era gata de plecare când o chemă Carla:

— Natalie. Arthur Jordan pe linia doi.

— Cine?

— Zice că e fratele lui Nick Jordan.

— Oh.

— Zice că e foarte important. Natalie tresări; se ruga să nu i se fi întâmplat lui Nick ceva rău.

— Domnule Jordan, cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea, pe un ton profesional.

— Mă bucur să te aud din nou, domnișoară Courtland. Avocații mai au de lucru în vremurile astea?

— Foarte mult. Ce doriți, domnule Jordan?

— Spune-mi Arthur, insistă el. Voiam să știu dacă te interesează o investiție sigură.

— Nu cred. Nu prea fac investiții, iar când mă hotărâsc, apelez la agentul de bursă al tatălui meu.

— Așteaptă înainte de a mă refuza. În ziua de azi se fac bani buni cu conservele.

Mai ales dacă ai și o reputație bună.

— Ce fel de conserve?

— Cu piersici.

— Nu fabrica lui Nick. Știa că el n-ar vinde-o niciodată.

— Ba da. Scapă de toate acareturile. Natalie înțepeni pe scaun.

— Și casă, și livada? Le vinde pe toate?

— Aici nu mă bag, zise Arthur. Dar cred că și-a angajat un agent. Eu am găsit însă câțiva cumpărători pentru fabrică. Dacă tu crezi că vrei să participi...

— Și unde pleacă?

— Nu știu. Ești interesată să cumperi?

— Să mă mai gândesc. Te sun eu, Arthur. Natalie

închise telefonul și sări de pe scaun. Își luă haina și geanta și ieși.

— A plecat doamna Patterson? Carla aprobă, zâmbind. Am plecat la librărie, zise Natalie, grăbită.

— Unde?

— Nu mă aștepta. Nu mă mai întorc. Natalie blestema traficul în timp ce încerca să ajungă la librăria orașului. Era preocupată de ce avea de făcut. Drumul a durat foarte mult, așa că a avut timp suficient să-și aranjeze părul înainte de a intra în parcare. Odată ajunsă, își croi repede drum spre secția de referințe.

— Scuzați-mă. O femeie cu păr portocaliu și ochelari cu lentile groase se uită la ea, plictisită.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aș dori câteva date demografice despre cineva anume. Fără vreun cuvânt, femeia se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre un raft de cărți.

— Ce vreți să știți?

Lamar Courtland cobora treptele cu sacul de golf pe un umăr. Trecu pe lângă ușa lui Natalie, apoi se opri și se întoarse.

— Ce se petrece aici?

— Bună, tată. Intră și ia loc. Te rog, închide ușa.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea continuă. Doar nu ai de gând să joci golf pe vremea asta. Nu mai poți aștepta să se încălzească vremea

Tatăl ei își sprijini sacul de un perete, apoi închise ușa. Își trase unul din scaunele de piele lângă biroul lui Natalie.

— Ce-i cu toate cutiile astea?

— Împachetez, zise ea cu simplitate. Lamar Courtland se holbă la fiica lui.

— Împachetezi? De ce? Pleci undeva? Cum ea dădu din cap, continuă: Ți-a făcut vreo firmă o ofertă mai bună? Natalie continua să-și așeze cărțile de drept într-o cutie. Nu se putu împiedica să nu zâmbească, auzind întrebarea tatălui ei.

— Nu, tată. De fapt, mă gândeam să-mi fac propria

firmă. Dacă am să mă simt singură, poate am să-mi iau un partener, dar... Lamar se ridică.

— Nu poți face asta! Natalie îl privi calmă.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de tine. Ești cea mai bună în materie de divorțuri.

Natalie își încrucișă brațele.

— Dar ce părere ai despre mine, ca fiică a ta?

— Ca fiică? Ai fost o fată minunată, nu mi-ai creat niciodată probleme. Și ai luat numai calitative maxime. Orice tată ar fi fost mândru de tine.

— Dar mă iubești?

— Nat, ce te-a apucat? Ai muncit prea mult, asta e. De ce nu te duci undeva o săptămână, în Barbados de exemplu?

— Vreau să știu dacă mă iubești... dacă m-ai iubit vreodată.

Bineînțeles că te-am iubit! Sunt tatăl tău, nu? Te-am hrănit, te-am îmbrăcat, te-am trimis la cele mai bune școli, ți-am oferit o slujbă. Ce-aș mai fi putut face pentru tine? Lacrimile îi alunecau pe obraji.

Ai fi putut să-mi spui că mă iubești, măcar o dată, tată. Își căută batista. În toți acești ani am așteptat să aud asta de la tine. Măcar o dată. Întâi a plecat mama, apoi a murit Bobby. Nu ți-ai dat seama că nu mai aveam pe nimeni? Tatăl ei se cufundă mai adânc în scaun. Dură un timp până să-i răspundă. Când o făcu, vocea îi era spartă, iar ridurile i se accentuaseră.

— Dar eu pe cine naiba am avut? Când mama ta m-a părăsit, am crezut că n-am să supraviețuiesc. Apoi Bobby... A fost lovitura de grație. Știam că avea nevoie de mine, dar nu mai aveam nimic de dăruit. Asta nu înseamnă că nu te iubeam...

Eram însă golit pe dinăuntru. Se ridică de pe scaun și ocoli biroul, îi luă mâinile în mâinile lui. Te iubesc, Natalie. Întotdeauna te-am iubit. Natalie îl îmbrățișă, zâmbindu-i printre lacrimi.

— Îți mulțumesc. Sunt fericită că ne-am lămurit.

— Asta înseamnă că rămâi? Clătină din cap.

— N-am nimic cu nimeni. Vreau numai să lucrez un timp pentru oameni reali.

Pentru cei care nu-și pot permite să intre pe ușile firmei Courtland dacă nu au măcar o mie de dolari pentru avans. Nu-ți face griji, cazurile de care mă ocupam au fost date altor avocați.

— Și unde vei profesa?

— Ai auzit vreodată de orașul Spartamburg, din Carolina de Sud? E la șapte mii de Cowpens.

— Are vreo legătură cu... cu...

— Cu fermierul. Da, are. Numai că el nu știe încă. Privi în jos. Sper să mă mai vrea.

— Dacă e deștept. Tatăl ei făcu o pauză. Te pot ajuta cu ceva?

— Numai să iei legătura cu agentul meu, din când în când. Îmi vând apartamentul.

Și să preiei un singur caz de la mine. Îi întinse dosarul Naomi Patterson. Nu vei câștiga prea mulți bani, dar este - foarte important pentru mine. Îmi promiți? Tatăl ei aprobă.

— Dar nu te grăbești prea tare? Vreau să spun, dacă n-o să vă înțelegeți? N-ai să mai ai unde locui când te vei întoarce. Natalie zâmbi, încrezătoare.

— Tată, când simți ce simt eu, știi sigur că va dura.

Jaguarul lui Natalie înghițea kilometru după kilometru. Stomacul ei se strânse atunci când depăși linia interstatală, dar încercă să se liniștească, spunându-și că totul va bine. Când a zărit casa lui Nick, a frânat brusc și a rămas pe loc. Dacă nu o mai dorea? Dacă-și părăsise slujba și casă, luând în portbagaj cât putuse, iar Nick o va respinge? O cuprinse panica.

Natalie inspiră adânc și parcurse distanța ce-o mai separa de casă. Parcă lângă „Gâsca Albastră”. Zâmbi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Ba da, se gândi ea. Sentimentele se schimbă. Își schimbase întreaga viață, sperând că Nick o mai iubea încă. Deodată, se simți ca o proastă. Bineînțeles că singura modalitate de a ști era să-l

întrebe pe el. Iar el trebuia să-i răspundă. Îi era dator măcar cu atât.

Natalie bătu la ușa din față, simțindu-se din ce în ce mai puțin curajoasă. După un minut, bătu din nou, amintindu-și că Nick își petrecea majoritatea timpului în partea din spate a casei. Era gata să se îndrepte spre ușa din spate, când clanța se mișcă, iar ușa se deschise. Aproape că nu l-a recunoscut. Se holbă la ea, de parcă ar fi văzut o stafie. Nu se bărbierise de cel puțin o săptămână. Când îi vorbi, vocea îi tremura.

— Pot să intru, Nick?

— Depinde de cât ai de gând să rămâi de data aceasta.

— Am venit pentru totdeauna. Dacă mă mai vrei. Natalie își găsea cu greu cuvintele. Fu imediat aproape strivită la pieptul lui. Buzele lui Nick erau peste tot: pe tâmpile, pe frunte, pe păr, iar în final, îi acoperi gura. O sărută înfocat. Era o senzație minunată.

— Iartă-mă, iubito, fața mea trebuie să zgârie destul de rău. O mângâie pe obraz. Dar unde mi-o fi capul? Te țin aici, în frig. O ridică în brațe, trânti ușa cu piciorul și o duse în casă. O sorbea din ochi, ca și cum s-ar fi temut să nu-i scape din nou.

Natalie râse.

— Pot să merg, Nick. Se așeză pe canapea, ținând-o pe Natalie în poală.

— Nu te mișca. Lasă-mă să te privesc. Ești atât de frumoasă!

— Și tu ești. Mi-a fost dor de tine, Nick.

— Draga mea, dacă ai fi suferit numai pe jumătate din cât am suferit eu... De aceea te sunam în fiecare zi: numai ca să-ți aud vocea.

— Dar de ce închideai întotdeauna?

— Nu voiam să-ți produc o suferință și mai mare. Dar ce ai pe sub haină, blugi?

— M-am gândit că, de vreme ce am să locuiesc la o fermă, trebuie să mă îmbrac adecvat.

— Și cariera ta, Natalie?

— Am făcut deja câteva cercetări și cred că am să-mi deschid un mic birou la Spartamburg. M-am săturat să mă ocup numai de divorțuri. Pot locui aici sau ai vândut deja casa? El se încruntă.

— Să vând?

— Da. M-a sunat fratele tău și mi-a spus că ai angajat un agent care să-ți vândă casa li proprietatea, și voia să știe dacă nu cumva vreau să mă alătur câtorva investitori, ca să cumpărăm împreună fabrica de conserve. Cum crezi că m-am simțit?

— Te-a sunat Arthur?

— Să-mi spună că vinzi.

— Am fost dezamăgit de nenumărate ori până acum, dar niciodată nu mi-aș vinde casa. Lui Natalie îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă.

— Înseamnă că fratele tău m-a păcălit ca să mă facă să vin aici.

— Să-mi aduci aminte să-i mulțumesc, zise Nick, jucându-se cu lobul urechii ei.

— Mă simt ca o proastă. Nick se ridică și o duse în brațe până în dormitor. Când ea era dezbrăcată, întinsă pe pat, își dădu și el jos hainele și i se alătură. Gura lui puse stăpânire pe a ei, în timp ce se mișcau în același ritm. Natalie îi șopti numele și se cutremură de plăcere numai cu o clipă înaintea lui. Au rămas întinși unul lângă altul, savurând clipa. Nick a vorbit primul.

— Natalie, tu nu poți locui aici, zise el, cu simplitate.

Simți că i se oprește inima.

— Nu mă vrei aici?

— Ba da, zise el, trăgând-o mai aproape, dar nu poți sta cu mine. Oamenii din această parte a locului sunt destul de demodați. Aici nu e Atlanta.

— Nick, ce vrei să spui? Că va trebui să-mi caut un apartament?

— Știi, pentru cineva cu atâta școală ca tine, nu ești prea ageră. Era deja iritată.

— Ce vrei să spui?

— Te cer în căsătorie, Natalie, pentru numele lui

Dumnezeu! Începu să-l sărute, fericită.

— N-o să-ți pară rău, Nick. Îți promit.

— Sună de parcă aş cumpăra un porc. Ea îi dădu un brânci, în glumă, apoi se reîntoarse în brațele lui.

— Ne va fi atât de bine împreună... Și vom face dragoste în fiecare seară, în fața focului.

— Îmi place cum sună. Și, ca rezultat al întâlnirii noastre lângă un foc de tabără, vom avea copii?

— Îți dorești? îl întrebă ea, plină de speranță. Cum el dădu din cap, ea se strânse și mai aproape de el. Vom avea o întreagă grădiniță. Drept cadou de nuntă, am de gând să redecorez casa.

— Cumperi și o canapea?

— Nu, noi vom alege mobila, împreună. Ceva pe care să se poată sta. Vreau să ne facem un cămin, nu o sală de expoziție. Inima lui Nick tresaltă de bucurie, văzându-i chipul radios.

— Hai să ne căsătorim imediat. Vreau să fii soția mea, cât mai repede.

— Și eu. Telefonul sună. Nick răspunse.

— Bună Arthur.

— Dă-mi mie telefonul! îi ceru Natalie. Am ceva să-i spun viermelui ăluia.

Nick ținu receptorul departe de ea.

— Da, e aici. Trebuie să recunosc că ai făcut o treabă bună. Îți rămân dator, prietene. Nick închise, înainte ca Natalie să poată apuca receptorul.

— Ai complotat și tu cu Arthur? El nu m-ar fi sunat din proprie inițiativă. Tu i-ai spus să mă caute, nu-i așa?

— Natalie, mă uimești, zise Nick, încercând să pară foarte rănit. Chiar crezi că aş fi putut încerca să te manipulez? Natalie se gândi o clipă. Fața lui era inocența întruchipată.

— Nu, cred că nu, zise ea în final, reîntorcându-se în brațele lui. Îmi pare rău. Sunt avocat doar, știi. Sunt suspicioasă prin natura meseriei.

— Te iert, draga mea. Nick închise ochii, mulțumit că se afla lângă femeia pe care o iubea. Măine îl va suna pe

croitorul lui Arthur și-și va comanda câteva costume noi. Măcar atât putea face.

EPILOG

Nick o privea pe Natalie mușcând dintr-o piersică zemoasă; o picătură de zeamă i se prelinse ușor pe bărbie. Îi zâmbi, dorind să-i șteargă cu buzele nectarul. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Natalie se întoarse de la fereastră.

— Nu-ți mănânci mâncarea, zise ea. Învățase să-l citească din priviri pe Nick, după cele câteva luni de când erau căsătoriți. Ochii lui îi spuneau că mintea nu-i era la șuncă și la brânză. Ea se aplecă s-o mângâie pe Daisy, care devenise „santinela” ei personală, ca și când simțise că prezența lui Natalie va fi permanentă de aici încolo.

— Te privesc, zise Nick, uitându-se la soția lui, la părul ei blond, care-i crescuse până la umeri, încrețindu-se la vârfuri. Obrajii îi erau îmbujorați, iar brațele îi erau ușor bronzate în urma timpului petrecut în livadă. Era sezonul de cules și echipe de oameni lucrau din zori și până la asfințit, strângând piersicile de pe hectare întregi. Când Natalie nu era la birou, îi privea cum recoltau. După ce erau culese, piersicile erau frumos ambalate, urcate în camioane și transportate la fabrică, de unde erau trimise pe piață. Din fericire, furtuna de zăpadă nu pricinuisese mari daune. O adiere de vânt călduț, de iunie, pătrunse prin fereastra deschisă, răvășindu-i părul și lipindu-i bluza de abdomenul proeminent. Nick își ținu răsuflarea. Copilul lui. Ea îi purta copilul. De fiecare dată când se gândea la asta, inima i se umplea de mândrie. Când l-a anunțat Natalie, la numai o lună după căsătorie, n-a putut închide ochii toată noaptea. Nu se putea gândi decât la pruncul pe care-l purta. Ar fi vrut să spună lumii întregi. Așa că le-a spus tuturor celor din Cowpens. Cu toate că nu discutaseră despre asta, el dorea să-i fie alături la naștere. Voia s-o țină de mână tot timpul și voia să insiste ca doctorul să n-o lase să sufere. Nu va permite ca soția lui să suporte durerea, indiferent ce va trebui să facă pentru asta. Și apoi, era mult mai solid decât doctorul ei. Nu, nu mergea așa. Natalie nu l-ar ierta niciodată dacă-l va lua pe doctor la

bătaie în sala de nașteri.

— Ai dormit? o întreabă el, mușcând din sandvișul pe care i-l pregătise ea.

Natalie râse, aruncă sâmburele la gunoi și se spală pe mâini. Se așează la masă, lângă Nick.

— Nu sunt obosită.

— Totuși... Ai nevoie de odihnă. Așa scrie în carte...

— Încetează să mai citești toate acele cărți. Parc-ai fi doctorul meu.

— Muncești prea mult.

— Trei zile pe săptămână! în Atlanta lucram cel puțin șaizeci de ore pe săptămână.

— Dar pe atunci nu erai însărcinată în trei luni. Primul trimestru este crucial.

— Știu asta, Nick. Mi-ai mai spus-o și ieri. Și alaltăieri. Dar vreau să rămân în activitate, până va apărea copilul. Mă simt utilă.

— Încerci să-mi spui că ești inutilă aici?

— E o diferență. Când reprezint pe cineva care nu și-ar putea permite un avocat, mă simt utilă. Știu că nu mai câștig ca în Atlanta, dar nu mai contează. Sună prostesc?

Nick își dădu seama că, acum, părerea lui conta foarte mult. O luă în brațe.

— Nu, nu sună prostesc. Și nici planul tău de a strânge bani pentru acel adăpost pentru femeile necăjite. Sunt foarte mândru de tine. Numai că nu vreau să te obosești. Ea începu să-l sărute, întâi pe bărbie, apoi mai sus, pe buze. Mâna lui alunecă sub bluză, mângâindu-i sânii și abdomenul.

— Sânii tăi s-au mărit. De-abia aștept să-ți pot gusta laptele. Ea izbucni în râs.

— Sper să-i mai rămână și copilului ceva. Ești tare pofticios, Nick Jordan.

— Sunt, în ceea ce te privește.

— Am început deja să fac câteva din exercițiile din carte, Nick, însă îmi dau seama că am să devin imensă, încet-încet. Probabil mă vor putea folosi la următorul târg, pe post de balon, dacă voi putea înghiți suficient heliu.

El zâmbi, citindu-i nesiguranța din priviri.

— De aceea insist să dormi goală. Să pot simți cum crește copilul. În ceea ce mă privește, ești cea mai frumoasă femeie din lume, Natalie. Nu-mi pasă nici dacă va trebui să te duc la doctor cu camioneta. Îl pălmui ușor, în glumă.

— N-am de gând să ajung chiar atât de mare.

— Ești sigură că îți dorești acest copil? Mi-ai spus odată, demult, că nu voiai să ai copii.

— Aia era într-o altă viață. Înainte de a-mi da seama că a iubi înseamnă și a-ți asuma anumite riscuri. Și acum sunt gata să mi le asum. M-a sunat tata azi-dimineață, îi zise ea, în timp ce el se juca cu unul din sânii ei, mângâindu-l și sărutându-l. Îi era imposibil să mai judece, când el îi făcea așa ceva. La început, se temuse că, în timp ce fac dragoste, își va pierde controlul. Mai târziu și-a dat seama că era exact ce-și dorea Nick. Vrea să mobileze el camera copilului. Probabil că va căuta ceva din perioada iacobină, care costă o avere, așa că i-am spus că sunt de acord, dacă mă lasă să aleg eu. Oricum, trebuie să merg în Atlanta luna viitoare, să lichidez cu apartamentul. Nick, mă ascuți?

— Nu. Stai liniștită. Vreau să-ți sărut și celălalt sân. Doamne, ești minunată. Și nu vei pleca la Atlanta fără mine. Nu mai pot risca o altă furtună de zăpadă.

— În iunie? îl întrebă ea, râzând. Însă grija lui o mișca. Își trecu mâinile prin părul lui: mirosea a săpun și a soare. Nick, n-ar trebui.

— Ba da. Des.

— Dar dacă vreunul din oameni are nevoie de tine?

— De aceea am angajat un maistru.

— Dar nu vom mai putea să... știi tu când vom angaja o menajeră și pe cineva să aibă grijă de copil.

— Crezi că am să renunț? Le vom spune că suntem proaspăt căsătoriți, așa că se vor aștepta să facem dragoste tot timpul. Când te iubesc, mă simt ca în rai.

— Sper să fie așa tot timpul.

— Te asigur. Și e din ce în ce mai bine. Fără s-o

prevină, se ridică, ținând-o în brațe.

— Ce faci?

— Te duc sus și am să te mângâi pe burtă până ce vei adormi.

— Nick Jordan, știi că nu ne iese niciodată. Până la urmă ajungem să... știi tu.

— Știu. Nick o duse sus, în dormitorul care fusese odată al părinților lui. Așa cum promisese, Natalie redecorase casa de îndată ce se întorseseră din luna de miere petrecută în Barbados. Alesese totul în tonuri de albastru și mov, chiar și patul mare, jacuzzi, în care Natalie jura că au conceput copilul. Nick o așază ușor pe patul imens, care domina încăperea.

— Sper ca bebelușul să-ți semene. Aș vrea să fie blond, ca tine.

— Eu speram să moștenească părul tău. Ai firul mai gros.

— Ce nume o să-i punem?

— Mă gândeam la Andrea.

— Ce zici de Joshua sau Samuel? Sau Micah?

— N-am crezut că voi apuca vreodată ziua în care Nick Jordan va răsfoi Biblia, căutând un nume pentru copilul lui. Văzând privirea lui întunecată, ea îi înlănțui gâtul cu brațele. Avem destul timp să ne hotărâm. Cu o mână începu să-i descheie ușor cămașa. Umerii îi erau bronzăți, la fel și pieptul, în urma culesului. Până la sfârșitul verii va fi negru-negru, se gândi Natalie. Își lipi buzele de pieptul lui, inhalând mirosul de săpun și de bărbăție. Îi învățase gustul și mirosul; chiar atunci când Nick muncea în livadă, și le putea aminti exact.

Când Natalie se întinse goală, lângă el, Nick o privi cu dragoste. Abdomenul ei nu mai era concav, era ca o moviliță, care nu înceta să-l uimească. O sărută tandru.

— Când vei putea să simți copilul mișcând?

— Peste vreo două-trei luni. Lui Natalie îi venea greu să se concentreze, în timp ce Nick îi căuta punctele de pe trup care-i produceau plăcere. O cunoștea atât de bine. Știa cum s-o aducă pe culmi de plăcere, știa cum să

prelungescă aceste momente. Știa că vorbele pe care i le șoptea în ureche o înfierbântau, chiar dacă mai târziu, ar fi roșit aducându-și-le aminte.

Natalie începu să-l dezbrace pe Nick; era gata, nerăbdător. Dar mai voia să aștepte. Își folosi limba, ca un artist. O aștepta întotdeauna pe soția lui, înainte de momentul culminant. O sărută adânc, apoi trecu la pleoapele închise. Natalie se întreba adesea cum putea fi atât de blând un bărbat atât de puternic. Îi văzuse mâinile mari folosind unelte greoaie și le simțise pe trupul ei, ușoare ca o aripă de fluture. Când a fost gata să o pătrundă, Nick s-a mișcat deasupra ei cu grijă. Nu se mai grăbeau așa cum făceau la început. Acum își foloseau toate cele cinci simțuri, când se iubeau. Numai atunci când Natalie era gata, Nick slăbea controlul.

Natalie văzu semnele de plăcere de pe fața lui. Îi murmură ușor numele.

Rămaseră așa, ținându-se în brațe, până când Natalie începu să caște.

— Ți-am spus că am să te adorm, frumoaso, murmură Nick. Natalie zâmbi și închise ochii. Nick ar fi vrut să se întoarcă în livadă, însă nu înainte ca ea se adoarmă.

— Tigroaica mea s-a transformat într-o pisicuță, zise el, glumind, așa cum făcea de obicei.

— Nu fi atât de sigur, Nick Jordan.

— Recunoaște. Te-am îmblânzit, așa cum ți-am promis. Natalie deschise ochii și zâmbi.

— Te-am lăsat eu. Dar încă mă mai pot lua la întrecere cu orice avocat din oraș, iar pe tine te am la degetul meu mic. Nick păru amuzat. Își ridică o sprânceană.

— Da? Și când ai descoperit asta? Natalie se uită la locul unde fusese tatuajul cu numele lui Me Lin. N-avea nici cea mai vagă idee când îl îndepărtase, ea nu-i spusese s-o facă. Știa că Me Lin va face întotdeauna parte din trecutul lui și nu o deranja. Poate că suferința îl transformase în bărbatul sensibil și tandru care, era acum.

— Revino pe pământ, Natalie.

— Hmm?

— Te-am întrebat când ai descoperit prima oară că mă ai la degetul tău mic, așa cum pretinzi.

— Când am știut că nu ai putea trăi fără mine și că nu ai suporta gândul că m-ai putea pierde.

— Dar n-am spus niciodată așa ceva.

— Ți se citește pe față. Ca avocat, am învățat să descifrez chipurile. Natalie căzu deodată pe gânduri.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce-o să facem când o să fiu cu adevărat însărcinată?

— Vrei să spui că a fost o glumă?

— Nu, prostuțule. Când am să fiu cu adevărat mare. Întinse mâinile ca și când și-ar fi imaginat cât de mare se va face.

— Cum adică, ce-o să facem? Am să am grijă de tine. Și, probabil, ai să mănânci enorm.

— Nu la asta mă gândeam. Ce-o să facem cu... știi tu ce?

— Te gândești la sex?

— La a face dragoste, îl corectă ea. Spre sfârșit, n-o să mai putem.

Îi zâmbi, atingându-i buza superioară cu arătătorul.

— Te pot iubi în feluri pe care nici nu le-ai visat. Nici nu e nevoie să-mi trag fermoarul de la blugi, că vei fi gata.

— Nick Jordan, ești indecent, zise ea, roșind.

— Am observat că a început să-ți placă, doamnă Jordan.

— Numai dacă vin din partea ta. N-aș mai putea nici măcar să mă gândesc la un alt bărbat.

— Mă bucur că suntem de acord în privința asta.

— Nick, ce faci? În timp ce vorbeau, degetele lui Nick se jucau cu sânii ei.

— Toată conversația asta mă face să...

— Cred că înțeleg. Nick o trase deasupra lui.

— Vreau să-ți simt unghiile rănindu-mi spatele. Vreau să-ți pierzi controlul.

— Și piersicile tale?

— La naiba cu piersicile. Vreau să văd cum renaște tigroaica din tine.

SFÂRȘIT

*Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita
niciodată,
scrise de
autori
cunoscuți
ai genului*

Loveswept

Surprinsă de o furtună de zăpadă în Carolina de Sud, **Natalie Courtland** era sigură că va muri înghețată... pînă cînd a apărut **Nick Jordan** și a salvat-o.

Alături de virilul Nick, stînd în fața șemineului, furîndu-și sărutări, Natalie simțea că va înnebuni dacă se va întoarce la viața ei de dinainte, la cariera de avocat.

Burlacul convins, care o considera o prințesă de gheață, de neatîns, era sfișiat de dorința de a îmblîzi femeia pasională, tigroaică și pisicuță totodată, vulnerabilă dar și tenace.

Tentată de trupul bine clădit al lui Nick, înfierbîntată de dorință, Natalie tințea să fie alături de omul minunat, sălbatic, care îndrăznea acum să iubească din nou.

Li se vor potrivi oare perfect visurile, la fel cum și-au alungat unul altuia temerile?

2059 lei

41 lei T.L.

2100 lei Total